ELEEN KELLY

Acum ori niciodată

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
IOANA PATRICHI
ALCRIS M-94

Capitolul 1

În ziua aceea superbă, la puţin timp după Crăciun, doi tineri englezi împreună cu surorile lor se lăsau răsfăţaţi de razele soarelui pe o plajă din Indiile de Vest. Deodată, unul din ei începu să-i facă semn celuilalt pentru a-i atrage atenţia asupra feţei în costumul de baie albastru-deschis care tocmai ieşea din apă nu departe de locul în care făceau plajă. Comentariile lor pline de admiraţie treziră interesul surorilor lor, care priviră şi ele în acea direcţie.

— Seamănă cu Annabel... Dar e chiar ea! exclamă fata mai înaltă.

Se ridică imediat şi începu să alerge, făcând semn cu mâna spre fata înaltă, bronzată, care se îndrepta spre locul unde îşi lăsase rochia şi sandalele.

Îngrijorată de problema viitorului ei, Annabel Broderick nu era într-o stare de spirit în care să-i facă plăcere întâlnirea cu cineva care avea legătură cu un capitol din viaţa ei încheiat abia cu şase luni în urmă, dar părând atât de îndepărtat de copilăria ei.

Timp de cinci ani, ea şi Caroline Mostyn fuseseră colege la un internat de elită din Anglia. Caroline era fiica mezină a unui bancher şi, până nu demult, Annabel se crezuse fiica unui bogat om de afaceri cu activitate pe plan internaţional. Fusese un şoc îngrozitor pentru ea să descopere că Robert Broderick se ocupa cu jocurile de noroc şi abuza de naivitatea turiştilor de la care lua sume mari de bani.

Frumos, inteligent, fermecător şi cu o aparenţă de perfectă credibilitate, avusese toate calităţile unui escroc care să te facă să ai mare încredere în el, păcălind-o pe propria sa fiică tot atât de uşor cum le păcălise şi pe celelalte victime ale sale. Annabel îl adorase şi chiar când, puţin înainte de a muri în spital, îi spusese adevărul, iubirea ei faţă de el rămăsese neschimbată. Se distrusese însă

respectul nu numai faţă de el, ci şi faţă de ea însăşi. Se simţea murdărită la gândul că taxele ei şcolare, cadourile pe care i le făcuse, chiar hainele pe care i le cumpărase fuseseră plătite cu bani câştigaţi în mod necinstit.

— Bună, Caroline. Ce mai faci? întrebă ea încet, ca răspuns la salutul plin de entuziasm al fostei ei colege.

— Bine, mulţumesc. Arăţi superb, mai ales bronzată aşa. Costumul de baie ascundea foarte puţin din silueta de invidiat a feţei; deşi dolofană în copilărie, adolescenţa îi cizelase trupul într-o combinaţie superbă de picioare lungi şi zvelte, talie fină şi curbe pline de graţie. Nu degeaba Peter Mostyn se ridicase s-o privească, parcă hipnotizat.

— Presupun că eşti de câtva timp aici, continuă Caroline. Noi am venit abia ieri şi pielea mea atât de albă nu se lasă bronzată aşa uşor! Vino să faci cunoştinţă cu fratele meu şi cu prietenii noştri.

— Mi-ar face mare plăcere, dar nu pot acum; trebuie să mă întorc. Probabil ne vom mai întâlni pe durata şederii voastre aici. Vă doresc o vacanţă plăcută.

Îşi luă lucrurile şi plecă în grabă.

— De ce n-ai adus-o aici? întrebă Peter Mostyn când sora lui se întoarse.

— N-a vrut să vină. A spus că n-are timp, dar bănuiesc că a fost doar un pretext. Annabel s-a schimbat mult… e de nerecunoscut… La şcoală era întotdeauna veselă; toată lumea o iubea, pentru că era amuzantă şi avea o inimă plină de căldură. Câteodată era scandalos de neastâmpărată, dar farsele ei erau nostime şi nevinovate, niciodată făcute cu răutate. Îi făcea pe toţi să râdă. Acum, pare tristă, abătută.

— Unde locuieşte?

— Peste tot… Mama ei a murit când era mică şi îşi petrecea vacanţele cu tatăl. Nu sunt sigură ce era… Parcă diplomat. În orice caz, a călătorit în toată lumea cu el:

Hong-Kong, Singapore, Sri Lanka. Pretutindeni.

— Nu mi-ar plăcea, spuse Lucy, să n-am un cămin…

— Pe Annabel n-o deranja. Avea ca geantă de voiaj un sac din aceia care se atârnă la şaua cămilei şi o lua peste tot cu ea. Acolo ţinea micile ei comori: un animal făcut din sâmbure de mango, un ceainic chinezesc într-o casetă din rafie, lucruri de genul acesta. Spunea că, atâta timp cât are cu ea geanta aceea, se simte oriunde acasă.

— Pare să fie exact fata pe care o caut, spuse Rollo, al cărui vis era să străbată lumea într-o ambarcaţie. Dacă locuieşte momentan aici, n-am putea afla unde, ca să trecem pe la ea?

— Nu, după ce m-a respins într-un mod atât de evident. Nu înţeleg… Nu eram prietene foarte apropiate, dar ne făcea plăcere să ne întâlnim. De ce-a vrut acum să mă evite?

Între timp, subiectul conversaţiei lor se îndrepta repede spre oraş. Dacă n-ar fi fost acea întâlnire, ar fi rămas pe plajă până i s-ar fi uscat costumul de baie, pe când aşa a trebuit să-şi pună rochia, deşi era încă ud. O îngrijora modul în care reacţionase faţă de purtarea prietenoasă a Carolinei, dar s-ar fi simţit îngrozitor de stânjenită dacă ar fi încercat să rămână să discute cu ei, ca şi când ar mai fi făcut încă parte din lumea lor. Cu siguranţă, dacă ar fi ştiut adevărul, n-ar mai vrea să aibă nimic de-a face cu ea.

Deodată, sunetul unui claxon urmat de scârţâit de frâne, de un ţipăt şi de o bufnitură îi întrerupse gândurile. Câteva clipe mai târziu, alergând să vadă ce se întâmplase după colţul străzii, o maşină porni în trombă şi trecu pe lângă ea, aproape s-o lovească, lăsând în urmă un trup inert zăcând pe caldarâm, în praf.

Mai târziu, avea să se întrebe cum ar fi procedat dacă n-ar fi ştiut să acorde primul ajutor, dar pe moment, acţionă din instinct. Maşina accidentase un copil localnic care, nu

numai că era inconştient, dar şi sângera mult dintr-o rană gravă la picior. Neavând la ea niciun prosop, îşi scoase repede rochia de plajă din bumbac şi o rupse fâşii pentru a face tampoane şi feşe cu care să oprească sângerarea. Chiar atunci auzi o altă maşină apropiindu-se şi frânând.

Şoferul, un bărbat înalt, brunet, coborî imediat şi îngenunche.

— Vreo fractură?

— Nu, nu cred.

— În cazul acesta, îl vom duce cât mai repede la spital. Ţine în continuare bandajul strâns în timp ce eu îl ridic.

Maşina era suficient de mare ca Annabel şi copilul să stea confortabil pe bancheta din spate.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că ai apărut, spuse ea când maşina se puse în mişcare.

— A avut noroc că ai apărut tu. Ce s-a întâmplat?

— N-am văzut accidentul, am auzit doar. După câteva secunde, maşina era pe punctul de a mă lovi şi pe mine. Ce prostie din partea mea că nu m-am uitat la număr. Acum, presupun că şoferul va scăpa.

— Doar dacă ştie vreun atelier de reparaţii în care mecanicii sunt dispuşi să păstreze tăcerea asupra reparaţiilor făcute la maşina lui, dacă poliţia îi chestionează. Impactul cu bicicleta băiatului nu se poate să nu fi lăsat urme. Este posibil şi ca băiatul să fi fost de vină, să nu fi circulat regulamentar.

— Chiar şi aşa fiind, să-l laşi pe stradă să moară… e de neiertat.

— De acord. Cred că a intrat în panică şi, închipuindu-şi că nu a existat niciun martor…

Ridică uşor din umerii săi laţi.

Privindu-l din spate, Annabel nu putea să-l plaseze nicăieri ca tip de naţionalitate, pentru că nu corespundea niciuneia din gama largă întâlnită în Caraibe. Avea tenul

cafeniu, dar nici urmă de trăsături tipic africane. Părul des şi negru, ondulat, amintea mai degrabă de cel al unui păstor grec. Nasul, pometii proeminenţi şi bărbia aminteau de impetuozitatea ca de vultur a unui membru al triburilor afgane.

Până când se apropiară de spital, ajunsese la concluzia că individul era şoferul unuia din numeroşii milionari care aveau case de vacanţă pe insulă. Maşina nu era una din cele la volanul căreia să se afle chiar proprietarul, lucru confirmat şi de faptul că necunoscutul purta o cămaşă albă, ieftină, din bumbac şi un şort, fără niciun indiciu de existenţă de lux.

Cu această concluzie în minte, văzând petele de sânge lăsate pe banchetă după ce băiatul fusese transportat pe o targă de doi infirmieri, Annabel se gândi cu groază la neplăcerile pe care i le cauzase bietului om.

— Of, Doamne, se va înfuria patronul tău? întrebă ea îngrijorată, arătând spre cele câteva pete.

— Nu-ţi face griji, ies ele!

Dar, după ezitarea lui, rămase la părerea că individul va avea de suferit dacă rămâneau urme.

— Înainte să te duc acasă, ar trebui să mergem la poliţie. Cu cât au mai repede declaraţia ta, cu atât mai bine.

— Mulţumesc, dar ai timp pentru aşa ceva? Nu trebuie să ajungi undeva la oră fixă?

— Nu, am jumătate de oră liberă. Îi deschise portiera şi Annabel se aşeză pe bancheta din faţă lângă el.

— Oare copilul va scăpa?

— Cred că da; părea un puşti rezistent.

— Bieţii părinţi… Poate ar trebui să mă duc să-i anunţ. Eu am la dispoziţie întreaga zi.

— Poliţia va acţiona mai eficient în acest sens.

Înainte de a intra în sediul poliţiei, bărbatul îşi scoase cămaşa şi i-o dădu.

— În lipsă de ceva mai bun, îmbracă-te cu cămaşa mea.

Apoi, o lăsă în sala de aşteptare până găsi persoana care trebuia să-i ia declaraţia.

Până nu demult, Annabel considerase poliţia ca fiind instituţia la care putea apela oricând avea un necaz, pe când acum era pentru ea o senzaţie ciudată să se simtă exclusă din lumea oamenilor oneşti care puteau merge la poliţie cu conştiinţa curată. Era convinsă că ofiţerul de poliţie care o interogase după înmormântarea lui Robert Broderick nu prea crezuse că nu ştia nimic despre afacerile tatălui ei.

Spre surprinderea ei, fusese invitată în biroul unui alt ofiţer de poliţie. Când îşi spuse numele şi adresa, era clar că acesta ştia cine e, deşi nu făcuse nicio remarcă în acest sens.

— Mulţumesc, domnişoară Broderick, zise ofiţerul la încheierea acestei formalităţi. Se pare că aţi acţionat cu mai multă prezenţă de spirit decât se aştepta în mod obişnuit din partea trecătorilor, într-o astfel de situaţie de urgenţă. Păcat că a trebuit să vă rupeţi rochia. Mă îndoiesc că părinţii copilului, oricât de recunoscători ar fi, îşi vor permite s-o înlocuiască.

— Dumnezeule, nici nu contează. Era o rochie obişnuită de plajă. Nici nu trebuie să ştie.

— Dacă mai avem nevoie de dumneavoastră, ştim unde vă găsim. Mulţumesc încă o dată.

O conduse afară şi mulţumi şi bărbatului care o adusese.

— Acum, dacă nu te superi, am să chem un taxi, pentru că sunt în întârziere. În timp ce vorbea, făcu semn unei maşini, dădu şoferului adresa ei şi-i plăti cursa.

— Hai, urcă te rog.

— Dar încă mai port cămaşa ta şi nu ştiu unde s-o returnez.

— Ştiu unde locuieşti, aşa că voi veni după ea. La

revedere! Ridică mâna într-un semn de salut prietenesc.

* * *

Annabel locuia într-un apartament închiriat de tatăl ei cu un an înainte. Chiria mai era plătită doar pentru încă două săptămâni. Nu locuia singură, ci cu Suzette Vity, o femeie de aproximativ treizeci de ani, destul de înăsprită de viaţă, dar cu inima bună. Era crupieră la cazinou şi se număra şi ea printre victimele pe plan sentimental ale lui Robert Broderick. Dacă Suzette îşi dovedise afecţiunea faţă de el îngrijindu-l pe perioada cât a fost bolnav şi apoi, prin purtarea faţă de Annabel, în schimb avea să rămână un permanent semn de întrebare dacă şi el ţinuse la ea, sau doar se folosise de ea. Sfatul ei pentru Annabel pornea din propria experienţă dură de viaţă.

— Ai doar două bunuri, draga mea: faţa şi corpul. Dacă ai avea o inteligenţă ieşită din comun, ai putea câştiga destul pentru a continua să duci aceeaşi viaţă ca aceea pe care ţi-a oferit-o tatăl tău până acum. Dar, cum inteligenţa ta este obişnuită, n-o să câştigi cine ştie ce şi nu cred că ţi-ar conveni să fii săracă. Poate că nu te-ar deranja câţiva ani, dar apoi... Fetele sărace se mărită cu băieţi săraci şi sunt sortite să rămână sărace toată viaţa.

— Sunt în viaţă lucruri mai rele decât sărăcia, Suzette.

— Categoric, dar sunt şi mai bune. Viaţa e scurtă – prea scurtă ca să fie irosită trăind într-un oraş murdar, muncind pentru un salariu de nimic, purtând haine ieftine şi având o vacanţă doar de două sau trei săptămâni pe an. Aşa cum arăţi, poţi avea tot ce e mai bun. Dacă îţi joci cărţile inteligent, când vei ajunge la vârsta mea vei avea destui bani ca să poţi să trăieşti aşa cum doreşti până la sfârşitul vieţii.

— Bine, dar cum să fac asta?

— În primul rând, să uiţi de dragoste, de căsătorie şi de tot ce te-au învăţat la şcoala aceea scumpă. Dragostea e un lux pe care nu ţi-l poţi permite decât mai târziu şi, crede-mă, niciunul din oamenii bogaţi, importanţi, nu şi-ar lăsa fiul să se însoare cu tine acum, scumpa mea. Tatăl tău a reuşit să-i facă să creadă că e unul de-al lor, dar tu nu i-ai putea păcăli nicio clipă. Tu n-ai fi niciodată în stare să spui o minciună în mod convingător. Şi-ar da seama imediat că ai ceva de ascuns şi, mai repede decât îţi închipui, ar descoperi că, dacă n-ar fi murit, bietul Robert ar fi acum în închisoare pentru fraudă.

Ochii mari căprui ai lui Annabel se umplură de lacrimi, amintindu-şi ziua în care fericirea şi liniştea ei fuseseră ireparabil distruse când aflase că tatăl ei era pe moarte şi, departe de a fi eroul pe care şi-l imaginase, se dovedise un escroc fără scrupule ce urma să fie condamnat la mulţi ani de închisoare.

— Şi ce-ar trebui să fac?

— Să intri în lumea curtezanelor, cum le numim în Franţa. Suzette preferă acest cuvânt altora mai directe, deoarece îşi dădea seama că, în ciuda şocului suferit, Annabel păstra încă multe iluzii şi scrupule neavenite.

— Vrei să spui să fiu ca fetele acelea de la cazinou care linguşesc bărbaţi destul de bătrâni ca să le fie taţi şi bunici? Niciodată! mai bine spăl toalete ca să-mi câştig existenţa.

— Nu, nu mă înţelege greşit! Nu-ţi sugerez să devii una din acele fete ieftine! Te poţi deosebi de ele ca o primă balerină de restul corpului de balet. N-ai auzit niciodată de Cleo de Merode şi La Belle Otero? Protectorii lor erau prinţi şi duci. Aveau bijuterii fabulos de scumpe şi dictau moda. Aşa ceva îţi sugerez – să devii prietena unui bărbat foarte bogat şi distins, care să-ţi ofere tot ce-i ceri, cu excepţia numelui său.

— Şi de ce un astfel de bărbat m-ar vrea tocmai pe mine

să-i fiu iubită?

Annabel se considera drăguţă în limitele normalului, fără să-şi dea seama că moştenise farmecul irezistibil al tatălui său.

— Pentru că arăţi superb şi eşti inteligentă. În niciun caz nu l-ai enerva cu o vorbărie prostească şi nici nu l-ai face să se simtă jenat de manierele tale. I-ai cheltui banii pe lucruri de bun-gust şi nu te-ai bosumfla când ar avea ceva important de făcut. În ceea ce priveşte dragostea, să ştii că nu toţi bărbaţii bogaţi sunt bătrâni şi urâţi. Sunt sigură că am putea găsi pe cineva tânăr şi atrăgător. Aici eşti foarte bine; în altă parte, s-ar putea să-ţi fie foarte greu să găseşti persoana potrivită, dar aici, nu văd nicio problemă. Nu, nu, nu da din cap! Gândeşte-te. Nu uita că în scurt timp expiră data până la care a fost plătită chiria apartamentului. Atunci eu voi pleca şi nu te pot lua cu mine; nici nu-ţi pot împrumuta bani de drum până în Anglia. Vei fi pe cont propriu şi-ţi va fi foarte greu să te întreţii. Aici, nu angajează europeni în slujbe mărunte, iar pentru celelalte posturi n-ai calificarea necesară.

Discuţia aceasta avusese loc cu mai mult de două luni înainte, iar Annabel făcuse mari eforturi să infirme spusele Suzettei şi să-şi găsească serviciu. În scurt timp se angajă ca funcţionară a cărei atribuţie era sortarea şi clasarea dosarelor, în cadrul unui birou mic de pe debarcader. Şeful era un indian mai în vârstă şi, deşi nu era neprietenos faţă de ea, o privea destul de dubios. Curând, avea să descopere de ce – mult prea curând. În cea de-a doua zi de lucru, patronul o chemă în biroul lui şi-i făcu avansuri în cel mai nedelicat mod cu putinţă, iar când îl refuză, îi spuse că n-o angajase decât ca să-şi petreacă ora liberă din pauza de masă împreună cu ea.

— Mă temeam eu că aşa se va întâmpla, spuse Suzette când, venind acasă, o găsise plină de furie şi dezgust. Asta

oferă viaţa unei fete singure care arată ca tine.

În ziua următoare, Annabel se duse la consul, în speranţa că-i va putea împrumuta banii de călătorie până în Anglia. De cum intră în biroul lui, simţi că nu e binevenită, ceea ce i se confirmă când Consulul se referi la tatăl ei.

— Şi credeţi că în Anglia vă va subvenţiona cineva?

— Nu, în niciun caz. Îmi voi găsi serviciu şi mă voi întreţine.

— De ce nu faceţi acelaşi lucru şi aici, şi nu încercaţi să obţineţi astfel banii de călătorie? Nu intră în atribuţiile mele să acord ajutor unei persoane valide care este în stare să muncească. Bună ziua, domnişoară Broderick.

Timp de o lună tot încercă să-şi găsească serviciu, dar, fie patronul ştia despre tatăl ei şi o refuza din start înainte de interviul propriu-zis, fie reuşea să se angajeze dar imediat ba i se făcea o propunere murdară, ba se încerca un gest nepermis şi iar era dată afară în momentul în care nu admitea aşa ceva.

Pe de altă parte, Suzette insista:

— Priveşte! Citeşte articolul ăsta despre petrecerea de la vila din sudul Franţei. Spune că este o actriţă, dar toată lumea ştie ce este şi nimeni n-o desconsideră.

— Crezi că nu?

— Poate unii… Cei bătrâni şi prea pudici, cărora nu le place să facă dragoste. Dar cui îi pasă de ce gândesc ei? Nu ei stabilesc regulile. Deodată, se opri, privind-o atent. Doar nu mai eşti virgină!

Annabel roşi uşor.

— Ba da.

— Ah, mon dieu! Dumnezeule! Avea dreptate tatăl tău; era convins de cât de pură eşti, iar eu îi spuneam că e un naiv, că în Anglia toate tinerele de vârsta ta iau deja anticoncepţionale.

— Da, unele din colegele mele luau, sau spuneau doar că

iau, dar la mine n-a fost necesar.

— Vrei să-mi spui că la petrecerile la care te duceai când stăteai la prietene în timpul vacanţelor foarte scurte, băieţii nu-ţi făceau avansuri?

— Ba da, cred că au fost vreo trei sau patru, dar nu-mi plăceau. Din ceea ce-am auzit, n-am pierdut mare lucru. Unele din fetele care abia aşteptau să facă dragoste au fost foarte dezamăgite.

— Fireşte, dacă partenerii lor erau tineri cu puţină experienţă. Un bărbat foarte tânăr, neexperimentat, este rareori un bun amant, tot aşa cum o virgină nu reuşeşte să se ridice la înălţimea aşteptărilor unui bărbat versat, mai în vârstă. Păcat!

— De ce?

— Pentru că, ma chérie, nu vei atrage un bărbat decât dacă este suficient de blazat pentru ca gândul de a fi el primul să i se pară interesant. În trecut, când era preţuită puritatea, o mulţime de fete care-şi pierduseră virginitatea reuşeau să-şi convingă mirii că erau neprihănite ca nişte călugăriţe. E mult mai dificil însă ca o virgină să reuşească să pară versată. Nu ne rămâne decât să sperăm.

Desigur, era greu pentru Annabel să locuiască într-o casă modestă şi să aibă o slujbă umilă, după ce frecventase o şcoală scumpă, de elită, situată într-un conac din secolul al optsprezecelea şi-şi petrecuse vacanţele în apartamente sau hoteluri de lux. Şi totuşi, Suzette se înşela dacă-şi închipuia că educaţia primită îi umpluse mintea de vise romantice. Mulţi dintre părinţii colegelor ei erau divorţaţi sau nu se înţelegeau deloc şi, fireşte, fiicele lor nu considerau dragostea un sentiment statornic. Propria ei concepţie despre dragoste se formase din ceea ce citise şi din povestirile tatălui ei legate de cei patru ani de fericire idilică împreună cu Camilla Broderick. Acum, începuse să se îndoiască de veridicitatea spuselor lui, la care ajunsese să

se gândească prin prisma atâtor neadevăruri pe care i le spusese. Dar, chiar şi acel înger de femeie despre care vorbea tatăl ei, tot nu putea şterge cu buretele faptele acestuia. De asemenea, ea însăşi avea să poarte mereu povara necinstei lui, ce-i întina propria reputaţie în faţa oricăror potenţiali socri.

O deprima faptul că oriunde mergea şi orice făcea, exista riscul ca reputaţia tatălui ei să-şi pună amprenta asupra oricăror hotărâri ce se luau asupra ei, dar tot nu putea accepta soluţia propusă de Suzette.

Capitolul 2

A doua zi după accident, merse la spital să se intereseze de copil şi, spre uşurarea sa, află că era în afara oricărui pericol.

La puţin timp după ce se întoarse acasă, o camionetă purtând numele celui mai mare magazin de pe insulă îi livră o cutie de dimensiuni mari. La început, Annabel crezu că e vorba de o greşeală, dar numele ei era scris clar pe etichetă.

Pachetul conţinea o rochie de plajă foarte frumoasă, albastru cu alb, ce se prindea la ceafă în jurul gâtului, lăsând umerii goi. Căută bine, dar nu găsi nicio carte de vizită din partea expeditorului. Abia mai târziu se gândi să telefoneze la magazin şi să întrebe, dar nu află decât că o cumpărase un domn care plătise cash şi nu-şi dăduse numele.

— Cum arăta?

Vânzătoarea nu-şi amintea decât că era foarte înalt. Gândindu-se din nou la cele petrecute în ziua accidentului şi amintindu-şi tonul respectuos cu care ofiţerul de poliţie îi mulţumise individului, Annabel începea să aibă îndoieli că ar fi fost şoferul. Poate că maşina era chiar a lui, iar el era o persoană foarte cunoscută şi respectată. Era foarte probabil să nu mai vină să-şi ia cămaşa care-l aştepta spălată, călcată şi împăturită cu grijă şi singura ei şansă de a-i mulţumi pentru gestul făcut era o întâlnire întâmplătoare.

O mai aştepta o surpriză.

Deşi în mod obişnuit nu primeau corespondenţă, în dimineaţa următoare poştaşul aduse un plic din hârtie scumpă pe care erau scrise la maşină numele şi adresa ei. Înainte de a-l deschide, presupuse că era de la individul acela, dar în scurt timp văzu, spre dezamăgirea ei, că venea de pe iahtul „îngerul Mării” şi scrisoarea era semnată

de E. M. Brill, secretara lui Nicolas Casimir.

De când iahtul acelui Casimir venise în portul insulei cu câteva zile în urmă, Annabel auzise vorbindu-se mult despre el. Nu se ştia nimic despre originea lui, ci doar că, în mai puţin de cincisprezece ani, făcuse o avere fabuloasă, astfel încât, deşi avea până în treizeci şi cinci de ani, era unul din cei mai bogaţi oameni. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în Europa şi America, dar din când în când revenea în Caraibe unde locuia pe acel splendid iaht. Era necăsătorit şi se spunea că era generos cu femeile, dar că se plictisea repede de toate. Multe dintre frumuseţile din înalta societate din întreaga lume aspiraseră la titlul de doamna Casimir, dar niciuna nu reuşise să-i menţină interesul mai mult de câteva luni. Dacă zvonurile erau adevărate, punea femeile în aceeaşi categorie cu vinul bun şi mâncarea aleasă: plăceri senzuale pe care să le savurezi, apoi să le uiţi. Singurele care-i trezeau cu adevărat sentimente puternice erau operele de artă cu care îşi împodobea iahtul şi diferitele locuinţe.

La început, când Annabel citi scurta scrisoare prin care era invitată la bordul iahtului la ora două în ziua următoare, rămase uluită. Apoi, citind încă o dată, mai atent, observă că de fapt era vorba de un răspuns la scrisoarea ei. Înţelese imediat că Suzette luase iniţiativa.

Cum aceasta lucra la cazinou de după-amiază până spre dimineaţă, dormea întotdeauna până la ora prânzului, iar Annabel nu o deranja niciodată. De data aceasta, însă, intră fără menajamente în dormitorul ei şi o trezi, cerându-i o explicaţie.

— Ce-ai pus la cale, Suzette? Ce înseamnă această scrisoare? N-aveai niciun drept să scrii în numele meu fără ca eu să ştiu! Ce i-ai scris? De ce nu mi-ai spus că i-ai scris?

— Pentru că nu voiam să fiu dezamăgită dacă nu-ţi răspundea. Ce spune? Dă-mi să citesc. Fără să mai aştepte,

îi luă scrisoarea din mână şi o parcurse rapid cu privirea. Nu mă aşteptam să răspundă. A fost o lovitură cu bătaie lungă, cum ar fi spus tatăl tău.

— Ce i-ai scris? Sper că nu o scrisoare disperată care să-i implore ajutorul.

— În niciun caz! Am cerut, ca din partea ta, un post de secretară.

— Are deja una.

— Presupun că are o duzină, dar poate există un post liber de dactilografă, sau pentru clasificarea dosarelor... Orice. Dacă vrei, îţi arăt ce-am scris – am copie. În orice caz, este o şansă să te întorci în Europa.

Scrisoarea se referea pe scurt la motivul pentru care se afla în Indiile de Vest de unde nu putea să plece, de aici şi urgenţa cu care trebuia să-şi găsească de lucru.

— Te rog să mă scuzi pentru izbucnirea avută, spuse ea terminând de citit. Ca să fiu sinceră, mi-a fost groază că-mi oferi serviciile ca damă de companie, sau cum vrei s-o numeşti...

— Glumeşti! N-ai avea nici cea mai mică şansă cu el, chérie. Când ţi-am sugerat aceasta, mă gândeam la bărbaţi mai puţin importanţi ca el. Casimir nu trebuie decât să facă un semn pentru ca femeile cele mai frumoase din lume să alerge la el. Aşa cum arăţi acum, cu părul lăsat liber pe spate, fără manichiură şi pedichiură, cred că nu treci nici măcar testul pentru postul de dactilografă. În lumea lui, chiar şi acestea trebuie să arate impecabil.

— Poate am să constitui o noutate interesantă, şopti Annabel, privindu-şi picioarele bronzate.

În casă mergea întotdeauna desculţă, iar pe stradă purta sandale comode din piele, fără toc. Îşi formase concepţia despre ce înseamnă farmecul feminin când fusese în vacanţă în Orientul îndepărtat, unde femeile îmbrăcate în rochiile lor tradiţionale, saci şi sarong, păreau mult mai

ademenitoare decât cele ce adoptaseră moda occidentală.

— Trebuie să arăţi cât se poate de bine, insistă Suzette. Mai întâi, vom alege o rochie potrivită, iar mâine dimineaţă te vei coafa şi vei merge să ţi se facă manichiura.

— Dar nu putem cumpăra o rochie; nu mai avem bani de rezervă.

— Am pus deoparte o mică sumă pentru cazuri de urgenţă şi proprietara unuia din cele mai bune magazine îmi e prietenă. Vom putea cumpăra de la ea la preţul de achiziţie.

Pe punctul de a-i spune Suzettei despre rochia tocmai primită, Annabel se răzgândi. În primul rând, rochia nu era potrivită pentru un interviu, iar apoi, voia să păstreze acea întâlnire pentru ea – era ceva în legătură cu individul acela ce produsese o impresie puternică asupra ei. Ştia că nu-i va uita aşa uşor chipul bronzat şi vocea.

Ieşiră mai târziu în oraş şi se opriră în faţa unui mic magazin foarte elegant pe firma căruia scria „Nicole”. Intră doar Suzette şi, între timp, Annabel privi vitrina. Îi atrase imediat atenţia un caftan în nuanţe de verde şi albastru, exact genul de rochie ce-i plăcea atât de mult, numai că, probabil, era foarte scump.

Când Suzette îi făcu semn să intre, lui Annabel nu-i plăcu nici expresia dură a femeii mai în vârstă căreia îi fusese prezentată, nici rochia pe care i-o aleseseră: exagerat de decoltată şi vulgară.

— Este singura pe care v-o pot lăsa la acest preţ, spuse proprietara magazinului. Credeam că vei fi recunoscătoare că Suzette ţi-o cumpără, dar voi tinerii nu vă gândiţi decât la voi.

— Îţi vine bine, chérie. Îţi pune în valoare bronzul şi te face să arăţi mai mare şi mai capabilă.

„Capabilă de ce anume?” se gândi Annabel, privindu-se în oglindă. În cele din urmă, se văzu nevoită să cedeze,

trebuind să recunoască, totuşi, că o asemenea rochie lucrată la o casă mare de modă ar fi costat mult peste posibilităţile lor.

Toată noaptea, Annabel se frământă la gândul că nu va obţine postul. Ce-i rămânea de făcut în acest caz? S-o caute pe Caroline şi s-o roage să-i împrumute bani? Nu, pentru că ele două nu erau prietene apropiate şi apoi... Ar fi trebuit să explice părinţilor acesteia, nişte oameni străini, de ce se afla într-o astfel de situaţie. Să meargă la poliţie şi să roage să i se spună adresa necunoscutului din ziua accidentului? Poate ar fi ajutat-o, dar ar fi foarte dureros pentru ea să-i spună adevărul. Adormi abia spre dimineaţă, încercând să gândească pozitiv, cum învăţase la şcoală, şi să fie optimistă. Nu trebuia să-i fie teamă; în definitiv, era puţin probabil să-l zărească măcar pe faimosul proprietar al iahtului. Cu siguranţă, la interviu avea să fie doar E. M. Brill.

Se făcuse deja ora prânzului când pentru Annabel se încheie calvarul salonului de cosmetică. Pentru că se opusese categoric să i se penseze sprâncenele, trebui să accepte fardul de ochi şi rujul. De asemenea, îi puseră unghii false, iar stilistul concepu o combinaţie complicată de bucle şi codiţe. Efectul, aşa cum constată privindu-se tristă în oglindă, era dezastruos.

Suzette, mulţumită de cât de sofisticat – după părerea ei – îi arăta prietena, o trimise cu un taxi la debarcader, la ora fixată, de unde o barcă avea s-o ducă până la iaht.

Dar, indiferent de părerea Suzettei, privirea pe care i-o aruncă şoferul de taxi, nu avea nimic respectuos sau admirativ, confirmându-i propria ei părere despre rochie. Annabel simţea că moare de ruşine, dar din păcate, nu mai avea timp să se întoarcă acasă şi să se îmbrace cu orice altceva. Cel puţin, băştinaşul care o ajută să urce în barcă se prefăcu a nu observa decolteul de prost gust şi i se adresă politicos.

Un marinar o ajută să urce pe iaht şi o conduse într-un salon, rugând-o să aştepte acolo.

Rămasă singură, Annabel profită de ocazie pentru a examina încăperea care n-avea nimic din luxul ostentativ la care se aştepta. Dimpotrivă, totul era simplu şi odihnitor. Draperiile, din în, se asortau cu husele de la scaune şi canapele, tot aşa cum abajururile lămpilor aveau aceeaşi nuanţă crem ca a covorului. La mijloc era întins unul din cele mai frumoase covoraşe pe care le văzuse de când propriul sac care se agăţa la şaua cămilei îi trezise interesul pentru lucrurile orientale. Recunoscu imediat că era vorba de un covoraş Oushak din secolul al şaptesprezecelea sau al optsprezecelea şi, uitând de emoţia ce-o stăpânea, se aşeză în genunchi pentru a-l atinge cu mâna.

— Te interesează covoarele orientale, domnişoară Broderick? se auzi o voce calmă din spatele ei.

Sări în picioare ca un arc, trebuind să se ţină de un scaun ca să nu cadă.

— Ce… faceţi aici? îngăimă ea.

Bărbatul care o luase prin surprindere nu era altul decât necunoscutul pe care-l întâlnise în ziua accidentului.

— Locuiesc aici.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi E. M. Brill? Nu se gândise niciodată că Nicolas Casimir avea un secretar.

— Nu, sunt Casimir. Să luăm loc. Ce să-ţi ofer de băut? Annabel era mult prea uluită pentru a răspunde. Rămase pe loc, privindu-l mută de uimire, iar el profită de ocazie pentru a-şi plimba privirea, insistent şi impertinent, de-a lungul trupului ei, făcând-o să se simtă îngrozitor de stânjenită.

— Cred că şampanie… Văd că ţi-e cam cald.

Deodată, păru cu totul altul decât cel pe care-l întâlnise cu o zi în urmă. Linia buzelor strânse îi dădea o expresie dură, ochii cenuşii păreau mai reci, iar privirea, mai cinică.

Deschise îndemânatic o sticlă cu şampanie şi-i oferi unul din cele două pahare pe care le umpluse.

— Fumezi?

— Nu.

— Bun! Un punct în plus în favoarea ta. Nici eu nu fumez şi-mi displace acest obicei, mai ales la femei.

— Un punct în plus?

— Da, pe lângă faptul că, după câte văd, ai un corp foarte frumos şi, slavă Domnului, se vede destul... Deşi, când un bărbat are mulţi bani, nu duce lipsă de femei frumoase, domnişoară Broderick.

Tonul sardonic şi privirea lui fixată ostentativ în decolteul ei şterseră orice urmă de simpatie pe care o avusese pentru acest bărbat când încă nu-i cunoştea identitatea. Chiar dacă rochia şi coafura ei erau stridente şi de un gust îndoielnic, nu s-ar fi aşteptat la o astfel de reacţie din partea unui om instruit. Tocmai se gândea la o replică usturătoare, dar, înainte de a avea timp s-o găsească, individul îi cuprinse talia cu braţul şi o sărută.

Mai fusese sărutată, dar niciodată răspunsul ei nu venise din toată inima. Acum, pentru prima dată, uită de dispreţul din privirea lui, de propria ei indignare, trăind cu fiecare fibră acea plăcere unică. Abia când îi simţi mâna în dreptul inimii ce-i bătea nebuneşte o cuprinse furia, mai mult faţă de reacţia involuntară avută şi se desprinse din îmbrăţişare.

— Cum îndrăzneşti! recurse ea, automat, la replica devenită clasică a tuturor femeilor ce se simţeau jignite.

— Draga mea domnişoară Broderick, am dreptul să-ţi testez calităţile înainte de a te angaja. Trebuie să faci dovada aptitudinilor dacă vrei postul de dactilografă. În general, femeile care vor să ajungă în patul meu nu fac cerere în scris, spuse el sec, luându-şi paharul cu şampanie. Când te-am recunoscut în fotografie, m-am mirat că mă

înşelasem atât de mult în privinţa ta tocmai eu, care sunt considerat un fin cunoscător al caracterului uman. Ori, în cazul tău, prima impresie a fost de fată bine-crescută, cu educaţie. Acum, după ce te-am sărutat, cred că am făcut, totuşi, o evaluare corectă.

— Ce fotografie?

Suzette nu spusese nimic referitor la vreo fotografie.

— Aceasta.

Scoase din buzunar o foaie de hârtie împăturită şi o fotografie pe care o întinse spre ea.

Annabel îşi simţi obrajii arzând de jenă. Era poza pe care Suzette i-o făcuse în glumă în una din rarele ocazii în care o însoţise la plajă într-o duminică. O surprinsese tocmai când îşi schimba costumul de baie ud cu unul uscat; ţinându-şi echilibrul într-un picior, Annabel îşi punea slipul, crezându-se la adăpostul unei tufe. Adevărul era că poza ar fi putut fi mult mai scandaloasă. Chiar şi aşa, însă, arăta mai mult decât era dispusă să-i lase pe alţii să vadă. Rupsese poza, dar neglijase negativul; nici nu i-ar fi trecut vreodată prin minte că Suzette avea să-l folosească, mai ales în acest fel. Ar fi rupt-o şi acum, dacă individul nu i-ar fi luat-o abil din mână.

— N-am trimis niciodată aşa ceva!

Citind varianta pe care Suzette i-o trimisese lui Casimir, jena ei se transformă în furie faţă de duplicitatea femeii. Nu în mod direct, dar nici prea subtil, scrisoarea, în combinaţie cu fotografia, era o invitaţie pentru Nicolas Casimir s-o ia ca amantă.

— Începe să mi se pară tentant să accept propunerea ta. Deodată, privirea lui căpătă o expresie gravă.

— Bine, dar dacă tu n-ai avut iniţiativa, atunci cine?

— Suzette... cea împreună cu care locuiesc. Mi-a spus că v-a scris ca să solicite un post de funcţionară.

— Da? Şi ai crezut-o?

— Dacă n-aş fi crezut-o, n-aş fi venit. Chiar dacă situaţia mea e dificilă, n-am ajuns în situaţia de a mă vinde unui străin. Mai degrabă m-aş îneca.

— Eu ştiu dacă ai face-o... Instinctul de supravieţuire e cel mai puternic. Oare perspectiva de a te afla în acelaşi pat cu mine să fie mai îngrozitoare decât moartea?

— Nu mai râdeţi de mine; îmi este şi aşa destul de penibil.

— Poate te-ai simţi mai bine dacă ţi-ai schimba rochia.

— Nu eu am ales-o. Suzette şi Nicole m-au obligat s-o îmbrac.

— Îmi povesteşti mai târziu despre ele. Acum, vino; te duc la cabina mea şi-ţi împrumut un halat de baie. Nu-ţi fie teamă, adăugă el imediat, văzându-i ezitarea. Înclinaţiile de satir maniac care mi se atribuie sunt mult exagerate.

Încăperea în care o conduse era tapetată în albastru şi dominată de o bibliotecă plină cu cărţi scumpe de artă, iar pe pereţi erau atârnate două covoraşe orientale.

— Ce Kelimuri superbe!

Casimir o privi scurt, fără a comenta exclamaţia ei involuntară de admiraţie, apoi aduse din baia alăturată un halat pufos din material de prosop pe care-l aruncă pe pat.

— Prefer să revii la pieptănătura din ziua în care ne-am cunoscut. E o perie curată pe măsuţa de toaletă. Crezi că te descurci să te întorci singură în salon? Nu te grăbi, am câteva probleme de rezolvat şi va dura cel puţin un sfert de oră.

Rămasă singură, Annabel se apropie din nou de rafturile cu cărţi; erau din toate domeniile, dar mai ales de artă şi filosofie. Dar, înainte de a se uita cu mai multă atenţie, hotărî să scape de acea deghizare grotescă.

Deşi părea imposibil să-şi readucă părul la stilul cum îl purta în mod obişnuit, peria făcu totuşi minuni. Când venise în Indiile de Vest, avea părul şaten-deschis, dar acum, după

atâtea luni de stat la soare se decolorase în şuviţe blonde pe care un stilist le-ar fi realizat numai cu multă măiestrie.

Îndepărtă stratul de fard spălându-şi faţa cu un săpun cu aspect de marmură verde-închis şi care avea un parfum cu o notă proaspătă – acelaşi parfum pe care-l simţise când Casimir o sărutase. Fără să vrea, se gândi până unde ar fi mers lucrurile dacă n-ar fi avut tăria de a se retrage. Se gândea, dar nu cu repulsia pe care o simţise la atingerea primului individ care o angajase. Sărutul lui Casimir nu semăna cu niciuna din experienţele ei anterioare.

Când se întoarse în salon, chelnerul o anunţă că domnul Casimir regretă, dar mai întârzie o jumătate de oră, apoi îi puse la dispoziţie un teanc de reviste şi-i umplu paharul cu şampanie.

Fără să-şi dea bine seama dacă se simţea dezamăgită sau uşurată, Annabel se cuibări pe o canapea, gustă puţin din şampanie şi începu să răsfoiască ultimul număr al revistei „Vogue”. În scurt timp, moliciunea pernelor combinată cu noaptea de nesomn dinainte, tensiunea în care se aflase în ultimele ore şi şampania băută aproape pe stomacul gol îşi făcură efectul: închise ochii doar pentru câteva clipe, dar se trezi abia când simţi o mângâiere uşoară pe obraz.

— Cât e ceasul? murmură ea, încă somnoroasă, dar zâmbind – pentru o clipă, avusese impresia că era tatăl ei.

— E timpul pentru cină.

Degetele continuară s-o mângâie, dar vocea nu era a tatălui ei. Se încordă ca un arc şi, deschizând ochii, îl văzu pe Casimir aşezat pe marginea canapelei şi privind-o amuzat.

— Scuzaţi-mă… trebuia să mă treziţi. Probabil că Suzette îşi face griji în privinţa mea.

— Având în vedere scopul în care te-a trimis, aş spune mai degrabă că presupune, mulţumită, că i-a reuşit

strategia şi că-ţi îndeplineşti deja datoria. În timp ce dormeai, am fost pe ţărm şi ţi-am cumpărat o îmbrăcăminte mai adecvată pentru cină. Vei găsi totul în cabina mea. Acum, du-te să te îmbraci. Te aştept aici. Grăbeşte-te; iau cina fix la ora opt şi mai e puţin până atunci.

— Dar nu pot să accept să-mi cumpăraţi haine.

— Prostii! Hai, fugi!

Spre marea ei mirare, Annabel găsi, întinsă pe pat, chiar rochia verde diafană stil caftan care-i plăcuse atât de mult în magazinul la care o dusese Suzette. Lângă el era un costum de baie, o pereche de sandale şi un şirag lung de mărgele, toate în aceeaşi nuanţă de verde-albastru.

Deşi Casimir îi spusese să nu-şi facă griji, totuşi simţea că nu e în ordine să accepte hainele cumpărate de el. Pe de altă parte, ştia că se va simţi mult mai bine îmbrăcată într-o rochie pe gustul ei. O liniştea oarecum şi faptul că el o alesese special pentru ea… Dacă nu cumva, foarte probabil, o luase la întâmplare, poate doar pentru faptul că-i atrăsese atenţia prima.

Când reveni, îl găsi pe Casimir răsfoind nişte documente, pe care le dădu imediat la o parte pentru a o întâmpina.

— Hmm… o îmbunătăţire considerabilă. Am mult mai mult gust decât Suzette. Câţi ani ai Annabel?

— Optsprezece… aproape nouăsprezece.

— Şi Suzette?

— Nu ştiu exact. În jur de treizeci şi cinci.

— Cum ai căzut în ghearele ei?

— Nu, nu trebuie gândit aşa. A fost foarte bună cu mine. Dacă n-ar fi fost ea, nu ştiu ce m-aş fi făcut după moartea tatălui meu.

— Când s-a întâmplat?

După ce îi povesti, Annabel adăugă:

— Suzette a fost iubita lui şi o persoană de nădejde cât a fost bolnav. Pe atunci, nu eram aici. Ea şi-a dat seama de la

început că tata nu se va mai face bine, dar a rămas alături de el şi l-a îngrijit ca şi cum ar fi fost soţia lui.

— Poate că spera să fie tratată ca atare în testament.

— Nu, nu, dimpotrivă. Ştia că nu va lăsa în urma lui decât datorii.

— Nu contest, este posibil să aibă o mulţime de calităţi dar, categoric, nu este mentorul ideal pentru o tânără, din moment ce-a pus la cale să te arunce în braţele primului depravat bogat, fie chiar şi pentru bunăstarea ta.

— Da, la început am fost furioasă, dar apoi mi-am amintit ce a păţit ea când era de vârsta mea. Intenţiile ei au fost bune, numai că are un cod moral diferit.

— Îmi povesteşti mai mult la cină. Hai!

O luă de mână şi-o conduse pe punte unde, la lumina lumânărilor, îi aştepta o masă pregătită cu fast. Annabel mâncase de multe ori cu tatăl ei la cele mai luxoase restaurante, dar parcă niciodată ceva atât de bun ca fileul de peşte umplut cu creveţi, preparat în sos de brânză, ce i se servi în seara aceea pe puntea iahtului, pe fundalul luminilor aurii ale oraşului împodobind cu eleganţă întunericul de nepătruns al pădurilor de pe insulă.

— Întotdeauna ai o asemenea poftă de mâncare, sau nu prea ai mâncat mult în ultima vreme?

— Azi n-am mâncat; am avut emoţii.

— Şi acum nu ai?

— Mai puţin.

Trecură la următorul fel de mâncare şi Casimir o întrebă despre familia ei şi cum îşi câştigă existenţa. Doar când o întrebă de tatăl ei, Annabel spuse că preferă să nu vorbească, întrucât subiectul îi făcea încă rău. Nici el nu insistă.

Erau la desert – pentru ea, o prăjitură cu ciocolată, iar pentru el, brânză Brie – când sub impulsul momentului, Annabel îl întrebă direct dacă i-ar împrumuta banii de drum

până în Anglia.

— Repet: ca un împrumut. Dar nu cred că sunteţi dispus s-o faceţi, nu-i aşa, domnule Casimir?

— Spune-mi Nicolas. De ce să pleci în Anglia?

— Aş găsi mai uşor de lucru acolo.

— Ştii să dactilografiezi şi să stenografiezi?

— Ştiu doar să dactilografiez. Aveam o maşină de scris portabilă, dar a trebuit s-o vând. Aş putea învăţa stenografie la un curs seral.

După ce-şi strânse şervetul şi-l aşează pe masă, se rezemă de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate, şi o privi atent.

— Ce garanţie aş avea că-mi vei înapoia banii?

— Doar cuvântul meu.

— Cuvântul tău prezintă mai multă garanţie decât al tatălui tău?

— Ştiţi despre tatăl meu?

— Şeful Poliţiei îmi este prieten şi întotdeauna vreau să ştiu totul despre persoanele care vin la bordul iahtului meu.

— De ce mi-aţi pus toate aceste întrebări dacă ştiaţi deja răspunsul?

— Ca să aflu dacă minţi la fel de bine ca tatăl tău.

— Mi-aţi cumpărat haine şi mi-aţi oferit o cină, domnule Casimir, ceea ce, categoric, îmi creează anumite obligaţii faţă de dumneavoastră. Asta nu înseamnă, totuşi, că trebuie să ascult insultele la adresa tatălui meu. Poate că n-a fost o persoană respectabilă, dar mi-a dat viaţă şi l-am iubit şi, dacă oamenii sunt liberi să vorbească dispreţuitor despre el, nu voi admite niciodată s-o facă în prezenţa mea.

— Un discurs plin de curaj, draga mea, dar cum mă poţi opri de a-l insulta?

— Foarte uşor.

Îşi scoase mai întâi colierul, apoi rochia şi sandalele şi se-ndreptă cu paşi hotărâţi spre balustrada care înconjura

puntea. Tocmai se săltase peste ea şi se pregătea să sară în apă, când un braţ puternic i se încolăci în jurul taliei.

— Prostuţo! Cum te poţi gândi să înoţi în mare când eşti ameţită de băutură?

— Nu sunt ameţită! Daţi-mi drumul!

Orice încercare de a se elibera din strânsoarea lui era zadarnică.

— Bine, poate că nu eşti ameţită, dar ai băut mai mult decât eşti obişnuită şi, în orice caz, prea mult pentru a putea ajunge la ţărm în siguranţă. În plus, nu sunt necesare asemenea scene dramatice.

Cu uşurinţa cu care ar fi ridicat un copil îndărătnic, Nicolas o luă în braţe, aducând-o înapoi pe punte.

— Sincer, nu dau doi bani pe asta: nu mă interesează dacă tatăl tău a fost un sfânt, sau cel mai mare escroc din emisfera sudică. Acum, îmbracă-te şi am să-l chem pe Marco să vină cu cafeaua, iar noi vom continua conversaţia. O aşează uşor lângă masă şi vorbi din nou, amuzat, în timp ce ea se îmbrăca. Eşti făcută pentru a purta numai costume de baie. Sunt convins că ai arăta minunat şi cu o haină de blană, dar e păcat să ascunzi bronzul acesta superb.

Annabel aruncă spre el o privire urâtă, dar se abţinu de la orice comentariu.

Abia după ce chelnerul le aduse cafeaua şi apoi se retrase, Nicolas continuă discuţia din punctul în care o întrerupseseră.

— Nu-ţi voi împrumuta banii de drum. De mulţi ani mi-am stabilit ca principiu de viaţă să nu împrumut bani nimănui. Oricum, în Anglia te vei simţi foarte singură fără familie sau prieteni. Pe de altă parte, întâmplarea face că tocmai intenţionam să merg în vizită la cineva care cred că ar vrea să te angajeze pentru o perioadă de două sau trei luni. Problema este că plecăm în mai puţin de o oră, aşadar ai destul de puţin timp la dispoziţie pentru a te hotărî.

— S-ar putea ca această persoană să fie dispusă să mă angajeze. Dar dacă nu?

— Mi se pare puţin probabil, dar dacă se întâmplă, îţi pot găsi undeva un serviciu pe termen scurt. Şi… cine ştie? Poate că, după două sau trei luni, planul pus la cale de Suzette nu va mai părea atât de nesuferit.

Glumea? Vorbea serios? Annabel nu-şi putea da seama.

— Nu, în niciun caz. Sunt convinsă. Nu… nu vreau să vă jignesc, dar n-aş putea recurge niciodată la acest tip de relaţie.

Nicolas râse şi-şi termină cafeaua.

— Asta este pe viitor. Ce-ai de gând să faci în seara aceasta? Rămâi? Vii cu mine?

Annabel învârtea linguriţa în cafea cu un gest mecanic, neştiind ce hotărâre să ia. Putea să aibă încredere în el?

— Trebuie să-mi iau rămas-bun de la Suzette şi să-mi iau lucrurile de acasă. La ora asta, ea e deja la cazinou, dar cred că o pot vedea pentru câteva minute. La ce oră plecaţi?

— În patruzeci şi cinci de minute. Dacă vrei să-ţi faci bagajul, va trebui să-i laşi un bilet.

— Dar vreau să mă văd cu ea. Nu puteţi pleca puţin mai târziu?

— Îmi pare rău, dar aşa ceva nu se poate. Întotdeauna respect planurile pe care le fac. Dacă trebuie neapărat să vorbeşti cu Suzette, renunţă la lucruri. Avem la bord obiecte de uz personal, de exemplu piepteni şi periuţe de dinţi. Cât despre îmbrăcăminte, nu va fi o problemă să-ţi procuri ce-ţi trebuie.

— Poate că nu, dar va fi imposibil să-mi înlocuiesc micile mele comori de care nu mă despart niciodată.

— Cum doreşti, spuse el ridicând indiferent din umeri. Vei avea la dispoziţie un taxi, dar dacă nu eşti înapoi la timp, nu te voi aştepta. Trebuie să înveţi de la bun început că la

bordul iahtului meu totul se face aşa cum doresc eu şi cum îmi convine mie; ţine minte, după ce dau o dată un ordin, nu-l mai repet.

Capitolul 3

Tot drumul până la ţărm, Annabel se zbătu între a nu pleca fără s-o vadă pe Suzette şi dragostea pentru obiectele ei fetiş. Doar gândul de a se despărţi de ele îi provoca o durere cumplită, căci fiecare însemna o amintire dragă, sau fusese dăruit de cineva pentru care avea afecţiune.

O duruse şi aşa destul de mult că trebuise să renunţe la maşina ei de scris roşie, dar se consola cu gândul că lumea era plină de maşini de scris. Pe când… şoricelul ei din fildeş era de neînlocuit; cumpărat aproape pe nimic de la o tarabă cu antichităţi, era de fapt un obiect de artă japoneză pentru care un cunoscător ar fi plătit imediat o sută de lire sau chiar mai mult. Încă şi mai drag îi era micuţul animal făcut dintr-un sâmbure de mango, lucrat cu o fineţe şi o expresivitate desăvârşite.

Şi totuşi, când ambarcaţia navetă ajunse la chei hotărî că nu poate pleca fără a-şi lua personal rămas-bun de la cea care, în ciuda situaţiei penibile în care o pusese în acea zi, o ajutase enorm şi căreia îi datora recunoştinţă.

Cu o ultimă speranţă ca lucrurile să-i fie trimise acolo unde se afla, Annabel încercă să afle de la băştinaşul care o condusese cu barca destinaţia iahtului, dar acesta ori într-adevăr, nu ştia, aşa cum pretinsese, ori n-avea voie să spună.

Aşa cum îi promisese Nicolas, o aştepta deja un taxi care o duse la cazinou. Nu fusese niciodată acolo, dar Suzette îi descrisese acel loc în amănunt.

Tocmai explica de ce se află acolo celor doi domni de la intrare, despre care ştia tot de la Suzette că se ocupau cu paza şi ordinea, când avu impresia că şoferul taxiului şopteşte portarului numele Casimir. Impresia i se confirmă când acesta, şoptind la rândul său acelaşi nume unuia din

cei doi, îi făcu să devină extrem de politicoşi.

— Domnişoara Vity lucrează, dar aranjăm imediat ca o altă crupieră s-o înlocuiască. Vă rog să mă urmaţi şi, între timp, vă rog să comandaţi orice doriţi la bar.

După care, o instală la o masă de două persoane, lăsând-o în grija chelnerilor, care şi ei se întreceau în amabilităţi.

— Ce doriţi, domnişoară?

— Un pahar cu apă rece, vă rog.

— Vichy… Perrier…?

— Perrier, vă rog.

La câteva minute după ce i se aduse paharul cu apă cu cuburi de gheaţă, lămâie şi mentă, apăru şi Suzette, care avu măcar decenţa de a părea puţin jenată.

— Ce s-a întâmplat? Cum te-ai descurcat?

— Mă ia cu el. Nu pot rămâne mult aici. Iahtul pleacă într-o jumătate de oră.

— Rochia asta era parcă în magazin, de dimineaţă.

— Da; mi-a cumpărat-o domnul Casimir, pentru că nu-i plăcea cealaltă. Vrei să bei ceva?

— Dacă nota de plată ajunge la domnul Casimir, un coniac dublu. Aşteptă puţin până când chelnerul se îndepărtă suficient, înainte de a continua.

— Aşadar, te-ai culcat cu el. Cum a fost? S-a purtat frumos?

— Chiar îţi pasă?

Suzette se îmbujoră, uşor stânjenită.

— Nu fi supărată pe mine, chérie. Îmi pare rău dacă n-a fost aşa cum ai visat, dar să ştii că nici chiar atunci când eşti îndrăgostit, prima oară nu e nemaipomenit. Te asigur, însă, că va fi din ce în ce mai bine. Poate că acum mă urăşti, dar după un timp îmi vei fi recunoscătoare. Dumnezeule! Ce n-aş da să fiu tânără şi proaspătă! Nu-ţi rata şansa, chérie. Nu vei arăta aşa toată viaţa. Profită de tot ce poţi, fă-l să-ţi cumpere cât mai mult, dar nu numai

haine şi bijuterii, ci proprietăţi, acţiuni, obiecte de artă. E atrăgător? îţi place?

— Da, e atrăgător… ca o panteră, atâta timp cât nu eşti pe poziţia antilopei sfâşiate.

În timp ce Suzette vorbea, ajunsese la concluzia că n-avea rost să-i spună ce se-ntâmplase cu adevărat, pentru că oricum n-ar fi crezut-o.

— Nu-i nimic. Vei învăţa cum să te porţi cu el. Vei avea asupra lui acelaşi efect pe care l-a avut tatăl tău asupra mea. Împotriva oricărui raţionament, Casimir va face până la urmă aşa cum doreşti tu.

— Mă-ndoiesc. Ascultă-mă, Suzette; dacă te anunţ unde sunt, poţi să-mi trimiţi sacul acela al meu care se agaţă la şaua cămilei?

— Plec şi eu în câteva zile, dar voi face tot ce pot, dacă voi mai fi aici când îmi trimiţi adresa. Dar, dacă eşti cu el, nu vei mai avea nevoie de obiectele acelea – vei putea cumpăra tot ce doreşti.

— Trebuie să plec. Dacă întârzii, barca nu mă mai aşteaptă. La revedere, Suzette. Succes!

Se sărutară şi Annabel se grăbi să plece. N-avea deloc încredere că Suzette se va deranja să-i trimită lucrurile. Chiar dacă avea multe calităţi, avea şi multe defecte: ar fi pus, fără să stea o clipă pe gânduri, cana pe o carte sau pe o revistă, şi-ar fi scuturat ţigara oriunde, indiferent ce murdărea, ar fi înjurat în prezenţa unor persoane neobişnuite cu un asemenea limbaj, pe scurt, nu era deloc sensibilă şi atentă faţă de alţii şi n-ar fi conceput că un set de obiecte reprezentau ceva atât de nepreţuit pentru ea.

Când Annabel se întoarse pe iaht, chelnerul, Marco, o aştepta cu un mesaj.

— Domnul Casimir vă aşteaptă în biroul dumnealui. Vă rog să mă urmaţi, domnişoară.

Aşezat pe un scaun de piele cu spătar înalt, în faţa

biroului, Nicolas îşi întrerupse imediat lucrul şi se ridică la intrarea ei.

— Ţi-ai adus lucrurile?

— Nu; n-am reuşit decât să-mi iau la revedere de la Suzette. A fost o zi lungă şi obositoare şi, dacă nu vă supăraţi, aş dori să merg la culcare, acum.

— Desigur. Dacă mai este ceva de care ai nevoie, nu trebuie decât să-l suni pe Marco şi să rogi să ţi se aducă. Noapte bună, Annabel.

Reuşi să păstreze o aparenţă de calm până ajunse în cabina care-i fusese repartizată, după care încuie uşa şi se trânti pe pat în hohote de plâns la gândul lucrurilor ei dragi pe care probabil că n-avea să le mai vadă vreodată.

Se linişti după un timp şi abia atunci începu să privească atent în jur. Se afla într-o cabină spaţioasă, cu tapetul şi covoarele în aceeaşi nuanţă de verde-închis combinat cu alb. Pe măsuţa de toaletă era o vază cu flori proaspete, pe o măsuţă de scris fuseseră aşezate coli de hârtie şi plicuri, iar pe noptiere, un ceas, un telefon şi câteva cărţi. Pe un fotoliu o aşteptau o cămaşă de noapte din dantelă şi mătase şi halatul, iar aşezaţi jos, pe covor, papucii, în aceeaşi nuanţă. Din cabină se ajungea în baie – o încăpere placată cu un material ce imita sideful, dând impresia că te afli în interiorul unei scoici. Pereţii ca de sidef erau de fapt uşile glisante ale unor dulapuri pline cu tot ceea ce-şi putea dori cineva: prosoape pufoase de toate dimensiunile, sticle cu spumă de baie, esenţe şi uleiuri de toate tipurile, săpunuri, pudre şi loţiuni.

Annabel umplu cada şi picură câţiva stropi de esenţă de crin, apoi se întinse în apa parfumată, încercând să se relaxeze. Privindu-şi unghiile lungi false de care nu ştia cum să scape, se gândi la discuţia cu Suzette; spera ca, la vârsta aceasta, să nu fie tot atât de dezamăgită şi mercantilă. Când avusese de ales între a rămâne pe insulă şi a merge

cu el spre o destinaţie necunoscută unde avea să primească, sau nu, o slujbă, hotărâse să aibă încredere în el ţinând cont de modul în care se purtase la prima lor întâlnire. Dar… se putea încrede într-o primă impresie? Când se întinse în pat, obosită, nu mai era deloc sigură.

* * *

O trezi un sunet ciudat pe care abia după ce deschise ochii, încercând să se dezmeticească din somn, îl recunoscu: suna telefonul.

— Alo?

— Bună dimineaţa. Ai vrea să facem împreună o partidă de înot înainte de micul dejun?

— Da… sigur… dar abia m-am trezit. Daţi-mi un răgaz de cinci minute.

— Era o invitaţie, nu un ordin. Poţi să rămâi în pat, dacă preferi.

— Ba nu, vreau să înot. Mă spăl şi vin. Unde sunteţi?

— Pe punte, unde am cinat aseară.

Deşi, nemaiauzind motoarele, Annabel sperase că ajunseseră la destinaţie, îşi dădu repede seama că se aflau tot în largul mării.

— Acum, într-adevăr, poţi să-mi arăţi cum plonjezi, spuse Nicolas, întâmpinând-o.

Fiind doar în slip, corpul lui se vedea în toată splendoarea: numai fibră şi muşchi, cu abdomenul plat şi coapsele zvelte, ca de adolescent, cu umeri laţi şi braţe puternice de bărbat în floarea vârstei.

Plonjară amândoi în acelaşi timp, iar el începu să înoate cu mişcări ritmice şi viguroase, dar atât de elegant şi fără a lăsa să se bănuiască nici cel mai mic efort, încât parcă ar fi fost deprins să facă acest lucru încă înainte de a fi învăţat să meargă. Annabel rămase pe loc, privindu-l.

Triton, fiu al lui Poseidon, zeul mărilor…

Parcă auzea vocea profesoarei de latină scandând.

Deodată, amintirea clasei cu ferestre ce dădeau spre o grădină cu trandafiri părea că face parte dintr-un trecut îndepărtat. Cât de şocate ar fi profesoarele ei, a căror muncă de-o viaţă era de a întipări în mintea şi conştiinţa elevelor lor idealuri înalte şi modele impecabile de conduită, dacă ar vedea-o acum, într-o croazieră în Caraibe, neînsoţită, în compania unui renumit donjuan.

— Hai, e timpul să luăm micul dejun! îi întrerupse vocea lui gândurile.

Pe punte, masa era deja pregătită, aşa că se îmbrăcară cu halatele de baie şi se aşezară imediat.

— În general, micul meu dejun este în stil englezesc – suc de portocale, costiţă cu ouă, pâine prăjită. Ce spui?

— Oh, da, mulţumesc.

— Dar în loc de ceai, prefer cafea. Tu, dacă doreşti, poţi bea ceai.

— Nu, nu prea sunt amatoare de ceai, cel puţin, nu indian. Îmi place, în schimb, ceaiul chinezesc, dar nu la micul dejun. Credeam că există o piscină pe un iaht atât de mare.

— Există, dar e folosită numai când am mulţi invitaţi. Când sunt singur, prefer să fac o baie dimineaţa în mare. Când eram mic, plonjam de undeva de foarte sus, după monezile aruncate de străini în mare – asta este una din primele mele amintiri.

— Unde se întâmpla asta?

— Habar n-am. Undeva în zona Mediteranei, cred. Cred că eram foarte mic – cinci ani, poate nici atât – pentru că nu-mi amintesc ce limbă vorbeau ceilalţi băieţi cu care eram.

— Nu aveţi pe nimeni din familie care să vă spună?

Nicolas scutură doar din cap, dar, înainte ca Annabel să-l

mai întrebe ceva, un elicopter care se apropia le atrase atenţia.

— Unde o merge?

— Ne aduce ceva, anunţă el calm, mult mai preocupat de paharul cu suc de portocale.

Într-adevăr, elicopterul se apropie de una din punţile iahtului şi livră ceva, după care se depărtă imediat. Apoi apăru un marinar care aşeză o pungă de plastic lângă masa lor.

— Este pentru tine, îi spuse Nicolas.

— Pentru mine? Ce este?

— De ce nu-l deschizi să te uiţi?

— Sacul meu! Sacul meu!

Era atât de fericită, încât primul impuls a fost să-l îmbrăţişeze, aşa cum obişnuia cu tatăl ei, când îi făcea o surpriză. Se abţinu şi doar îi strânse mâna cu recunoştinţă.

— Mulţumesc. Nici nu pot să spun cât de nefericită am fost la gândul că nu-mi voi mai vedea niciodată lucrurile mele dragi. Mulţumesc foarte mult, Nicolas.

— Uită-te să vezi dacă sunt toate şi dacă au ajuns cu bine. Annabel scoase pe rând obiectele şi le aşeză pe punte.

— De unde ai acest sac de agăţat la şa?

— Am făcut schimb cu o colegă de şcoală, care voia o cămaşă pe care mi-o trimisese tata de la Paris. Pe vremea aceea, am luat-o doar pentru că mi-a plăcut, fără să ştiu mare lucru despre astfel de lucruri.

— Se pare că, de atunci, ai studiat destul de mult subiectul, având în vedere interesul pe care-l arătai pentru covoraşele din salonul meu.

— Da. Presupun că multe din aceste lucruri îţi vor părea lipsite de importanţă... Uite, de exemplu, această călimară din sticlă verde – umplută cu apă şi aşezată lângă o veioză, are exact culoarea mării pătrunse de razele soarelui. În

Anglia, în timpul iernii, întotdeauna îmi amintea de locurile însorite pe care le vizitasem.

— Nu sunt deloc lipsite de valoare, spuse el aplecându-se şi luând fiecare obiect în mână, atent la detaliile lucrăturii fine. Încep să cred că tu şi contesa vă asemănaţi enorm în această privinţă. Cel puţin ei, i-ar trebui un întreg convoi de cămile care să-i transporte colecţia.

— Cine e contesa?

— Doamna care te-ar putea angaja până când mă hotărăsc ce să fac cu tine.

— E italiancă?

— Nu, e o englezoaică aristocrată al cărui ultim soţ a fost italian – dar asta e tot ce intenţionez să-ţi spun despre ea. Dacă va dori să afli mai mult, îţi va povesti ea însăşi – dacă, desigur, te va plăcea. E posibil să nu te placă.

Mâncară câtva timp în tăcere, Annabel profitând pentru a mai arunca din când în când o privire furişă spre el, atunci când ochii aceia de un cenuşiu-intens nu o fixau.

— De ce ai trimis după lucrurile mele? întrebă ea în cele din urmă. Trebuie să fi costat o avere. Era mai simplu să-mi îngădui aseară o mică întârziere ca să merg să le iau.

— Eram convins că vei alege să le iei.

— Aşa ai fi făcut în locul meu?

— Dacă m-aş înduioşa pentru orice şi n-aş fi egoist, n-aş fi ajuns pe poziţia care mă aflu acum.

— Şi totuşi, gestul de a-mi aduce lucrurile a fost deosebit de sensibil.

— Nu l-aş fi făcut dacă te-ai fi plâns sau ai fi avut un acces de furie. Tăria de caracter într-o situaţie dificilă este o calitate pe care o admir şi întotdeauna o recompensez – desigur, dacă nu implică prea mare bătaie de cap.

Nicolas nu pierdea nicio ocazie de a-i aminti cât de sarcastic şi dur poate fi, dar asta n-o împiedica pe Annabel să recunoască faptul că manierele lui erau desăvârşite.

Indiferent ce origine avea, era clar că individul nu se limitase la talentul de a face bani – nu rămăsese la stadiul de diamant neşlefuit.

— Nu ţi-am mulţumit pentru rochia pe care mi-ai trimis-o după accident. Îmi închipui ce-ai crezut despre mine, după gafa de a te fi luat drept şoferul limuzinei.

— N-aveai cum să-ţi dai seama. Şi eu m-am înşelat, crezând că faci parte dintr-o familie de englezi înstăriţi, că ai frecventat cele mai bune şcoli şi ai un şifonier plin cu rochii. Abia când m-am întâlnit şi am discutat cu adjunctul şefului de poliţie şi mi-a povestit despre tatăl tău, mi-am dat seama că pierderea unei rochii nu era pentru tine o chestiune chiar atât de lipsită de importanţă precum ai dat de înţeles.

— Dacă n-ai fi ştiut nimic despre mine, m-ai fi chemat?

— Am aflat de scrisoarea ta cu totul întâmplător. În mod normal, secretara mea se ocupă de corespondenţa prin care mi se cerşesc favoruri, sau sunt ameninţat. Am intrat în biroul ei chiar când fotografia ta era deasupra unui teanc de scrisori şi mi-a atras atenţia. Dar renunţă la ideea complet falsă că aş fi avut vreun motiv nobil – ceva de genul unui gest cavaleresc – de a te chema, pentru că te-aş fi considerat o fată drăguţă după prima noastră întâlnire. Nu fac gesturi cavalereşti. Dacă ai fi fost urâtă, cu pieptul plat şi picioare strâmbe şi groase, fii sigură că nu te-aş fi chemat.

— Tu însuţi mi-ai spus că, atunci când eşti bogat, nu duci lipsă de femei frumoase, aşa că nu se poate să mă fi chemat pentru interviu doar pentru cum arăt.

— Ţi-am explicat care a fost celălalt motiv: am vrut să-mi verific prima impresie. Mi-ai părut atunci de o inocenţă care este din ce în ce mai rar de găsit în Europa de Nord şi America. Mai poţi vedea aşa ceva în unele ţări latine, în special la fetele de la ţară, dar o astfel de fată nu se oferă

unui bărbat necunoscut care, de ce nu, ar putea fi bolnav sau pervers.

— Dacă aş fi scris eu acea scrisoare, m-ai fi angajat?

— Da. De ce nu? în definitiv, eşti o fată foarte atrăgătoare. Annabel se îmbujoră, dar tot nu se putu abţine să întrebe în continuare.

— Mai poţi avea aceeaşi plăcere ştiind că iubitele tale sunt interesate în primul rând de ceea ce pot obţine de la tine?

— Ai mâncat costiţa cu mai puţină plăcere ştiind că bietul purcel a sfârşit tragic? Presupun că nici nu ţi-a trecut prin minte.

— Aşa e.

— La fel de puţin se gândeşte şi un bărbat care petrece clipe minunate făcând dragoste cu o femeie frumoasă, la motivele care o determină să i le ofere.

— Trebuie, totuşi, să fie mult mai bine dacă plăcerea e reciprocă.

— Poate că mă amăgesc, dar până acum mi s-a părut că plăcerea chiar e reciprocă. Ieri, de exemplu, am avut impresia că m-ai oprit din principiu, nu pentru că ai fi simţit vreo repulsie fizică… mă-nşel?

— Nu, şopti ea, roşind. Rămân însă la convingerea că trebuie să fie mai bine dacă implicarea este şi la nivel cerebral, nu numai fizic.

— Poate; nu ştiu.

— N-ai fost niciodată îndrăgostit? Nici când erai mai tânăr?

— Niciodată. Dar tu?

— Nu încă.

— Şi speri să trăieşti această experienţă?

— Da… crezi că e o naivitate din partea mea?

— Nu ştiu; eşti foarte tânără… Acum, trebuie să merg în birou, aşa că vei rămâne singură vreo două ore. Mai târziu,

ţi-i voi prezenta pe căpitanul McLean şi pe doamna Brill, secretara mea.

Annabel îşi luă sacul şi merse în cabină; acolo, o altă surpriză: o valiză cu toată îmbrăcămintea ei, dar... şi o scrisoare de la Suzette:

„Dragă Annabel.

Ţi-am fost o bună prietenă. Mă bazez pe ajutorul tău, acum când şansa ţi-a surâs. Te voi anunţa unde sunt şi sunt nerăbdătoare să-mi trimiţi veşti în mod regulat. Sunt sigură că vei putea pune ceva deoparte şi pentru mine!

Suzette”

Biletul o indispuse oarecum. Sperase să rupă orice legătură cu Suzette, dar se părea că aşa ceva nu era posibil.

Se-ntorsese de câtva timp pe punte şi, întinsă într-un şezlong, citea o biografie nou apărută pe care o găsise printre cărţile ce-i fuseseră puse la dispoziţie, când o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată cochet, se apropie de ea.

— Sunt Elizabeth Brill, domnişoară Broderick. Domnul Casimir mi-a propus să vin să bem cafeaua împreună.

Annabel se ridică imediat şi dădu mâna.

— Văd că vă place să citiţi.

— Oh, da! Este al doilea lucru în ordinea preferinţelor mele.

— Şi primul?

— Să stau la masa unei cafenele în aer liber şi să privesc trecătorii în timp ce-mi beau cafeaua.

— Îmi amintesc că şi mie îmi plăcea acelaşi lucru când eram la Paris, în luna de miere, numai că asta se-ntâmpla acum douăzeci şi cinci de ani, când nu era aşa o circulaţie infernală. Soţul meu a murit.

— Aveţi copii?

— Nu, eram foarte tineri când ne-am căsătorit şi după

câteva luni, regimentul lui Peter a fost trimis în Malaya, unde a fost ucis de un puşcaş comunist.

De atunci, n-am mai întâlnit pe nimeni cu care să doresc să mă căsătoresc, aşa că m-am axat pe muncă şi pot spune că am avut o experienţă foarte interesantă în acest sens.

Abia atunci îşi aminti Annabel că acea doamnă respectabilă văzuse fotografia ce însoţise scrisoarea ei şi se temu imediat că, în ciuda aerului său politicos, pesemne o dispreţuia. Şi totuşi, tonul ei continua să fie plin de blândeţe, părând sincer.

— Domnul Casimir mi-a spus că tatăl dumneavoastră a murit de curând şi nu mai aveţi pe nimeni. Nu vreau să vă întristez redeschizând o rană, dar să ştiţi că, indiferent cât de mare e durerea la început, cu timpul se vindecă.

— Mulţumesc. Pesemne că şi suferinţa prin care aţi trecut a fost îngrozitoare.

— Da, dar am fost şi nespus de fericită, ceea ce nu-i dat oricui să trăiască.

— Lucraţi de mult timp pentru domnul Casimir?

— De trei ani. Ah, uite cafeaua noastră. Mulţumesc, Marco. Până la terminarea pauzei, doamna Brill nu mai discută decât despre cărţi şi alte subiecte impersonale.

Capitolul 4

La ora prânzului, Annabel se duse la locul unde Marco îi spusese că urma să fie servită masa. Între timp, revenise la înfăţişarea ei normală, reuşind să scape chiar şi de unghiile false.

Pe punte aştepta deja un bărbat scund şi robust, cu ochi cenuşii şi părul tuns scurt, îmbrăcat în uniformă albă cu trese aurii la epoleţi.

— Ah, bună ziua, domnişoară Broderick. Sunt Roderick McLean.

— Bună ziua, domnule căpitan McLean.

Se-ntreba oare cât ştia despre ea, dincolo de purtarea lui atât de curtenitoare.

— Să vă aduc ceva de băut?

— Dumneavoastră ce beţi?

— Limonadă. Nu mă ating niciodată de alcool când sunt pe mare, deşi în restul timpului nu sunt deloc abstinent.

— Atunci, am să vă rog să-mi daţi şi mie tot limonadă.

— Cu puţin gin, sau măcar un strop de votcă?

— Nu, doar limonadă.

— Nu beţi niciodată alcool?

— Îmi plac romul şi şampania, dar beau destul de rar. Prefer mult mai mult ceaiul de iasomie. Când eram mică, am petrecut câţiva ani în Orientul îndepărtat şi am avut drept mentor o chinezoaică. Poate pentru că ei îi plăcea atât de mult ceaiul şi bea cantităţi enorme, m-a influenţat şi pe mine. Aţi fost în Orient, domnule căpitan?

Da, fusese şi, când Nicolas şi doamna Brill li se alăturară, după aproximativ un sfert de oră, acesta încă mai povestea despre locurile unde călătorise.

— Te-ai plictisit, Annabel? o întrebă Nicolas când se aşezară la masă.

— Nu, nu mă plictisesc niciodată. Am citit aproape toată

dimineaţa.

După-prânz, rămase iar singură, până când Nicolas apăru din nou câteva ore mai târziu.

— Este o plăcere să întâlneşti o fată frumoasă, inteligentă, de modă veche, care să respecte pe cei mai în vârstă. Dacă am plictisit-o cu poveştile mele, a fost mult prea educată pentru a o arăta, spuse Nicolas râzând, imitând perfect accentul scoţian al căpitanului.

— Chiar a spus asta? Ce amabil din partea sa! Mă tem că, dacă m-ar fi văzut ieri urcând la bord, ar fi avut o cu totul altă părere.

— Ieri a fost un fel de mascaradă, nu-i aşa? în niciun caz, adevărata Annabel Broderick. Uite, continuă el fără să mai aştepte vreun răspuns, ne apropiem de destinaţie; se vede bine de la babord. Vii să te uiţi?

— Oh, sigur.

Prima impresie asupra Insulei Cornului, văzută cam de la o milă depărtare, a fost de conopidă de un verde-închis care plutea pe marea albastră. Află de la Nicolas că insula îşi luase numele de la o scoică foarte rară ce se găsea în Marea Caraibilor şi care era cunoscută sub denumirea populară „cornul cu giuvaieruri”.

Când iahtul se apropie de reciful care înconjura insula, Annabel descoperi câteva golfuleţe cu nisip la poalele unor pante acoperite cu păduri dese. Dar, numai după ce parcurseră un semicerc, văzu casa mare albă construită pe promontoriul de sud.

— Casa se numeşte „Răsărit de soare”, explică Nicolas, sprijinindu-se de balustradă lângă ea. Avea o singură terasă, spre est, apoi contesa a mai adăugat una spre apus.

Deoarece laguna nu era suficient de adâncă, ajunseră la ţărm cu barca. Abia atunci văzu Annabel că, în partea aceea, pantele promontoriului nu erau acoperite cu vegetaţie sălbatică, aceasta fiind înlocuită de o grădină

unde plantele subtropicale se îmbinau cu arbuşti europeni. Urcând treptele ce duceau de la un palier al grădinii la altul, fiecare loc prin care treceau era un prilej de încântare: statui din piatră şi marmură, fântâni în stil rococo, câte o bancă în stil clasic ascunsă printre mimoze, camelii care înfăşurau stâlpii înalţi, o nimfă pe care razele soarelui o îmbrăcau într-o mantie aurie, o alee umbrită de două şiruri de chiparoşi.

— Parcă eşti într-un basm aici.

— Da, e o sinteză de mai multe stiluri de grădini din diferite ţări. Contesa a proiectat-o când a cumpărat insula acum treizeci de ani – este marea realizare a vieţii ei. Şi acum, aşteaptă-mă aici până merg să-i explic ce e cu tine. În mod normal, la ora aceasta stă în apartamentul ei, dar, cum a fost anunţată de venirea noastră, mă aşteaptă.

Casa era construită în stil colonial, cu stâlpi înalţi care sprijineau acoperişul şi terasa de sus. Terasa de jos fusese extinsă până la balustrade din piatră dincolo de care pământul se pierdea într-o râpă. Din loc în loc, erau jardiniere din care se revărsa o cascadă de flori.

Ferestrele înalte aveau obloanele aproape trase, pentru a menţine răcoarea, iar între ele oglinzi cu rame aurite reflectau orizontul. O altă ciudăţenie era mobilierul de pe terasă, un amestec incredibil şi fermecător de stiluri din epoci şi ţări diferite, de la măsuţe foarte vechi şi cufere de zestre pictate, la şezlonguri moderne, scaune de grădină chinezeşti şi un hamac împletit din iarbă, în stilul indienilor din America de Sud.

Annabel încerca să şi-o imagineze pe posesoarea acelei neobişnuite colecţii. Din moment ce cumpărase insula cu treizeci de ani în urmă, însemna că este cu mult mai în vârstă decât Nicolas. Sau… poate nu chiar atât de in vârstă încât să nu-l fi putut iniţia în arta seducţiei…

— Te primeşte chiar acum. Vino.

Făcând-o să tresară din visare, Nicolas o luă de mână şi o conduse, înconjurând prin terasă, în partea opusă a casei, unde intrară într-un budoar elegant. Contesa era aşezată în mijlocul unei canapele în stil franţuzesc, între două teancuri de cărţi. Purta un cozoroc de plastic care o proteja împotriva luminii prea puternice, iar capul îi era acoperit de bucle albe mătăsoase. Era îmbrăcată cu o rochie de casă în stil chinezesc şi avea mâinile încărcate de brăţări şi inele. Trebuie să fi fost foarte bătrână, probabil în jur de optzeci de ani, dar vocea îi era puternică şi răsunătoare.

— Bună ziua, domnişoară Broderick. Te rog să iei loc. Nicolas, poţi să ne laşi acum; revino, te rog, într-o oră. Şi acum, domnişoară Broderick, spune-mi câte ceva despre dumneata: ce culoare preferi… Ce poet… Ce mâncare.

— Culorile mele preferate sunt acvamarin şi culoarea piersicii. Poetul meu preferat este Matthew Arnold, iar mâncarea… pâine cu brânză – pâine franţuzească şi brânză.

— Ce sens are cuvântul „ghiaur?”

— Necredincios; cred că e de origine turcă.

— Corect.} i-ar displăcea ideea de a purta hainele altcuiva? Annabel ezită – era o întrebare ciudată.

— Depinde… Nu m-ar deranja să cumpăr o rochie superbă de seară la mâna a doua, dar nu mi-ar plăcea să port mereu îmbrăcămintea altei fete.

— Ai avea ceva împotrivă dacă ai purta la cină de fiecare dată câte o rochie care nu-ţi aparţine?

Înainte ca Annabel să răspundă, contesa sună dintr-un clopoţel şi apăru o femeie de treizeci de ani, îmbrăcată cu o fustă lungă roşie cu volane şi o bluză cu umerii goi.

— Ea e Lucinda, camerista mea. Lucinda, condu-o pe domnişoara Broderick în Camera Roşie şi ajut-o să probeze rochia pe care am făcut-o pentru carnavalul de la Veneţia din 1922. Îmi poţi răspunde la întrebare când te-ntorci, domnişoară Broderick.

Urcară o scară, iar pe peretele din dreptul acesteia erau cel puţin douăzeci de fotografii ale unei femei frumoase cu păr castaniu-roşcat.

— Este doamna în tinereţe, acum mulţi ani, explică Lucinda. De când o ştiu eu, este cu părul alb. Acestea sunt dormitoarele pentru prietenii doamnei, când vin în vizită, continuă ea când ajunseră la un coridor cu uşi de o parte şi de cealaltă.

— Are adesea oaspeţi?

— Acum, nu atât de des ca înainte, pentru că mor. În fiecare săptămână când citeşte „The Times” îmi spune că a mai murit încă unul.

— Ce trist!

— Da, dar nu e foarte tristă atâta timp cât vine domnul Nicolas. Annabel se abţinu să întrebe ce legătură era între cei doi, deşi tare ar fi dorit să ştie.

Când Lucinda deschise uşa Camerei Roşii, Annabel avu impresia că intră în comoda în care bona ei chinezoaică îi ţinea hainele când era mică – probabil asocierea îi fusese determinată de mirosul puternic de lemn de santal cu care şi această încăpere şi comoda din copilărie erau placate.

Camera era ceva între sală de muzeu şi cabină cu costume a unui teatru: în centru erau vitrine cu tot felul de accesorii şi comode cu sertare purtând diverse etichete – „Mănuşi”; „Eşarfe”; „Cămăşi de noapte”, chiar şi „Lenjerie” – iar de jur-împrejur, nenumărate şiruri de bare de care erau agăţate umeraşe cu rochii, mantouri, pelerine, blănuri.

— Doamna păstrează toate hainele de când era tânără. După ce va muri, domnul Nicolas a promis să le ducă la un muzeu din Anglia. Problema este că doamna a slăbit prea mult acum ca să le mai poarte, iar eu sunt prea înaltă. Poate dumneavoastră vi se potrivesc.

Luă o rochie lungă din tafta de culoare albastru-deschis, cu garnitură din dantelă şi funde din mătase.

Annabel se-mbrăcă şi, în timp ce Lucinda o încheia la nenumăratele copci din argint de la spate, se auzi zgomot de paşi.

— Nu vă fie teamă, e Laurence; el nu intră.

— Să nu fie domnul Nicolas.

— Nu, dumnealui merge foarte încet, ca o pisică. Domnul Nicolas vă dă o stare de nelinişte?

— Da.

— Este cam afurisit cu doamnele, comentă amuzată camerista. Doamna spune că-i aminteşte de cel mai bun dintre soţii ei.

— Câţi soţi a avut?

— Trei… Patru… în orice caz, mulţi – şi mulţi iubiţi. Dar numai pe unul l-a iubit.

Când o văzu îmbrăcată, contesa îşi exprimă imediat încântarea.

— Eram sigură că ţi se va potrivi! Ei, poate că o croitoreasă de la o casă mare de modă ar găsi unele mici imperfecţiuni, dare eu mă declar pe deplin mulţumită. Eşti de acord să rămâi îmbrăcată cu ea în seara aceasta?

— Desigur, dar nici nu voi îndrăzni să fac o mişcare de teamă să n-o pătez.

— Nu-ţi face griji. Lucinda ştie să scoată orice pată. Mama ei lucra minunat şi ea este la fel de pricepută. Acum câţiva ani am trimis-o la un curs la Londra, pentru a învăţa cele mai noi tehnici de conservare a materialelor textile valoroase. Până să descopăr plăcerea grădinăritului, pasiunea mea erau hainele. Mai târziu, Lucinda îţi va aranja şi părul. După câte văd, porţi la pantofi acelaşi număr ca şi mine. Excelent! Aşadar, ne-am înţeles: vei fi secretara mea pe perioada în care îmi scriu memoriile. Nu vei primi salariu, dar ţi se va pune la dispoziţie tot confortul, iar ceea ce ai de făcut nu va lua mai mult de câteva ore pe zi. Îţi convine?

— Da, este perfect. Nu ştiu cât v-a spus Nicolas despre mine, dar este ceva ce trebuie să ştiţi înainte de a mă angaja.

— Ce anume?

— Dacă tatăl meu n-ar fi murit, acum ar fi în închisoare.

— Da, mi-a spus Nicolas. Te-ai făcut vreodată vinovată de ceva necinstit?

— Nu, dar e uşor să fii cinstit când ai tot ce-ţi doreşti. N-a existat niciodată vreo tentaţie.

— Ai fost vreodată în vreun magazin mare, cum e „Harrods”?

— Da, de multe ori.

— Ai fost vreodată tentată să iei ceva ce-ţi place fără să plăteşti?

— Nu, sigur că nu!

— Din ceea ce citesc în ziare, pare a fi un impuls din ce în ce mai comun în zilele noastre şi nu neapărat la persoanele cu mijloace materiale limitate. Se întâmplă chiar foarte des ca aceia care fură să fie chiar foarte înstăriţi.

— Ştiu, dar e ceva ce nu pot înţelege. Cum poţi să te bucuri de ceva furat, în cazul în care scapi nepedepsit?

— Nu ştiu. Ca şi tine, nici eu n-am fost niciodată tentată. Mi se pare foarte puţin probabil să-mi furi bijuteriile şi picturile! între timp, sunase deja clopoţelul şi Lucinda apăru din nou. Condu-o pe domnişoara Annabel să-şi aleagă un dormitor, te rog.

— Preferaţi dimineaţa, sau seara, domnişoară Annabel? Annabel alese dimineaţa şi Lucinda îi arătă trei dormitoare în aripa de răsărit a casei. Cel care-i plăcu cel mai mult era denumit „Camera Franceză”, pentru că majoritatea mobilierului provenea dintr-o vilă pe care contesa o avusese pe Riviera franceză. Annabel îl mai văzu pe Nicolas doar când coborî la cină.

— Contesa este foarte încântată de mine pentru că i-am

adus pe cineva care pare să fie exact persoana de care avea nevoie. Eşti şi tu la fel de mulţumită?

— Cine n-ar fi? Am fost invitată să aleg camera care-mi place, să port haine frumoase…

— Mă-ntreb ce-ar fi spus Ludovic al XV-lea despre tine?

Între timp, Lucinda îi aranjase părul într-un coc înalt şi contesa îi dăduse să poarte nişte cercei vechi cu diamante, iar privirea lui zăbovea asupra decolteului adânc pe care dantela fină îl făcea să fie mai degrabă intuit.

— Cred că, în cel mai scurt timp, te-ar fi chemat în apartamentul lui, continuă el, făcând-o să roşească.

— Ştiu că i-ai spus contesei despre tatăl meu. I-ai spus şi despre scrisoare?

— Nu, ci doar că ne-am cunoscut încercând să salvăm un copil care suferise un accident.

— Dar doamna Brill a văzut scrisoarea şi fotografia.

— Discreţia ei este totală, altfel n-ar fi secretara mea. Ţii la părerea ei?

— Da, îmi place foarte mult şi este destul de jenant să ştiu că mă dispreţuieşte.

— Dimpotrivă, cred că are sentimente materne faţă de tine. Mai degrabă pare îngrijorată de intenţiile mele faţă de tine.

— Nu ştiu de ce-ar fi, având în vedere scrisoarea aceea din care reiese că sunt mai mult decât capabilă să am grijă de mine.

— Doamna Brill ştie că nu tu ai scris-o. De altfel, am rugat-o s-o distrugă.

— I-ai spus adevărul? Gestul tău este foarte frumos. Mulţumesc, Nicolas. Dar fotografia?

— Ar fi fost păcat să ardă, dar nu-ţi face griji; este încuiată într-un sertar la care numai eu am cheia.

Nicolas îi aranjă funda de la mijlocul decolteului, atingându-i uşor pielea fină. Privirea lui, uşor ironică, o făcu

să se-ntrebe dacă avea să repete şi acolo mângâierile care o făcuseră să se smulgă din braţele lui la bordul iahtului.

— Îmi dau seama că nici contesa, nici doamna Brill nu arată o atitudine prea critică faţă de lipsurile morale, altminteri doamna Brill n-ar lucra pentru tine, iar contesa nu te-ar mai considera oaspetele ei frecvent.

— Contesa e prea bătrână şi prea înţeleaptă pentru a mai fi şocată de asemenea lipsuri. Asta nu înseamnă însă că viaţa a transformat-o într-o cinică; dimpotrivă, a făcut-o să fie şi mai romantică. Adesea mă sfătuieşte să-mi schimb stilul de viaţă şi să-mi întemeiez o dinastie.

— Te vei căsători vreodată?

— Dacă voi găsi o femeie care să nu mă plictisească.

— Ar mai conta că te plictiseşte dacă ţi-ar dărui copii şi s-ar face că nu observă relaţiile tale extraconjugale?

— Asta e nu numai o sugestie îngrozitor de cinică, dar şi lipsită de simţ practic. Dacă te căsătoreşti cu o femeie plictisitoare, e foarte probabil ca şi copiii să fie plictisitori.

— Doamna vă aşteaptă, domnule Nicolas, le întrerupse Lucinda discuţia.

Nicolas oferi braţul lui Annabel şi se-ndreptară spre terasa unde contesa îi aştepta.

— Tocmai mă uitam prin albumele vechi, să găsesc fotografia în care apar îmbrăcată pentru prima dată cu această rochie. Aşază-te lângă mine, Annabel, iar tu, Nicolas poţi privi pe deasupra capetelor noastre. Uite aici, indică ea o fotografie ce o înfăţişa în acea rochie, cu o perucă argintie şi un colier de diamante, la un bal mascat. Bărbatul de lângă mine a fost primul meu soţ – alegerea părinţilor. A murit într-un accident de vânătoare, în 1924; de multe ori m-am întrebat dacă aş fi avut curajul să-l părăsesc.

— Masa e servită, doamnă, anunţă un băiat în jur de treisprezece ani.

— Majordomul meu este în Barbados, cu diverse treburi, aşa că Laurence, unul din fiii grădinarului, ne va servi în seara aceasta.

La masa enormă din sufragerie, la care ar fi putut sta comod mai bine de douăzeci de persoane, locurile pentru Annabel şi Nicolas fuseseră pregătite foarte aproape de cel al contesei, din capul mesei.

Ochii bătrânei doamne nu-şi pierduseră decât foarte puţin strălucirea pe care o aveau în portretele de pe peretele din dreptul scării, iar tenul ei bronzat nu încerca să se ascundă sub un strat gros de pudră, truc neinspirat la care cele mai multe doamne în vârstă recurgeau.

De asemenea, contesa nu era o persoană care să trăiască din amintiri, ci, dimpotrivă, era cât se poate de implicată în prezent. Pentru moment, o preocupa o licitaţie la care se punea în vânzare o faimoasă fântână cu lebede aparţinând unui castel din Franţa şi cu achiziţionarea căreia intenţiona să pună bazele unei noi secţiuni a grădinii.

După masă, se retraseră în salon, la cafea. Deşi Annabel nu putea interpreta expresia cu care contesa îl privea pe Nicolas, putea spune cu certitudine acum că relaţia dintre ei n-avea nicio conotaţie sexuală. Era însă ceva mai mult decât o prietenie.

Nu după mult timp, contesa se retrase, iar Nicolas, după ce o conduse până la uşă, începu să examineze cu lupa nişte portrete în miniatură.

— Voi merge şi eu să mă culc, spuse Annabel când aria de pe discul pe care-l ascultau se termină. Noapte bună!

— Vin şi eu. În ce cameră eşti?

— În Camera Franceză.

— Lângă a mea. A fost ideea Lucindei, sau a ta?

— Nici a Lucindei, nici a mea – e pur întâmplător.

— Sper că te vei putea odihni, chiar ştiind că sunt la o distanţă de doar câţiva metri de tine.

— Noapte bună, Nicolas, spuse ea când ajunse în dreptul camerei, considerând că este cel mai înţelept să-i ignore remarca.

— Am voie măcar să-ţi sărut mâna? N-ar fi fost politicos să-l refuze.

— Nu ţi-am mulţumit, dar sunt sigură că ştii cât de recunoscătoare îţi sunt pentru acest post.

Cu o expresie indescifrabilă pe chip, Nicolas îi sărută mâna.

— Noapte bună, Annabel.

Spre marea ei uşurare şi surprindere, Nicolas îşi continuă imediat drumul spre camera lui.

Annabel îşi scoase bijuteriile şi-şi desfăcu părul din coc, dar, când încercă să se dezbrace, îşi dădu seama că-i era imposibil fără ajutorul Lucindei. Dar… de unde s-o ia? Ieşi din cameră şi văzu că era întuneric în toată casa. Singura rază de lumină venea de sub uşa dormitorului lui Nicolas. Cum putea să meargă să-l roage s-o ajute? Ce-ar fi crezut despre ea?

După o ezitare de câteva minute, îşi adună curajul şi merse, prin balcon, la uşa-fereastră de separaţie.

Nicolas stătea într-un fotoliu, cu faţa spre balcon. Îşi scosese haina şi cravata şi-şi descheiase gulerul cămăşii. Avea în mână un pahar şi părea adâncit în gânduri – gânduri nu prea plăcute, judecând după figura sa încruntată.

Cu un gest suprem de curaj, umezindu-şi buzele uscate şi înghiţind cu greu, Annabel trecu pragul.

— Te rog să mă scuzi că te deranjez.

— Nu mă deranjezi, Annabel. Vino să bem ceva împreună.

— Ah, nu… ştiu… de fapt, venisem pentru că se pare că Lucinda s-a culcat deja şi Nu-mi pot descheia rochia.

— Nu e nicio problemă; nu e pentru prima dată când ajut

la deschiderea unui fermoar greu accesibil.

— Nu e fermoar; sunt zeci de copci mici, spuse ea întorcându-se cu spatele.

— Cea mai bună lumină e lângă pat.

Nicolas se-ndrepta deja în acea direcţie şi-i făcu semn să-l urmeze. Deschise trei sau patru copci, după care se opri.

— Unghiul nu e bun; lumina nu cade bine. Să ne aşezăm.

Fără să ştie prea bine cum, Annabel se trezi stând pe genunchii lui. Deşi încerca să se concentreze asupra a cu totul altceva, Annabel se simţea pur şi simplu paralizată sub atingerea catifelată a degetelor lui.

— N-ai mai fost dezbrăcată de un bărbat, Annabel? întrebă el, ca şi cum i-ar fi intuit starea de spirit.

— Nu… recent…

— Cam de cincisprezece ani, aş spune.

Pesemne că-şi dădea seama că era virgină. Oare asta îl îndepărta de ea, cum prevăzuse Suzette, sau o făcea să fie o curiozitate în lumea lui în care nu exista inocenţă şi-n care dragostea putea dura câteva săptămâni, sau câteva luni, dar niciodată o viaţă?

Când Nicolas termină de desfăcut copcile, Annabel începu să regrete că nu-şi petrecuse toată noaptea îmbrăcată în acea rochie. Era convinsă că va încerca să facă dragoste cu ea şi se gândea cu groază că prima ei experienţă avea să se petreacă în astfel de condiţii. Şi asta nu pentru că s-ar fi îndoit de minunatul lui talent de a o face să se simtă bine, aşa cum niciun tânăr de vârsta ei n-ar fi reuşit, ci, pentru că, indiferent ce orice altceva i-ar fi spus, nu l-ar fi auzit pentru nimic în lume şoptindu-i „te iubesc”.

— Gata; acum, te descurci singură. Hai, du-te! spuse el, împingând-o uşor de pe genunchii lui, după care se ridică şi el, ca şi cum ar fi fost preocupat de ceva, în timp ce ea ieşi, încă mulţumindu-i.

* * *

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Annabel nu se mai sătura privind minunea în care lumina răsăritului transformase cerul. Nu era de mirare că numele locuinţei era chiar „Răsărit de soare”. În scurt timp apăru şi Laurence, cu o tavă cu micul dejun.

— Vă plac cârnăciorii la micul dejun, domnişoară Annabel? întrebă el ridicând capacul unui taler pe care totul părea grozav de apetisant.

— Da, foarte mult, mulţumesc.

— În general, doamnele nu mănâncă mult dimineaţa, dar domnul Nicolas mi-a spus că dumneavoastră vă e întotdeauna foame la micul dejun.

— Când ţi-a spus asta? Aseară?

— Nu, acum, înainte de a pleca. De data asta, vizita dumnealui a fost foarte scurtă.

— A plecat? Fără să-şi ia rămas-bun?

— Cred că n-a vrut să vă trezească. A plecat foarte devreme, înainte să se lumineze de zi.

— Şi când se-ntoarce? N-a spus?

— Nu. Câteodată domnul Nicolas vine la două sau trei săptămâni, iar alteori trec şi câte şase luni până se-ntoarce.

După ce băiatul plecă, Annabel se trânti înapoi pe perne. Cerul îşi pierduse tot farmecul, iar mâncarea n-o mai atrăgea deloc.

Nu s-ar fi aşteptat ca Nicolas să plece atât de repede şi, mai ales, fără să-i spună un cuvânt.

Capitolul 5

În zilele ce urmară, Annabel intră în rutina unui program liniştit care părea să-i facă mult bine după zbuciumul ultimelor luni.

După micul dejun pe care-l lua în camera ei, Annabel scria timp de o oră ce-i dicta contesa şi, cum aceasta îşi gândea bine fiecare frază în minte, ritmul de redactare nu era unul căruia să-i facă faţă cu greu. Totuşi, preventiv, începu să pună la punct un sistem de prescurtări şi simboluri cu care să poată ţine oricând pasul cu o dictare mai rapidă.

Apoi, contesa şi Lucinda mergeau la plajă şi aceasta din urmă propuse să le-nsoţească şi Annabel. Altminteri, ea n-ar fi îndrăznit, de teamă de a nu le deranja, căci se vedea că relaţia lor era mult mai apropiată decât de stăpână – slujnică.

În curând, însă, Annabel se convinse că în sufletul cald şi generos al băştinaşei nu exista loc de invidie şi răutate. Şi, dacă Lucinda era ocupată toată ziua cu contesa, nopţile i le dăruia lui Hilaire, bărbatul înalt şi frumos care era omul de încredere al acesteia.

— Ce trio curios am părea în ochii unui străin, spuse contesa într-o dimineaţă când ieşeau toate trei din mare.

Într-adevăr, contesa, într-un costum de baie roşu din două piese, aşa cum nu te-ai fi aşteptat la doamnele de vârsta ei, părea şi mai slabă comparativ cu Lucinda, ale cărei forme voluptuoase iradiau sănătate şi tinereţe dând chiar şi trupului lui Annabel o tentă de prea slab.

După baia în mare, contesa făcea turul grădinii, însoţită de Jacob, care-i punea întocmai în aplicare sfaturile. Între timp, Annabel dactilografia ce i se dictase dimineaţa, pentru ca bătrâna doamnă să poată citi şi corecta în ora dinaintea prânzului.

Apoi, în orele cele mai călduroase ale zilei, în timp ce contesa prefera răcoarea camerei sale, Annabel avea liber. Se întâlneau din nou la cină, iar contesa, îmbrăcată în rochie de seară, sau în cine ştie ce ţinută exotică achiziţionată în numeroasele ei călătorii, era întotdeauna dispusă să întreţină o conversaţie spirituală, aşa cum ar fi făcut-o în calitate de gazdă a unei strălucitoare petreceri mondene. După cină ascultau muzică, iar contesa se retrăgea în jurul orei zece, pentru a citi până aproape spre dimineaţă ziarele, revistele şi cărţile pe care Nicolas i le aducea.

Annabel era fericită. Insula nu era mare, dar avea câteva plaje şi tot felul de poteci ascunse ce duceau spre locuri însorite. Şi totuşi, deşi plimbările ei nu erau deloc plictisitoare, după aproape trei săptămâni, începu să simtă o vagă nelinişte la gândul că acel paradis s-ar putea transforma într-o închisoare. Aşadar, a fost o surpriză plăcută să descopere, într-una din după-amieze, pe una din plaje, un tânăr întins pe nisip, iar la ţărm, ancorată o barcă. Cum n-o auzise apropiindu-se, tânărul tresări când îl salută, dar, ridicându-se, faţa i se lumină imediat de un zâmbet.

— Cine eşti?

— Rollo Murray. Dar tu?

— Annabel. Bro… Brown.

— Sunt încântat să te cunosc. Sincer să fiu, mă plictiseam de propria mea companie.

— Credeam că eşti englez, spuse ea, nedumerită de accentul lui puternic american.

De fapt, dacă n-ar fi fost convinsă de originea lui engleză, nu şi-ar fi dat un nume de familie fals, idee pe care deja o regreta.

— Actuellement sunt din Franţa. Numele meu complet este Murray-Fontaine, dar vorbesc o engleză impecabilă pentru că mama e englezoaică.

Cum încă îi ţinea mâna într-a lui, o ridică spre buze şi-ncepu să-i sărute fiecare deget, făcând-o să zâmbească îngăduitor.

— Nu însă şi o franceză impecabilă. Cuvântul pentru „actuellement” care înseamnă „în prezent”, este „de fapt”.

— Ah, nu pot să-ţi ascund nimic. Adevărul este că nu ştiu cum să fac să-mi ascund timiditatea. Dar, cum pari simpatică şi înţelegătoare, sunt sigur că mă poţi face să ies din carapacea mea, dacă te străduieşti puţin.

Annabel izbucni în râs.

— Eşti turist, sau prieten de-al contesei?

— Sper să-i devin prieten, dacă mă prezinţi. Ea este proprietara acelei splendide case de pe partea cealaltă a insulei?

— Da. Lucrez pentru ea şi sunt venită doar de puţin timp, aşa că nu cunosc persoanele care apar pe aici.

— Ce lucrezi?

— Ca secretară; îşi scrie memoriile. Dar… ce te aduce pe această insulă?

— Acum câteva minute aş fi spus că pura întâmplare. Acum, înclin să cred că e mâna zânei mele bune. Printr-o stranie coincidenţă, intenţionez să scriu şi eu povestea vieţii mele. După ce termini ceea ce ai de lucru la contesa, n-ai vrea să vii la bordul „Ţestoasei albastre” să mă ajuţi şi pe mine?

— Nu crezi că ar fi prea puţin spaţiu?

— Vino să vezi.

Annabel ezită puţin. De multe ori tatăl ei o prevenise să nu accepte invitaţia unor necunoscuţi de a urca în ambarcaţiile lor, dar Rollo îi inspira încredere şi nu părea tipul care să nu poată fi stăpânit dacă încearcă să-i facă vreun avans. Era un bărbat de înălţime medie, cu o claie de păr blond dezordonat, mustaţă cu colţurile lăsate şi ochi de un albastru-deschis.

— De fapt, nu prea ai ce vedea, dar sunt acolo câteva cutii cu bere rece.

Dacă Rollo nu excela în pieptănatul părului, în schimb compensa cu ordinea de la bordul bărcii.

— Eşti în vacanţă? îl întrebă privindu-l cum umple două pahare cu bere slabă pe care o scosese dintr-o ladă frigorifică.

— Da şi nu. Sunt aici împreună cu părinţii şi sora – ei sunt, de fapt, în vacanţă. Eu încerc să găsesc ceva de lucru. Vreau să devin fotograf profesionist, dar părinţii sunt împotrivă, în special tata. Aşa că am împrumutat această barcă pentru câteva zile şi am pornit într-un fel de croazieră, sperând să găsesc ceva interesant de fotografiat, ca apoi să încerc să vând materialul unei agenţii. Când am trecut şi am văzut casa şi grădina, m-am gândit că aparţin unei celebrităţi care ar fi dispusă să furnizeze subiectul fotoreportajului meu. Dar la ora aceasta nu e nimeni cu care să discut. Cine este această contesă? O milionară italiană?

— Nu, o englezoaică în vârstă, o persoană extrem de interesantă. Pot să te prezint, dacă vrei, dar sunt sigură că nu va accepta să fie fotografiată.

— Din moment ce-şi scrie memoriile, nu poate fi total anti-publicitate. Cine mai locuieşte aici?

— Doar personalul de serviciu, adică menajera, un fel de om de încredere bun la toate, grădinarul şi familia lui – soţia găteşte şi copiii ajută la tot soiul de treburi casnice.

— Nu te simţi singură? Cât timp vei lucra?

— Nu ştiu; câteva luni, presupun. Nu, nu mă simt singură; contesa are uneori oaspeţi.

— Când pot discuta cu ea?

— Se odihneşte între prânz şi cină. Cred că ar fi bine să-i spun mai întâi despre tine, apoi s-o întreb când te poate primi.

— Cum crezi. Cum de lucrezi pentru ea? Există vreo legătură de familie?

— Nu… am făcut cerere pentru un post, dar se ocupase deja şi respectivul om de afaceri m-a recomandat contesei.

— Unde ţi-e familia?

— Părinţii mei au murit şi nu mai am pe nimeni.

— Câteodată, aş vrea să fiu şi eu singur. E foarte neplăcut să ai părinţi care să tot încerce să-ţi conducă viaţa.

— Şi ce-ar dori tatăl tău să faci?

— Orice respectabil şi convenţional. După părerea tatălui meu, fotografii ar trebui împuşcaţi.

— El cu ce se ocupă?

— Administrează moşia, aşa cum au făcut tatăl şi bunicul lui. Din fericire, am doi fraţi mai mari, aşa că nu sunt sortit să-mi petrec viaţa discutând despre recoltă, reparaţii şi taxe. Înainte de a termina şcoala, şi-ar fi dorit pentru mine o carieră militară, dar în afară de faptul că nici n-am obţinut notele necesare, o astfel de viaţă m-ar fi plictisit îngrozitor.

— Părinţilor tăi le place aici? Tatăl tău nu pare genul de om care să aleagă o vacanţă în Indiile de Vest.

— Ai dreptate; nici n-ar fi aici dacă n-ar fi mama în cauză. A fost bolnavă timp de şase luni şi acum e în convalescenţă. Medicii au insistat să petreacă un timp într-o astfel de climă, iar nişte prieteni ne-au pus la dispoziţie casa lor de aici. Tata, de când a descoperit plăcerea pescuitului, nu se mai simte atât de plictisit pe cât se temea; mama se plimbă şi se bronzează, iar sora mea, Lucy, flirtează cu un fost coleg de şcoală de-al meu, venit şi el cu familia în vacanţă. Acum, povesteşte-mi despre tine.

— Nu prea am ce povesti şi-n afară de asta, trebuie să plec. Mă-ntorc pe la şase şi-ţi spun dacă doamna e de acord să te primească. Deşi acum nu mai părăseşte insula, ţi-ar putea sugera un subiect imediat. Vorbim mai târziu. Pa!

Annabel se ţinu de cuvânt şi-i vorbi contesei despre Rollo.

— Ce fel de tânăr e? deşi, uneori e cam greu să-ţi dai seama.

— Pare o persoană manierată.

— În cazul acesta, să-l invităm la cină.

Contesa scrise imediat o invitaţie pe care o puse într-un plic, rugând-o pe Lucinda să trimită pe unul din copii s-o ducă.

— Şi acum, să mergem să alegem ce toalete vom purta. Sunt dispusă pentru o seară cu atmosferă franţuzească.

Contesa se decise asupra unei creaţii a designerului Poiret, primul care eliberase femeile de povara corsetului, iar Annabel alese o rochie maro cumpărată din Viena la începutul anilor treizeci.

Ar fi preferat să ducă ea însăşi invitaţia şi să-l avertizeze pe Rollo că nu spusese nimic contesei despre intenţiile lui legate de fotografie, pentru a-i da libertatea de a aborda subiectul cum crede de cuviinţă. De asemenea, era puţin îngrijorată de cum va apărea îmbrăcat, dar, oricum, nu putea face nimic.

Se linişti însă când îl văzu apropiindu-se de terasă. Deşi purta blugi, cămaşa lui roz şi sacoul colorat erau alese parcă special pe gustul contesei.

— Contesa, acesta este Rollo Murray.

— Bună seara, domnule Murray. Bun venit pe insula mea. Ia loc lângă mine şi spune ce doreşti să bei. Poate doreşti să încerci această combinaţie după reţeta proprie de rom, lămâie verde şi multe alte ingrediente.

— Da, mulţumesc. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră că m-aţi invitat, mai ales că domnişoara Brown m-a surprins pe proprietatea dumneavoastră, unde n-aş fi avut dreptul să pătrund. Vă asigur, însă, că n-am făcut-o cu bună ştiinţă.

Annabel uitase să-i spună contesei că se prezentase sub un nume fals, dar aceasta nu comentă nimic şi nici nu încercă să-l corecteze.

— Dimpotrivă, trăind atât de retraşi, suntem întotdeauna încântaţi să avem oaspeţi. Şi acum, profitând de faptul că nu se mai consideră o impoliteţe de a face anumite observaţii cu caracter personal, permite-mi să-ţi admir sacoul foarte original.

— Da, este ciudat. Mi-a fost lăsat de un unchi foarte bătrân, Hugh – un individ fascinant care a călătorit în toată lumea. A adus haina aceasta din Canada; este din piele, iar părţile colorate sunt din păr de porc ţepos, pe care indienii le înmoaie, le vopsesc şi apoi le cos cu tendoane de muşchi. E veche de vreo şaizeci de ani şi devine din ce în ce mai fragilă, aşa că o păstrez pentru ocazii speciale. Unchiul acesta mi-a lăsat mai multe lucruri, printre care şi aceste monede vechi găurite, pe care le-am prins la curea.

Rollo ridică haina pentru a lăsa să se vadă o curea neagră din piele pe care fixase monede din argint, unele rotunde, iar altele aproape de forma pătrată.

— Şi eu am cunoscut cândva pe un anume Hugh Murray. Eram prietenă cu sora lui, Catherine Murray. Ai avut cumva o mătuşă numită Catherine?

— Da, dar a murit acum câţiva ani.

— Numele ei de căsătorie era Fairfax?

— Da.

— Minunat! Aşadar, eşti strănepotul Catherinei. Mi se părea mie că semeni cu o persoană cunoscută…

Discuţia continuă în timpul cinei, când contesa se interesă de acei vechi amici de care nu mai ştia nimic de la începutul anilor douăzeci.

— Când eram foarte tinere, eu şi mătuşa ta eram prietene foarte apropiate, dar cum ea a plecat în China după ce s-a căsătorit, am pierdut legătura. Bietul Hugh era

considerat oaia neagră a familiei, parcă aşa ţin minte. Îmi aminteşti foarte mult de el, dar poate că asemănarea e doar fizică. Dacă mă gândesc bine, însă, ceea ce părinţilor lui li se părea scandalos – de exemplu, faptul că invita actriţe la cine şi alte lucruri de genul ăsta – acum ar fi ceva foarte obişnuit.

— Nu, eu nu invit actriţe, în schimb dau multe motive de nemulţumire. De exemplu, tatăl meu se opune categoric carierei pe care mi-o doresc, aşa că nici eu nu sunt privit mai bine decât unchiul Hugh la vârsta mea.

— Şi despre ce carieră e vorba?

— Aş dori să devin fotograf.

— Nici nu-i de mirare că se opune. Nicio carieră artistică, iar eu, personal, consider fotografia ca fiind un mod de exprimare artistică, nu este încurajată de părinţi, decât dacă ei înşişi sunt artişti. Ai un portofoliu de lucrări? Dacă da, arată-mi-l neapărat. Te invit mâine la prânz. Şi acum, pentru că şi aşa am monopolizat toată conversaţia, mă voi retrage şi am să vă las să discutaţi.

— Dumnezeule, ce noroc! spuse Rollo încântat, când rămaseră singuri. Sunt curios cine este, mai întâi de toate. Păcat că mătuşa mea a murit – i-aş fi scris imediat. Oare care e numele ei mic?

— Nu ştiu. N-am auzit spunându-i-se altfel decât contesa Leopardi.

— Poate ştie mama; ea cunoaşte poveştile acestea vechi. Ei, am vorbit destul despre asta. Nici nu ţi-am spus cât de nemaipomenit arăţi îmbrăcată aşa. Hai să mergem înapoi pe terasă. Se ridică imediat şi, luând-o de mână, o conduse acolo; apoi, imediat ce se aşezară pe canapea, o cuprinse în braţe. Toată seara am vrut să te sărut.

— A fost ultimul lucru la care te-ai gândit, glumi ea veselă, împingându-l uşor. Ai fost mult prea preocupat de discuţia cu contesa.

— Bine, recunosc, dar acum mă concentrez numai asupra ta.

Era prima dată când Annabel era sărutată de un bărbat cu mustaţă şi, cum nu i se păru grozav de plăcut, nu-l lăsă să mai repete gestul.

— E prea devreme, Rollo. Ne cunoaştem doar de câteva ore.

— Bine, atunci, să dansăm. Există vreun pick-up pe aici?

— Nu numai pick-up, ci şi o sală de dans.

Îl conduse în încăperea luminată de lună, iar el îi cuprinse talia şi schiţă câţiva paşi de dans fredonând o melodie.

— Are şi contesa un disc cu acest cântec.

— „Domnii preferă blondele?”

— Da, şi am impresia că este cel original, datând chiar din anii ’20.

— Trebuie să fie extrem de valoros. Dumnezeule, ce casă superbă şi… ce fată superbă! Apropo, am impresia că te iroseşti lucrând ca secretară aici. Adică, este un decor fabulos, dar mi se pare cam lipsit de viaţă. Nu te-ai gândit niciodată să devii manechin?

— Sunt destule fete drăguţă care fac aşa ceva. Trebuie să fii cu totul deosebită ca să devii cineva.

— În primul rând, trebuie să fii fotogenică. Mâine îţi voi face câteva fotografii, să vedem dacă într-adevăr eşti.

Probabil că Rollo ar fi rămas la nesfârşit dacă Annabel nu l-ar fi trimis pur şi simplu acasă la ora unsprezece. Îl lăsă s-o sărute scurt la despărţire, dar când rămase singură se gândi fără să vrea că dacă era suficient ca Nicolas s-o privească pentru a o face să se-nfioare de o plăcere iraţională, Rollo putea s-o sărute oricât, fără a o face să simtă ceva.

Apoi merse cu gândul mai departe şi se imagină dansând cu Nicolas în lumina lunii, pe o melodie lentă şi romantică… Poate „Plăcerile demodate” cântată de Charles Aznavour…

Se-ntreba dacă Nicolas fusese vreodată romantic. Nu, mai mult ca sigur că nu. Dacă îl atrăgea vreo femeie, probabil că obiectivul era s-ajungă în pat cât mai repede posibil. Era de aşteptat apoi cine ştie ce bijuterie scumpă, dar în niciun caz un coş cu flori, sau un volum cu versuri de dragoste, sau un disc cu muzică plină de poezie şi nostalgie, sau cine ştie ce alt gest ce-ar fi fost firesc pentru un îndrăgostit!

* * *

A doua zi, Rollo veni cu mapa cu lucrări, pe care contesa le studie îndelung.

— Nu pot să fac niciun fel de apreciere asupra calităţii tehnice a acestor fotografii, dar am cunoscut de-a lungul vieţii, o mulţime de artişti – mai mult sau mai puţin talentaţi – şi ştiu că un artist bun are propria sa viziune asupra lumii, ceea ce dă întregii sale opere un stil aparte care ţine loc de semnătură. Cred că ai ochi de artist, dar rămâne de văzut dacă vei avea forţa să valorifici acest talent. În orice caz, nu sunt de acord să fotografiezi nici casă, nici pe mine. De multe ori, când eram tânără şi frumoasă, bărbaţii care m-au iubit au comandat artiştilor vremii portrete şi sculpturi – tocmai de aceea nu vreau să fiu imortalizată în perioada declinului meu. Dacă vrei să-ţi pozeze cineva, o ai pe Annabel.

Toată după-amiaza, Annabel pozã pentru Rollo în grădină şi în lagună, ascultând instrucţiunile lui, dar se opuse categoric când acesta îi propuse să pozeze nud.

— De ce nu? Şi aşa costumul tău de baie nu lasă mult loc imaginaţiei. Sau ţi-e teamă că-mi va fi mai greu să mă controlez? Cel puţin, cât timp lucrez nu se va întâmpla aşa ceva. Te asigur că, în locul tău, contesa n-ar fi avut astfel de reţineri pudice.

— Era cu totul altceva; ea poza pictorilor, pe când fotografii de care vrei tu să faci sunt doar pentru revistele frivole. Mi se pare firesc să-mi displacă ideea de a fi privită cu ochi hulpavi, de la adolescenţi la bătrâni.

— Bine, bine, nu te supăra. Dar când faci plajă nud, nu te deranjează ideea că majordomul sau grădinarul te-ar putea privi, ascunşi după vreun arbust?

— N-au nevoie de aşa ceva, cu femei ca Lucinda şi Martha lângă ei! Şi apoi, de unde ştii că fac plajă complet dezbrăcată? Doar n-am mai făcut asta de când ai apărut.

— Era o presupunere. De obicei, se mai vede câte o dungă albă, nebronzată… Dar la tine nu e cazul.

După o săptămână, stând întinsă pe nisip cu faţa în jos, dezbrăcată, Annabel îşi amintea de acea discuţie cu Rollo, întrebându-se dacă avea să-l mai vadă, sau dacă fotografiile ieşiseră bine. Aţipise când câteva picături de apă pe spate o făcură să se trezească; simţea că era cineva lângă ea. Singura persoană care se-ntâmplase s-o mai surprindă în astfel de ocazii era Roşie, un spiriduş de fetiţă de opt ani, cea mai neastâmpărată, dar şi cea mai drăgălaşă dintre cei opt copii ai Marthei şi ai lui Jacob.

— Roşie? şopti ea încă somnoroasă, aşteptându-se să audă un râs înfundat.

Cum liniştea se prelungea, intră puţin în panică.

— Rollo?

— Cine e Rollo?

Recunoscu imediat vocea lui Nicolas, dar bucuriei simţite pentru venirea lui îi luă repede locul jena, când îşi aduse aminte că n-avea costumul de baie.

— De unde ai apărut? întrebă ea fără să se mişte.

— Nu te bucuri să mă revezi?

— Întoarce-te, te rog, cu spatele, ca să-mi pot pune costumul de baie.

— De ce să nu văd ceva ce se anunţă chiar mai plăcut

decât ceea ce am acum în faţa ochilor?

— Pentru că, deocamdată, fac parte din personalul contesei, nu al tău.

— Bine… nu mă uit.

Annabel se ridică mai întâi pe coate şi-şi întoarse privirea spre el, încă neîncrezătoare că avea să-şi respecte promisiunea, dar când îl văzu cu faţa spre mare, se grăbi să se îmbrace.

— Nu mi-ai spus cine e Rollo.

— Un tânăr care a venit aici acum câteva zile şi s-a dovedit a fi nepotul unei prietene din adolescenţă a contesei.

— Da? Şi de câte ori a venit aici?

— Doar de vreo trei sau patru ori.

— Presupun că v-aţi împrietenit rapid.

— De ce spui asta?

— Când ai crezut că era Rollo, ai rămas în continuare liniştită; doar când ai auzit vocea mea ai început să dai semne de încordare.

— Eram încă adormită. Am spus la întâmplare, nu credeam că poate fi el. Dacă s-ar fi nimerit pe aici, ar fi avut politeţea de a mă avertiza în vreun fel înainte de a se apropia.

— Vrei să spui că preferă băieţii? Abia atunci se întoarse spre ea.

— Bineînţeles că nu!

— Trebuie să fie ceva în neregulă cu el din moment ce nu apreciază imaginea unei fete frumoase care face plajă după moda franţuzească.

— Cred că apreciază, dar, întâmplător, este foarte manierat.

— Spre deosebire de admirabilul Rollo, nu consider lipsă de maniere să admiri o fată frumoasă dacă se iveşte ocazia. Oricum, femeilor nu le place să fie văzute dezbrăcate decât

dacă nu arată bine, ceea ce nu este cazul tău. Hai, vino să-ţi calmezi roşeaţa din obraji făcând o baie în mare.

Nicolas îşi scoase cămaşa şi şortul şi intră în apă urmat de Annabel. Înotară amândoi până la platforma de pe care se făceau scufundări. Nicolas ajunse primul şi, sprijinindu-se de marginea acesteia, se ridică uşor, forţa braţelor sale puternice, numai muşchi, acţionând ca un resort. De acolo, întinse mâna spre ea ca s-o ajute să urce, dar, prefăcându-se că nu l-a văzut, Annabel ocoli pentru a ajunge în dreptul scărilor.

— Te-a sărutat? întrebă el imediat ce Annabel ieşi din apă. Pentru o clipă, a fost tentată să nege, apoi se refugie într-un răspuns evaziv.

— Ai dreptul să-mi pui astfel de întrebări?

— De ce nu, dacă mă interesează răspunsul? Şi, cum acesta este în mod evident „da”, am să te mai întreb ceva: ai răspuns cu mai mult entuziasm decât când te-am sărutat eu?

— Condiţiile au fost diferite. Rollo nu s-a năpustit din senin asupra mea.

— Ei bine, de data aceasta voi face anunţul din timp: te voi săruta din nou, Annabel, în cinci secunde.

Gândindu-se retrospectiv, Annabel îşi dădu seama că-i lăsase suficient timp pentru a sări din nou în apă, dacă ar fi vrut. Pentru moment, rămase ca hipnotizată până când, fără să-şi dea prea bine seama cum, se trezi în braţele lui, întinsă pe jos, sărutată cu o delicateţe care o uimi.

— Aşa ţi-a plăcut mai mult?

Annabel rămase cu ochii închişi, iar când o sărută încă o dată, mai posesiv acum, se stăpâni cu greu să rămână pasivă, ca şi când n-ar fi tânjit ca trupul ei să devină unul cu al lui.

— Chiar crezi că nu există nimeni care să nu vrea

săruturile tale? Simţise că trebuia să spună acest lucru, aşa cum o şi făcuse, pe un ton rece, pentru a putea rezista.

În aceeaşi clipă, Nicolas îi dădu drumul.

— Există şi moduri mai delicate de a-ţi exprima aversiunea. După care se ridică imediat şi plonjă în apă, provocând plutei un balans îngrozitor, în timp ce Annabel rămase dezorientată, pradă remuşcării. Întotdeauna se întâmpla la fel: de câte ori era aproape de ea, simţea că trebuie să se împotrivească atracţiei sugestive pe care o exercita asupra ei, iar după ce o făcea, regreta enorm. Ca şi acum, de altfel: de ce nu se lăsase cuprinsă în îmbrăţişarea lui, aşa cum şi-ar fi dorit, mai ales că atâta timp cât era pe acea plută, într-un loc atât de expus, nu s-ar fi întâmplat mare lucru.

Soarele nu mai era foarte puternic când Annabel se-ntoarse încet, înot spre casă. Merse direct în camera ei, la duş şi nu mai ieşi decât la cină.

Abia atunci se întâlni din nou cu Nicolas, dar acesta nu părea să păstreze vreun semn de supărare. Mai târziu, după cină, în timp ce ascultau muzică, iar el mersese într-un colţ al salonului unde privea o vitrină cu colecţia de sticluţe chinezeşti a contesei, Annabel se duse lângă el.

— Am fost nepoliticoasă mai devreme. Te rog să mă scuzi, Nicolas.

La început, crezu că nici n-avea să-i răspundă, dar apoi se-ntoarse spre ea.

— Poate că prietenul tău Rollo ar fi fost distrus de o astfel de modalitate de a fi respins, dar eu sunt mai flexibil şi, de asemenea, mai versat, aşa că-mi dau bine seama când e vorba de o reacţie de panică. Nu era nevoie să intri în panică: platforma aceea era un loc mult prea expus publicului şi mult prea puţin confortabil pentru orice altceva în afara câtorva săruturi preliminare.

— Mi-am dat şi eu seama de asta, după aceea, spuse ea

cu candoare, făcându-l să râdă.

— Numai că pe insulă sunt şi colţuri mai ferite, aşa că ai grijă să nu te surprind în unul din ele.

— Îţi place să mă necăjeşti!

Se-ntoarse, cu intenţia de a merge lângă contesă, dar Nicolas o prinse de eşarfa care-i strângea talia.

— Eşti atât de sigură că nu vorbesc serios? Un bărbat mai puţin vanitos decât mine ar putea considera faptul că ţi-ai cerut scuze un indiciu al regretului de a nu fi lăsat ca lucrurile să continue mai devreme, în această după-amiază.

— Nu cred că eşti un bărbat vanitos, ci mai degrabă neobişnuit să fii refuzat – majoritatea femeilor ţi-ar ceda chiar dacă n-ai fi atrăgător.

— Pe când tu eşti o citadelă de necucerit…

— Nu, n-am vrut să spun asta.

Deodată, se sperie la gândul că Nicolas ar putea lua cuvintele ei drept o provocare. Ştia instinctiv că, pentru un bărbat cu temperamentul lui, replica ei era o greşeală gravă: ar fi tentat să-i dovedească exact contrariul, şi asta în condiţiile în care ea abia reuşise să se opună celor două săruturi uşoare.

Capitolul 6

Dimineaţa următoare, contesa reluă lucrul.

— În anul 1936, când aveam în jur de patruzeci de ani, s-a întâmplat ceva ce mi-a schimbat existenţa dintr-o căutare frivolă de plăceri, în ceva cu mult mai profund şi plin de sens. Deocamdată voi trece peste această perioadă şi voi reveni la ea mai târziu. Voi numi acel capitol „Iubire”; astăzi, însă, vom începe următorul capitol, care se va intitula „Război”.

Annabel era dezamăgită. Abia aştepta să audă povestea relaţiei contesei cu bărbatul al cărui portret stătea într-o ramă de argint, pe măsuţa de toaletă a acesteia. Deşi blond şi cu ochi albaştri, bărbatul acela avea acelaşi mod încrezător de a-şi ţine capul şi aceeaşi linie curbă a gurii.

Deşi nu se aşteptase, Annabel era captivată de viaţa contesei în anii de sfârşit de război; aceasta cunoscuse toate personalităţile zilei, cărora acum, prin povestirile ei pline de farmec, le dădea din nou viaţă.

În cursul aceleiaşi zile, mai târziu, Nicolas plecă. Îi spusese contesei, la prânz, că trebuia să participe la o întrunire în New York. Urma să meargă cu iahtul său până la cea mai apropiată insulă cu aeroport şi de acolo, mai departe.

Nici el n-a spus şi nici contesa nu l-a întrebat când se-ntorcea.

Se-ntoarse peste o săptămână şi Annabel recunoştea că era bucuroasă să-l vadă. Fără prezenţa lui dinamică, insula era atât de liniştită, încât părea aproape inertă, pentru ca, din clipa în care păşea pe ţărm, atmosfera să se încarce de forţa personalităţii sale.

Într-o seară, ieşind de la duş cu un prosop răsucit în jurul trupului ca un sarong indian, Annabel văzu pe pat un

pacheţel îngust şi lung şi, când dădu la o parte ambalajul, găsi o casetă plată din piele care conţinea un ceas mic, rotund, din aur cu brăţară din inele de aur.

Era cel mai frumos ceas pe care-l văzuse şi, cu siguranţă, extrem de scump.

Deodată, îşi aminti cuvintele lui Nicolas: „Pe când tu eşti o citadelă de necucerit?”

Nici că nu bănuise până atunci ce temperament vulcanic avea. Cu ochii scăpărând de mânie, porni, prin balcon, spre camera alăturată.

Şi Nicolas tocmai ieşise de la duş şi stătea întins pe pat, cu un prosop în jurul şoldurilor.

— Cum îndrăzneşti! izbucni ea, aproape aruncând caseta spre el. Tot nu crezi că n-am ştiut nimic de scrisoarea aceea nenorocită, nu-i aşa? Eşti convins că fiecare femeie are preţul ei! Ei bine, te înşeli. N-am de gând să devin jucăria ta nici dacă-mi oferi cincizeci de ceasuri de aur.

Era atât de furioasă, încât l-ar fi lovit cu pumnii în piept şi se pare că-i provocase şi lui o reacţie similară: Nicolas întinse brusc mâna şi o trase pe pat.

— Ceasul era un cadou, nu o mită. Dar, din moment ce eşti atât de convinsă că gesturile mele sunt determinate de gânduri murdare, cred că e momentul să dau o justificare părerii tale atât de proaste.

Annabel se trezi ţintuită sub el, cu capul între mâinile lui, feţele lor la distanţă de câţiva centimetri.

Cine ştie cum s-ar fi terminat această scenă dacă, în timp ce priveau furioşi unul la celălalt, n-ar fi intrat Lucinda, cântând veselă. Era imposibil să nu fi observat ce se petrecea în încăpere imediat ce intrase.

Ajungând în dreptul lor, Lucinda izbucni în râs.

— Domnule Nicolas, doar ştiţi că vin pe la ora asta să fac paturile. Dacă voiaţi să faceţi dragoste cu Annabel, trebuia să încuiaţi uşa!

Şi, cu un nou hohot de râs, trecu în camera lui Annabel, de unde se auzi din nou cântecul ei.

Privirea răzbunătoare a lui Nicolas redeveni senină.

— Binecuvântaţi să fie aceşti băştinaşi care nu văd niciun păcat în plăcerile date de Dumnezeu. E timpul să ne îmbrăcăm, aşa că du-te şi să nu mai vii altă dată în camera mea doar cu prosopul înfăşurat în jurul tău. Nu sunt decât un biet muritor şi nu e sigur că Lucinda va mai apărea la momentul potrivit.

Când Annabel intră în camera ei, Lucinda încă mai era acolo – se uita la cutia ceasului.

— Ce ţi-a dat domnul Nicolas? Ce-i faci de e atât de înnebunit după tine?

— Nu e înnebunit după mine, Lucinda. Pentru domnul Nicolas, un ceas nu înseamnă mai mult decât floarea pe care am văzut că Hilaire ţi-a pus-o la ureche de dimineaţă.

— Hilaire întotdeauna îmi dă o floare când mă ţine trează cu mult peste ora de culcare, explică ea cu un zâmbet fericit, care-i lumina chipul. E un bărbat tare plăcut şi atrăgător, acest domn Nicolas al tău, scumpo. Îl cunosc de-o viaţă şi nu există decât un singur bărbat care să-mi placă mai mult decât el şi acela e Hilaire al meu. Iubeşte-l cât poţi de mult, domnişoară Annabel, pentru că nici nu ştim când îmbătrânim şi ajungem ca doamna. Şi când eşti bătrân ca ea, şi soţul îţi este mort de mulţi ani, nopţile sunt lungi şi pustii dacă nu ai amintiri care să-ţi încălzească bătrânele oase.

După ce Lucinda plecă, Annabel se lăsă să cadă într-un fotoliu, cu inima încă bătându-i cu putere după experienţa trăită. Este adevărat că un ceas din aur cu diamante nu însemna foarte mult pentru Nicolas, dar, chiar aşa fiind, tot simţea că un asemenea dar impunea unele obligaţii. De ce i-ar fi făcut un cadou preţios fără niciun motiv?

Avea să afle când coborî la cină. Locul ei la masă era

împodobit cu ghirlande cu flori, erau aşezate diferite pacheţele mici, iar copiii aşteptau să cânte „La mulţi ani, domnişoară Annabel”!

Annabel, care nu citea decât foarte rar ziarele contesei şi nu mai ştia ce dată e, uitase complet că era ziua ei. Se gândise la aceasta la începutul lunii, apoi îşi scosese această idee din minte ca pe ceva inutil, acum când tot n-avea cine s-o felicite.

Aruncă o privire îngrozită spre Nicolas şi primi în schimb o privire rece, cu o expresie de nepătruns. Acum îşi dădea seama că, dacă s-ar fi uitat mai atent la pacheţel, ar fi observat poate vreo felicitare, ceea ce ar fi scutit-o să se facă de râs.

Dură destul de mult până deschise toate pachetele: de la Lucinda, o cămaşă de noapte lucrată şi brodată de ea însăşi dintr-un voal verde, de la Jacob, o orhidee în ghiveci, de la Hilaire, o pereche de papuci de duş pe care-i cumpărase de pe insula unde făceau aprovizionarea, de la Roşie o scoică deosebită, iar de la contesă un sigiliu vechi cu mâner din lapislazuli şi cu litera A gravată la bază.

— Cum aţi ştiut că e ziua mea? o întrebă Annabel după ce deschise toate cadourile.

— Doamna Brill i-a spus lui Nicolas.

— Dar cum o fi aflat?

— Nu cumva te-a rugat să-i arăţi paşaportul când ai venit prima dată la bordul iahtului? sugeră Nicolas.

— Ba da… uitasem complet.

Copiii plecaseră şi Lucinda strângea ambalajele cadourilor.

— De ce nu porţi ceasul de la domnul Nicolas, domnişoara Annabel? încă nu ne-ai arătat cadoul cel mai valoros.

Annabel roşi şi, în timp ce căuta cu disperare o scuză sau o explicaţie, Nicolas îi veni în ajutor:

— Din păcate nu i se potriveşte. Va trebui modificat, sau schimbat cu altceva.

— Ce păcat! spuse contesa. Eu i-am sugerat lui Nicolas să-ţi cumpere un ceas, draga mea. Am văzut că n-ai şi, deşi într-o casă ca aceasta, plină cu ceasuri de perete şi de masă nu pare necesar, cred totuşi că un ceas de mână este un lucru util.

— Da, foarte. Am avut ceas, dar l-am pierdut.

Probabil contesa se gândise la un ceas obişnuit, nu prea scump, antiacvatic, în orice caz ceva cu totul diferit de bijuteria care zăcea acum pe undeva prin camera lui Nicolas.

În loc de obişnuitul vin roşu sau alb, se bău şampanie, ceea ce o făcu pe Annabel să spere că va căpăta curajul de a-şi cere scuze.

N-a mai fost necesar, căci imediat după cină Nicolas pretextă că are ceva de lucru şi, cerându-şi scuze, se retrase pe iaht, promiţându-le că va reveni a doua zi. Sărută mâna contesei şi atinse uşor obrazul lui Annabel când trecu pe lângă ea, după care plecă.

Annabel rezistă impulsului de moment de a alerga după el, hotărând totuşi că e mai bine să se gândească atent la modul cel mai potrivit de a-şi cere scuze.

Mai târziu, când merse să se culce, nu mai găsi nici măcar caseta ceasului şi ambalajul, de unde deduse că Nicolas trebuie să le fi luat înainte de a pleca spre iaht.

A doua zi dimineaţă văzu barca navetă a iahtului îndreptându-se spre insula apropiată, dar nu putu distinge figura de la cârmă.

După-amiază, înota când îl văzu pe Nicolas venind pe plajă cu un pachet enorm pe un umăr şi făcându-i semn să iasă din apă. Cu o senzaţie de gol în stomac din cauza emoţiei, Annabel ascultă.

— Sper că vei găsi acest cadou mai acceptabil.

— Ce naiba e asta?

— Ceva ce nu mai poate fi considerat sub nicio formă compromiţător.

Tăie cu un briceag sfoara din plastic cu care era legat pachetul şi scoase hârtia groasă în care era înfăşurat.

— Un wind-surfer! De când îmi doresc să încerc! Ah, Nicolas, ce cadou minunat! Mulţumesc.

— De fapt, am cumpărat trei: pentru tine, pentru mine şi pentru fetiţă. Mă duc să le aduc şi pe celelalte.

Când se întoarse, Annabel era deja pe placa verde din fibră de sticlă; se-ntoarse spre el şi se dezechilibră, dar se urcă din nou, încercând să menţină pânza la unghiul potrivit. După puţin timp căzu din nou.

— Ai mai făcut asta! strigă ea, văzându-l cum o depăşeşte, manevrând surful cu eleganţă.

Nicolas dădu drumul pânzei şi, plonjând în apă, se-ndreptă spre ea.

— Nu, dar am navigat mult, ceea ce e de mare ajutor. Ai cârmit vreodată măcar o barcă mică?

— Am făcut parte din echipaj în ambarcaţia fratelui unei prietene mai de mult, dar în ciuda puloverelor groase şi a mantalelor de ploaie, mi-a fost mult prea frig ca să-mi facă plăcere. Navigam pe estuar, pe coasta de est a Angliei, unde chiar şi în timpul verii vântul este tăios – bate direct de la Polul Nord.

— Vino pe surful meu. E mai uşor să-ţi arăt practic decât să-ţi explic.

— Suportă greutatea a doua persoane?

— Sigur! Hai, urcă.

Nicolas urcă pe planşetă în spatele ei şi ridică pânza.

— Rezemă-te de mine şi aşază-ţi braţele pe ale mele, ca şi cum ai sta într-un fotoliu.

Annabel se apropie cu spatele de pieptul lui şi-şi sprijini braţele pe ale lui.

— Eşti prea încordată; încearcă să te relaxezi. Nu poţi cădea; doar sunt în spatele tău.

O împinse uşor cu o mână spre el, până când trupurile lor calde, ude, deveniră un tot de la umeri la coapse.

— Stai bine, acum?

— Da, mulţumesc.

Se şi mira că vocea îi era atât de calmă, când ceea ce simţea era un vârtej de senzaţii tulburătoare.

— Nu-i nevoie să mă ţii. Presupun că trebuie să manevrezi cârma cu amândouă mâinile.

— Pot şi cu una. Te ţin atât de aproape pentru că, dacă nu-mi simţi mişcările, nu-ţi dai seama de gradul de balans pentru a ţine placa în echilibru. Gata, pornim!

Era o alunecare uşoară, ca o plutire dintr-o parte a golfului în cealaltă şi, la un moment dat, Annabel închise ochii, lăsându-se în voia plăcerii de a se simţi ocrotită de braţele lui.

— Nu ştiu dacă putem vira fără să cădem, dar vom încerca.

O strânse şi mai mult, iar ea, instinctiv, îşi încleştă degetele pe încheieturile mâinilor lui şi aproape reuşiseră când, în ultima clipă, ceva le dejucă planurile, planşa se înclină şi-i aruncă în apă. Cum Nicolas continua s-o ţină, Annabel inspiră aer şi-l lăsă pe el să preia controlul: se scufundară câţiva metri, apoi ieşiră din nou la suprafaţă, ca într-un exerciţiu de salvare, ea cu capul sprijinit de umărul lui, iar el cu braţul în jurul taliei.

Ajunşi pe nisip, Annabel se rostogoli pe o parte, depărtându-se de el.

— Cred că de-acum am prins; voi încerca din nou, pe surful meu.

— Nu vrei să mai facem un tur împreună?

— Pentru moment, nu, mulţumesc.

Următoarea ei încercare a fost mult mai reuşită, dar era

foarte puţin probabil să fi fost rodul cursului demonstrativ pe care tocmai îl făcuse, căci fusese mult mai atentă la reacţia ei, la apropierea de el, decât la manevrarea surfului.

În scurt timp, Nicolas o observă pe Roşie care stătea pe mal, plină de speranţă. O luă pe surful lui şi strigătele ei de bucurie îi atraseră imediat pe fraţii ei.

— Să-i lăsăm acum pe ei, în timp ce noi ne odihnim, propuse Nicolas după o oră de amuzament împreună cu toţi copiii.

Se retraseră la umbra unor palmieri unde Hilaire adusese puţin mai devreme două şezlonguri, o măsuţă pliantă joasă şi o cutie frigorifică plină cu suc de lămâie şi cocteil cu rom.

Annabel îşi reglă şezlongul astfel încât să poată privi copiii, în timp ce Nicolas pregătea băuturile. Se gândea că imaginea din faţa ochilor ei ar fi fost fotografia cea mai potrivită pentru o reclamă de turism: marea de un acvamarin-intens, strălucitor între nisipul galben-pal cu reflexe trandafirii şi cerul albastru, palmierii înalţi, pânzele de surf colorate, copiii care erau în elementul lor în apă.

— Le place la fel de mult ca şi mie, comentă ea când Nicolas îi întinse paharul. Este cadoul perfect pentru orice iubitor de mare. Regret că am interpretat greşit cadoul iniţial. Sigur, n-aş fi putut accepta ceva atât de valoros, dar… te rog să mă scuzi pentru modul cum am reacţionat.

— Am supravieţuit unor reacţii şi mai vehemente. Cred că tu ai fost cea înspăimântată, aşa că eu îmi cer scuze.

— N-aş spune că am fost înspăimântată; nu mă aşteptam să mă sugrumi.

Ah, avea un stil de a o face să debiteze tot felul de prostii când se afla în prezenţa lui, ca apoi să le regrete imediat. Între timp, Nicolas se aşezase pe celălalt şezlong.

— Şi presupusa retribuţie pe care o vizam?… Nu te-a făcut să te alarmezi?

Cel puţin, bine că nu se uita la ea, s-o vadă cum se

îmbujorează.

— N-am auzit ca un băiat atrăgător să forţeze o femeie care nu vrea să-l accepte. Cred că aceia care recurg la aşa ceva n-au altă şansă.

— Aşadar, nu mă crezi capabil de viol. Mulţumesc!

— Te rog să mă scuzi… dar ce altceva ai vrut să spui?

Se răsuci în şezlong pentru a o privi, iar Annabel se simţi datoare să-i susţină privirea.

— De cele mai multe ori uit cât de tânără şi de pură eşti, Annabel. Juridic, a forţa are o conotaţie de violenţă, pe când, în realitate, depinde de context. A forţa nu înseamnă întotdeauna brutalitate şi violenţă, ca de exemplu când un bărbat face dragoste cu o femeie în ciuda rezistenţei oarecum formale pe care aceasta o opune, pentru că instinctul îi spune că este exact ceea ce ea şi-ar dori.

— Instinctul lui trebuie să aibă o mare acurateţe, dacă se poate baza pe el atât timp cât ea n-a spus niciodată nimic care să-l încurajeze.

— Nu chiar… Un bărbat versat îşi dă uşor seama dacă o femeie reacţionează pozitiv faţă de el… Cu atât mai uşor în cazul unei fete lipsite de experienţă.

— Chiar aşa? Cum?

— Printre altele, apropierea fizică o tulbură – cu atât mai mult cu cât apropierea îi displace.

— Poate… ţie ţi-a displăcut?

Întrebând-o, întinse mâna şi-i ridică bărbia, forţând-o să-l privească.

— Nu… dar asta nu-nseamnă că, dacă tu ai fi… dacă Lucinda n-ar fi. Că eu aş fi vrut ieri.

— Nicio femeie nu recunoaşte. Dar, dacă ar fi fost lună plină şi am fi fost singuri pe plajă, cred că situaţia ar fi fost alta.

Terminând de vorbit, ridică din umeri cu un aer nepăsător şi se întinse din nou în şezlong.

— Nu ştiu; poate că da, dar sper că nu vei încerca. Nu cred că ţi-ar da mare satisfacţie să mă adaugi pe lista haremului tău, iar eu, pe de altă parte, ştiu că aş regreta. Vreau dragostea în totalitatea ei, nu doar o parte.

— Ah, da, comuniunea minţii… marea legătură mentală şi spirituală care transcende simpla atracţie fizică, comentă el sec.

— Crezi că nu există aşa ceva?

— Cred că este extrem de rar. Dragostea, ca şi viaţa, este rareori perfectă. Uite, de exemplu, turiştii văd această plajă şi-şi închipuie că este pur şi simplu un paradis. Nu-şi dau seama că, pe unele insule, în anumite anotimpuri, poate fi insuportabil de umed, sau că alizeul, suflând peste un foc care arde trestie, poate umple o casă cu funingine. Uragane din când în când, întreruperi de electricitate, miriapozi, secete urmate de ploi torenţiale, toate acestea sunt cealaltă faţetă a acestui peisaj de vis de care ne bucurăm acum. La fel se-ntâmplă şi cu relaţiile umane. Oamenii, ei înşişi imperfecţi, se aşteaptă să găsească perfecţiune la alţii şi faptul că nu este aşa, îi dezamăgeşte. Dacă un bărbat rezistă la patruzeci de ani de monotonie într-o slujbă plictisitoare şi nu se uită niciodată la o altă femeie, chiar când soţia lui e supradimensionată şi se culcă lângă el în lenjerie de flanelă roşie, înseamnă că nici n-a fost vreodată cine ştie ce amant nemaipomenit. Dacă este un amant satisfăcător, probabil că n-are rezultate grozave în alte domenii. Apropo, această înţelepciune nu-mi aparţine mie, ci contesei, dar probabil consideră că eşti prea tânără pentru a purta cu tine o discuţie pe astfel de teme.

— Înseamnă că n-ar fi de acord nici ca tu să discuţi cu mine despre aşa ceva.

— E foarte probabil. Ţie îţi displace? Preferi să ignorăm legătura fizică dintre noi, în speranţa că astfel se va stinge,

ca un foc nealimentat?

— Mi se pare că e doar o mică scânteie pe care încerci s-o transformi într-o vâlvătaie pentru că n-ai altceva mai bun de făcut.

— Dacă m-aş plictisi, n-aş rămâne aici. Cum merge cu memoriile? Unde aţi ajuns?

— Pe la 1930.

— Bună, Lucinda! Ai venit să chemi pe unul din noi, sau să vezi ce-i cu larma asta?

— Am venit să văd ce se-ntâmplă, domnule Nicolas. Ce se mai distrează copiii!

— Ar trebui să încerci şi tu.

— Aş cădea cu siguranţă.

— Nu şi dacă Hilaire e în spatele tău.

— Poate că venim diseară, după ce terminăm lucrul.

— Wind-surfing la lumina lunii. Venim şi noi, Annabel? Sunt trei planşe, aşa că putem merge fiecare din noi pe câte unul.

— Mă tem că am altceva de făcut diseară.

— Oricum, au fost destule senzaţii tari pentru o zi. Poate că ai dreptate. Există şi mâine şi însăşi aşteptarea a ceva plăcut este o plăcere. Stai în locul meu, Lucinda; mă duc să înot.

Nicolas traversă plaja, ajungând în locul în care Roşie se juca în apă.

— Păcat că domnul Nicolas n-are copii, comentă Lucinda, privindu-l împreună cu Annabel cum o ridică pe Roşie şi o aşază pe un umăr, în timp ce fetiţa striga de bucurie. Nu toţi bărbaţii sunt buni cu copiii, dar el este... La fel ca bărbatul meu.

Apoi tăcură amândouă. Annabel se tot gândea la discuţia cu Nicolas. Era foarte posibil ca tot ce-i spusese să fi fost doar ca s-o necăjească. Era cu neputinţă ca şi pentru el, clipele de pe wind-surf să fi fost la fel de tulburătoare ca

pentru ea. Mai degrabă era tentată să creadă că atitudinea lui faţă de ea nu diferea prea mult de cea faţă de Roşie, pe care de multe ori el şi Hilaire şi-o aruncau unul altuia. Pesemne că tot aşa îi plăcea să se joace şi cu ea.

* * *

În ziua următoare veni Rollo. Era pe la mijlocul după-amiezii, când contesa era în camera ei iar Nicolas pe iaht. Annabel citea în hamac şi, auzind paşi, dându-şi seama că nu putea fi Nicolas, pentru că nu auzise barca-navetă, merse să privească de la balustradă.

— Rollo! strigă ea, văzându-l urcând scările în fugă.

Era mai puţin entuziasmată, simţind instinctiv că Nicolas nu-l va plăcea.

— Bună! Ce mai faci?

În ciuda tinereţii şi a formei aparent perfecte în care se afla, Rollo cam gâfâia când ajunse pe terasă – probabil din cauza faptului că fuma. Fără să vrea, Annabel îşi aminti că-l văzuse de câteva ori pe Nicolas urcând scările în fugă, fără să respire mai greu când ajungea sus.

— Sunt bine. Tu?

— Grozav. Al cui e iahtul acela nemaipomenit ancorat lângă recif? Al vreunui cunoscut miliardar aflat în trecere întâmplător?

— Este al unui prieten al contesei – Casimir.

— Doar n-o fi Nicolas Casimir?

— Ba da. Îl ştii?

— Am auzit de el, ca de altfel toată lumea. În ultimul timp s-a scris despre el mai mult ca de obicei.

— Adevărat? De ce?

— Depinde de ce ziare citeşti. Cele serioase s-au concentrat asupra noilor achiziţii adăugate colecţiei de artă; celelalte, asupra speculaţiilor în legătură cu cine va fi noua lui iubită după despărţirea de Tosca Martinez.

— N-am citit ziare cu câteva luni înainte de a veni aici şi nici acum nu citesc decât foarte rar. Nu ştiu nimic despre prietenia lui cu Tosca Martinez. Parcă e actriţă, nu-i aşa?

— Da, şi încă una foarte bună şi inteligentă.

— Când s-au despărţit şi de ce?

— Parcă acum trei sau patru luni. Ea a declarat că a dorit acest lucru, dar nimeni n-o crede.

— De ce?

— Presupun că n-ai fost la bordul iahtului şi nu l-ai cunoscut...

— Stă aici, aşa că am fost de câteva ori în compania lui.

— Şi nu ţi se pare deopotrivă sexy şi bogat? întrebă el surprins. Sora mea a fost în aceeaşi telecabină cu el, la schi în Grindelwald, şi luni de zile după aceea a fost înnebunită. Avea doar cincisprezece ani pe atunci, dar a impresionat-o foarte mult. De atunci, a început să se gândească mai puţin la cai şi mai mult la băieţi. Aşadar, dacă acest Casimir are tot atât şarm cât bogăţie, nu văd de ce l-ar fi părăsit.

— Poate că farmecul şi banii nu sunt singurele calităţi importante la un om; mai sunt şi altele, ca de exemplu bunătatea şi simţul umorului.

— Şi ţi se pare că lui i-ar lipsi?

— Nu, n-am spus asta, ci doar că există anumite faţete ale caracterului său care pot, în diferite împrejurări, să te facă să te îndepărtezi de el.

— Ar trebui să fie nişte defecte foarte grave care să conteze în balanţă mai mult decât averea sa. În definitiv, poate ai dreptate, o fi vreun sadic.

— Sunt convinsă că nu.

Şi, ca nu cumva discuţia să devieze spre propria ei reacţie faţă de Nicolas, întrebare pe care Rollo putea oricând să i-o pună, Annabel îl întrebă cum se mai simţea mama lui.

— Bine, mulţumesc. Deja se simte întremată. Clima

aceasta îi face mult mai bine decât cea din Anglia. Întâmplător, mama ştie o mulţime despre doamna de aici – se pare că a fost centrul atenţiei în anii douăzeci şi treizeci. Era fiica mezină a unui nobil sărăcit care a căsătorit-o cu un nobil bogat. Când soţul ei a murit după câţiva ani, s-a transformat peste noapte din generoasa doamnă care ducea mâncare săracilor, într-un fel de văduvă veselă cu o mulţime de admiratori şi, conform bârfelor, cu câte doi sau trei iubiţi în acelaşi timp.

— Bârfele nu sunt o sursă demnă de luat în consideraţie.

— În general, nu, dar mama ştie totul de la bătrâna mătuşă Catherine, iar aceasta, la rândul ei, de la cineva din anturajul contesei. În orice caz, după zece ani de astfel de viaţă, contesa a făcut cea de-a doua căsătorie, cu un conte polonez care după spusele mamei mele – o fiinţă extrem de sentimentală – a fost marea ei iubire. Nu ţi-a povestit niciodată de el?

— Nu, şi n-aş vrea să ne surprindă discutând despre ea, Rollo. E o persoană foarte discretă şi nu e corect să procedăm aşa.

— Bine, îţi povestesc restul altă dată, când vom fi mai departe de casă. Oricum, am ceva mai important de discutat. Priveşte.

Scoase din mapa de sub braţ un teanc de fotografii – cele pentru care pozase ea în timpul vizitei lui anterioare. Annabel descoperi uimită că Rollo reuşise să-i dea un aer de frumuseţe şi mister de care nu era conştientă.

— Şi se mai spune că aparatul de fotografiat nu minte niciodată! Abia mă recunosc!

— Pentru că nu te vezi când arăţi cel mai bine! Uite, astea două sunt remarcabile.

În una din ele, Annabel, în picioare pe plinta nimfei de marmură, aşeza o coroniţă de crini pe capul statuii, ea însăşi purtând o coroniţă de mimoze. Efectul deosebit al

fotografiei era contrastul dintre frumuseţea lipsită de viaţă a statuii şi carnaţia feţei, sugerând căldură şi clocot de viaţă. În cealaltă fotografie, Annabel era scufundată pe jumătate în apa puţin adâncă a lagunei, semănând cu o sirenă.

— Ar fi fost mai eficientă dacă n-ai fi avut costumul de baie. Dar, chiar şi aşa, a captat interesul lui Art Moss Kinley.

— Cine e?

— Editorul unei reviste americane cu cea mai mare vânzare. A închiriat casa de lângă cea în care locuiesc părinţii mei şi mama s-a împrietenit cu soţia lui. Mama i-a arătat fotografiile în speranţa că poate-l va convinge el pe tata să cedeze, în cazul în care le va găsi cât de cât acceptabile.

— Şi?

— I-au plăcut atât de mult, încât vrea să le cumpere pe acestea două şi vrea să mai fac încă două care să fie în acelaşi stil.

— Minunat, Rollo! Cred că eşti în al nouălea cer. Despre ce revistă e vorba? Te va plăti?

— Da, o sumă frumoasă, pe care, evident, o voi împărţi cu tine. Revista nu e chiar una celebră, dar are un tiraj foarte mare.

— Mă bucur mult pentru tine. Care a fost reacţia tatălui tău?

— La început s-a arătat foarte mirat, apoi, deşi împotriva voinţei, a fost de acord, dar este la fel de neîncrezător.

Spre uşurarea lui Annabel, Nicolas nu cină cu ei în seara aceea. Contesa păru încântată să-l vadă pe Rollo, mai ales când acesta îi oferi o mapă cu fotografii în care apărea grădina ei, în semn de recunoştinţă pentru ospitalitatea cu care fusese primit. Aflând de comanda editorului american, cedă insistenţelor lui de a o fotografia pe Annabel în interiorul casei, purtând haine din colecţia ei, dar rămase

fermă într-o singură privinţă: dacă fotografiile vor fi publicate, locul în care au fost făcute trebuia să rămână secret.

Rollo mai rămase un timp după ce contesa se retrase şi, deşi ar fi vrut s-o sărute pe Annabel, aceasta nu-l lăsase, glumind în legătură cu mustaţa lui care făcea sărutul mult prea fierbinte pentru o climă atât de caldă.

După ce Rollo plecă, Annabel îşi dădu seama că dacă până atunci săruturile lui n-o deranjau, acum nu le-ar mai fi suportat, aşa nevinovate cum erau. Nu era decât un singur bărbat de care ar fi vrut să fie sărutată, şi acela era Nicolas.

Cu atât mai mare i-a fost dezamăgirea când, a doua zi dimineaţă, o auzi din balcon pe Lucinda, mirându-se că Rollo îşi răsese mustaţa.

— Nu-i plăcea domnişoarei Annabel, Lucinda, explică el. Aceasta râse, amuzată, dar, câteva minute mai târziu când se întâlni cu Annabel pe scări, nu putu să nu-şi spună sincer părerea:

— Domnului Nicolas n-o să-i placă dacă-l va prinde pe tânărul acesta flirtând cu dumneata… domnişoară Annabel.

— Domnul Nicolas nu mă poate considera proprietatea sa, Lucinda.

— Asta e o prostie, scumpa mea. Să nu-mi spui că domnul Nicolas nu e mai important pentru tine decât băiatul ăsta. De fapt, băiatul ăsta nu-nseamnă absolut nimic, tot aşa cum nici Limejnice n-a însemnat nimic pentru mine.

— Cine era Limejnice?

— Un tânăr oarecare, rudă a lui Jacob, care întotdeauna se ţinea după mine când mergeam la piaţă. Într-o zi m-a sărutat şi, înainte s-apuc să-i rup urechile, l-a prins Hilaire; i-a tras câteva palme ca unui copil, şi te asigur că nu i-a plăcut deloc.

— Hilaire are dreptul să obiecteze dacă te sărută cineva,

dar situaţia este diferită între mine şi Nicolas.

— Când îţi dai inima unui bărbat, copilă, îi dai toate drepturile din lume.

Apoi îşi continuă drumul, lăsând-o pe Annabel pradă unei şi mai mari tulburări.

Capitolul 7

Când ajunse la Rollo, Annabel se prefăcu a nu fi observat schimbarea. Personal, era de părere că nu era deloc în avantajul lui, pentru că acum gura cu buze subţiri ieşea şi mai mult în evidenţă şi trăsăturile lui păreau cam efeminate. Sau poate ei i se părea aşa, fiind obişnuită cu chipul lui Nicolas, pe care fiecare linie indica forţă şi autoritate.

Clichetul aparatului de fotografiat o făcu să clipească – nu fusese pregătită să pozeze; doar se relaxa.

— La ce te gândeai? o întrebă Rollo.

— La nimic în mod deosebit. De ce?

— Aveai o expresie interesantă.

— Ce fel de expresie?

— N-aş şti s-o descriu. Vei vedea când e gata fotografia. Pe faţa ei era expresia amintirii clipelor de pe pluta de pe care făceau scufundări, când buzele lui se apăsară uşor pe ale ei.

— Eşti făcută să fii model. Ai putea face o carieră din asta. Art Moss Kinley a spus că eşti uluitoare, comentă Rollo în timp ce o fotografia întinsă pe un pat Chippendale, îmbrăcată într-un halat turcesc albastru cu broderii cu fir de aur.

Dar, când insistă să-i pozeze îmbrăcată în lenjerie din dantelă de satin de la începutul anilor ’30, Annabel protestă. Probase majoritatea articolelor de lenjerie intimă ale contesei – unele, adevărate lucruri de artă din punct de vedere al fineţii materialelor şi al broderiei, mai ales cămăşile de noapte şi furourile – dar acel corsaj pe care Rollo i-l propunea se întindea prea mult pe ea şi, în orice caz, îi dădea un aer frivol.

— Îmi pare rău, Rollo, dar ţi-am spus de data trecută…

— Ascultă: este o şansă pe care o ai o dată în viaţă, dar

nu vom reuşi niciodată dacă vei continua să fii atât de stupid de ruşinoasă. La naiba, nu-ţi cer nimic indecent! Dacă vei purta chestia asta din satin şi una din pălăriile enorme pe care doamna le punea când mergea la Ascot sau mai ştiu unde, va fi exact poza care se cere: sexy, dar în acelaşi timp stilată. Ce e rău în aşa ceva?

Annabel rămase la părerea ei; era o diferenţă între a purta un costum de baie şi lenjerie intimă. Şi apoi, se temea că oricând se putea rupe un nasture de la corsaj, sau o bretea întinsă prea mult şi Rollo n-ar fi ezitat nicio clipă s-o fotografieze. Cine ar fi crezut că fusese un accident?

— Îmi pare rău, Rollo. Poate ţi se pare o prostie, dar mă simt stânjenită. Nu vreau să par sexy, ci mai degrabă romantică şi elegantă.

— Nu eşti genul elegant; acelea sunt mai înalte şi mai slabe. De ce nu-şi dau niciodată seama fetele ce tip sunt? Sau, dacă ştiu, de ce vor să fie altceva? Principala ta calitate este de a fi sexy, Annabel şi din moment ce toată lumea vrea aşa ceva, pentru tine e simplu: ai asta în mod natural. Avându-mă pe mine să te propulsez, ai putea deveni top model.

— Nu, nu sunt de acord, se auzi o a treia voce.

Nicolas era rezemat de balustrada balconului din faţa dormitorului; intră imediat pe uşa-fereastră dublă, privindu-l pe Rollo.

— Nu neapărat cu evaluarea pe care i-aţi făcut-o domnişoarei Broderick ca model, ci cu părerea dumneavoastră legată de principala ei calitate. În opinia mea, şi în general sunt considerat a fi o autoritate în domeniu, trăsătura ei cea mai interesantă şi neobişnuită este combinaţia de atracţie fizică pe care o exercită şi aerul ei rezervat. Lumea e plină de fete frumoase gata să se ofere, domnule Murray. O fată frumoasă care nu este dispusă s-o facă atât de uşor va fi întotdeauna cea care va

atrage atenţia unui ochi pretenţios.

— Ţi-l prezint pe domnul Casimir, Rollo.

Când cei doi dădură mâna, Annabel observă o uşoară tresărire pe chipul lui Rollo.

— Eşti obosită, Annabel? întrebă Nicolas. Înţeleg că ai lucrat toată ziua pentru domnul Murray, cu excepţia unei scurte pauze la prânz.

— Nu, nu sunt obosită, mulţumesc.

— Nu face excese. Este posibil să devii model profesionist, dar deocamdată nu eşti. Am înţeles că ai o comandă de la o revistă americană, domnule Murray. De la care anume?

— Este o publicaţie nouă, nu este încă faimoasă – cam pe linia revistei „Harpers & Queen" din Marea Britanie.

— Cunoşti pe cineva în domeniu în Statele Unite, Nicolas?

Editorul este Art Moss Kinley.

— Nu, în acest domeniu, nu. Aş putea vedea fotografiile făcute data trecută, domnule Murray?

— Desigur. Cred că am lăsat mapa pe masa din verandă. O aduc imediat.

După ce Rollo ieşi, Nicolas se aşeză pe patul pe care Annabel încă stătea rezemată de o mulţime de perne aduse din toată casa. Între ei, pe cuvertură, era corsajul pe care Annabel refuzase să-l poarte.

— Despre asta era vorba?

— Da. Ai auzit întreaga discuţie?

— Nu; am venit când îţi spunea să nu mai fi sfioasă. Mie mi se pare destul de decent.

— Ar fi, dacă ar fi destul de mare, dar contesa cred că era mai mică decât mine.

— Ţi-ar plăcea să devii model?

— Nu sunt convinsă că aş putea. Rollo spune că da, dar cred că subestimează competiţia. Ai avut vreo prietenă model?

— Nu, sunt prea slabe pentru gustul meu şi cred că nici tu nu eşti numai oase, ca să faci o carieră de succes.

Rollo se întoarse şi Nicolas răsfoi mapa oarecum superficial.

— Remarcabil, dar prefer instantaneul pe care-l am eu, Annabel. Ne vedem la cină.

După care, cu o uşoară înclinare a capului spre Rollo, ieşi.

— Nu e de mirare că nu te interesează să faci modeling; ai alte interese, comentă Rollo când consideră că Nicolas nu-l mai putea auzi. Ţi-a spus domnişoara Broderick, pe când tu mi-ai spus că te numeşti Brown. Ce se întâmplă? De ce acest mister?

— Nu e niciun mister, Rollo. Probabil că ai înţeles greşit numele meu.

Încerca să pară calmă, dar aluzia lui Nicolas la fotografia făcută de Suzette o făcu să se îmbujoreze. Oare dădea de înţeles că se uitase de curând la ea?

— Nu sunt prost, Annabel. Mi s-a părut ceva ciudat de la bun început. Ai putea să-mi spui ce se petrece?

— Nu se petrece absolut nimic, Rollo, sincer.

— Ah! Acum am înţeles! Tu eşti colega de şcoală a lui Caro Mostyn – cea care ai expediat-o când v-aţi întâlnit într-o zi pe plajă. Te-am văzut de la distanţă, şi cum eram cam mahmur în ziua aceea, mi-a rămas în minte imaginea cam vagă a unei fete frumoase în costum de baie. Acum că am aflat adevăratul tău nume de familie, totul capătă sens.

— Îţi imaginezi drame acolo unde nu există. Motivul pentru care am stat atât de puţin cu Caroline în ziua aceea a fost că încă nu-mi revenisem după moartea tatălui meu – avea doar cincizeci de ani şi sfârşitul lui a fost destul de chinuitor. Nicolas... era la curent cu dificultăţile financiare ale tatălui meu şi ştia că am rămas fără resurse, aşadar m-a adus la contesa. Nu e nimic altceva între noi.

— Dacă într-adevăr este aşa, pesemne că eşti prima fată

frumoasă pe care o tratează ca pe o fiică!

— Da… e puţin măgulitor, nu-i aşa?

— Nu m-aş baza pe faptul că această atitudine durează la nesfârşit. Era partener de afaceri cu tatăl tău?

— Nu… ah, mi s-a făcut foarte cald în acest halat. Am putea încheia pentru astăzi? Aş vrea să fac un duş.

Annabel sperase în zadar ca Rollo să nu fie invitat la cină. Contesa părea să nu fi observat nicio antipatie între cei doi bărbaţi, dar ea era foarte conştientă de starea de tensiune dintre ei; ea însăşi era stânjenită şi nervoasă, temându-se de o eventuală izbucnire ca urmare a încleştării celor două personalităţi.

După cină, în timp ce ascultau Mozart, un membru al echipajului de pe iaht îi aduse lui Nicolas un plic sigilat din care acesta scoase mai multe foi dactilografiate – le citi şi se-ncruntă.

— E ceva în neregulă, Nicolas? întrebă contesa.

— Nimic care să te îngrijoreze.

Rollo avu inspiraţia de a se retrage devreme, chiar înaintea contesei, după ce aranjă întâlnirea cu Annabel pentru următoarea şedinţă foto, a doua zi pe plajă, înainte de răsăritul soarelui.

— Ce părere ai despre acest tânăr, Nicolas? întrebă contesa după plecarea lui.

— Pare reprezentativ pentru o parte din generaţia sa.

La atât se rezumă răspunsul lui lipsit de interes şi, deşi bătrâna doamnă îl privi întrebător, nu mai insistă asupra acestui subiect. Oricum, Nicolas părea mult prea preocupat de veştile primite şi, ca dovadă, se retrase curând, cerându-şi scuze.

Annabel se gândi să ceară părerea contesei despre perspectiva de a fi model, apoi hotărî să amâne până a doua zi. Petrecu însă o noapte neliniştită, întrebându-se dacă nu cumva era o prostie din partea ei să nu accepte

oferta lui Rollo.

Era încă întuneric când ajunse pe plajă. Adusese câteva saronguri pe care contesa le cumpărase în Java şi pe care Rollo îi propusese să le poarte.

De fapt, se aşteptase să-l găsească acolo, dar nu era nici urmă de el. În schimb, pe o movilă de nisip care nu putea rămâne neobservată, şase cutii goale de bere şi o sticlă alcătuiau litera A – în sticlă era o punguţă din plastic, iar în punguţă un bilet. La lumina lanternei, căci încă nu se luminase de ziuă, citi ceea ce Rollo scrisese în grabă:

„Annabel, poate că nu vei ajunge niciodată la acest bilet. Fratele cel mare îl poate distruge şi povesti apoi propria sa versiune. Adevărul este că mi s-a ordonat să dispar înainte de miezul nopţii! Cum pot comenta? încă mai cred că se petrece ceva ciudat, dar cred că nu eşti îngrijorată, pentru că, altminteri, m-ai fi rugat să te scot de aici. Părerea mea este că vei urma actriţei Tosca M. Dacă este aşa, îţi urez succes, deşi, pe termen lung, parteneriatul cu mine s-ar fi dovedit mai eficient.

Rollo”.

Annabel era uluită. Nu-şi putea imagina de ce Nicolas ar fi făcut un astfel de gest. Crezuse că, după ce se retrăsese, Nicolas mersese pe iaht, dar reieşea acum că avusese o întâlnire cu Rollo. Nerăbdătoare să afle ce se întâmplase, se-ntoarse imediat acasă ca să discute cu Nicolas.

Nu-l găsi în camera lui, deşi erau semne că dormise acolo, nici înapoi pe plajă, presupunând că s-ar fi dus să facă o baie în mare. Abia când se întâlni din nou acasă cu Lucinda, aceasta îi spuse că era în bibliotecă.

— L-a rugat pe Laurence să-i ducă micul dejun acolo. S-a trezit devreme. Şi tu te-ai trezit devreme… toată lumea s-a trezit devreme în dimineaţa asta.

Annabel îl găsi pe Nicolas aşezat în faţa biroului, studiind nişte vechi desene de clădiri dintr-un volum uriaş – un

catalog de arhitectură.

— În sfârşit! Te-am căutat peste tot. Am primit un bilet de la Rollo, în care spune că l-ai expediat. Ce să înţeleg din asta?

— Exact ce-a spus, răspunse el calm, ridicându-se la intrarea ei.

— Bine, dar de ce? Pe ce motiv?

— Am aflat despre el anumite lucruri care l-au făcut să devină persoana non grata.

— Ce anume?

— Face parte dintr-un grup de derbedei care include printre distracţiile lor drogurile.

— Nu cred…

Cu toate acestea, îşi dădea seama că era puţin probabil ca Nicolas să facă acuzaţii nefondate.

— E posibil ca unii dintre prietenii săi să ia droguri uşoare, dar sunt convinsă că el nu.

— Nimeni nu începe direct cu droguri puternice. Toţi cei care sunt dependenţi au început prin a experimenta cu droguri uşoare. Acum şase luni, în Londra, el împreună cu câţiva prieteni au plătit o amendă foarte mare după ce petrecerea la care participau a scăpat de sub control în asemenea măsură încât vecinii s-au văzut obligaţi să cheme poliţia.

— Cum ai aflat toate acestea? Să nu-mi spui că şeful Scotland Yard-ului îţi e prieten.

— Doamna Brill a verificat. Se pare că are o prietenă care lucrează la biblioteca redacţiei unui ziar naţional. Cum tatăl lui Rollo este moşier şi magistrat, iar ceilalţi tineri implicaţi veneau din familii asemănătoare, cazul s-a aflat în atenţia presei mai mult decât dacă ar fi fost vorba de nişte studenţi obişnuiţi din medii modeste.

— Rollo nu mi-a povestit – presupun că-i e ruşine. În schimb, mi-a spus alte lucruri despre el şi nu cred că e

corect să-l cataloghezi drept un om de nimic doar pe baza unei singure greşeli făcute. Ceea ce nu ştii despre el este că tatăl lui este un tip foarte sever care şi-ar fi dorit ca el să urmeze o carieră militară, fără să vrea să audă măcar de posibilitatea unei cariere fotografice. Pare exact tipul de tată ai cărui copii intră în tot felul de încurcături şi recurg la gesturi extreme doar pentru că nu găsesc înţelegere şi nici măcar nu sunt ascultaţi.

— Este ceea ce pretinde el. Nici eu n-aş admite ca fiul meu să facă o astfel de carieră. Dar adevăratul talent n-are nevoie de a fi încurajat, căci porneşte dintr-o încredere fără margini în sine – pentru că, dacă acea convingere lipseşte, atunci mai bine ar face altceva, ceva mai puţin pretenţios.

— Nu ştiu dacă e adevărat sau nu, dar, oricum, nu cred că aveai dreptul să-l expediezi pe Rollo fără a-i lăsa măcar timpul să-şi ia rămas-bun de la noi. Aceasta e prerogativa contesei.

— Sunt sigur că n-o va deranja faptul că am preluat eu iniţiativa de data aceasta. Protejarea ta este prerogativa mea şi, în momentul în care am luat o hotărâre, îmi place s-o respect. „Acţionează azi”. Ştii cine obişnuia să-şi scrie aceasta în agendă?

— Winston Churchill. Dar ce vrei să spui cu protejarea mea?

— Acest domn Murray te îndeamnă să devii model, dacă nu mă înşel.

— Da, dar nu-i nimic rău în asta, ba chiar aş putea spune că e o iniţiativă lăudabilă, la polul opus faţă de ce-şi închipuia că tu mă îndemni să fac. Deoarece n-a fost lăsat să-şi ia rămas-bun în mod normal, a lăsat un billet. Citeşte-l.

— Scrisul lui neglijent mă face să mă-ndoiesc de celelalte abilităţi ale sale, inclusiv de discernământul de care dă dovadă, comentă Nicolas după ce citi.

— Trebuie să fi fost în mare grabă, din moment ce i s-a pus în vedere să dispară înainte de miezul nopţii. Cum l-ai ameninţat? Că-ţi pui oamenii să-l bată?

Privirea lui fixă, atentă, asupra ei o făcu să roşească.

— Te rog să mă scuzi, n-am vrut să fiu atât de dură. Totuşi, e clar că l-ai presat cumva.

— Deloc. Dacă voia să rămână, putea să-şi lase vasul ancorat aici atât timp cât avea provizii. Dar nu e tipul de om care să nu execute un ordin dat de cineva mai mare decât el. Eşti liberă să mă crezi sau nu, dar să ştii că rareori recurg la forţă – şi atunci o fac numai pentru a calma cine ştie ce individă gata să se arunce în mare, sau să facă vreo altă prostie… Spuse el zâmbind cu subînţeles.

— I-ai spus motivul pentru care i-ai impus să plece?

— Da, dar acesta n-a fost întâmplarea din Londra. M-a minţit şi asta e ceva ce nu tolerez din partea nimănui.

— Te-a minţit? în legătură cu ce?

— Mi-a spus, ca şi ţie, de altfel, că revista americană e oarecum echivalentul lui „Harpes & Queen”. Am cerut să fie verificat editorul, individul pe care l-a menţionat el. Este adevărat că urmează să lanseze o nouă revistă – de aceeaşi categorie cu cea existentă deja: cu pretenţii şi, pentru a fi mai convingătoare, în fiecare număr apare articolul de fond al unui intelectual la modă. Dar, dincolo de această aparenţă de respectabilitate, ceea ce asigură vânzarea revistei sunt fotografiile cu fete, câteva realizate cu adevărat artistic, cea mai mare parte, însă, vulgare. Eu personal nu sunt interesat de pornografie, dar dacă vrei să te convingi, există pe vas un exemplar.

— Nu, mulţumesc, spuse Annabel prăbuşindu-se pe cel mai apropiat scaun. De asta insista să pozez fără sutienul de la costumul de baie, sau în lenjerie intimă…

— Poate că, în cele din urmă, n-ai fi intrat în parteneriat cu el, cum spunea. Dar dacă totuşi ai fi făcut-o, cred că în

scurt timp ai fi fost în situaţia de a trebui să pozezi aşa cum voia el; sunt sigur că tocmai de aceea, anticipând momentul respectiv, nici n-a făcut presiuni prea mari asupra ta, aici.

— Cât de îngroziţi ar fi părinţii lui dacă ar şti cum îşi câştigă existenţa vecinul lor!

— Fără îndoială, deşi nu este singurul personaj dubios de aici. Sunt o mulţime de turişti care preferă să treacă sub tăcere sursa veniturilor lor. M-am gândit că nu ţi-ar plăcea să ai fotografii de-ale tale în posesia lui Murray, aşa că i-am cerut să-mi dea pe cele făcute cu tine, împreună cu negativele. Ţi le voi da mai târziu.

— Nu le vreau. Aş vrea să nu-l fi cunoscut niciodată. Este îngrozitor să descoperi că eşti înşelat de cineva în care aveai încredere. Înţeleg acum ce trebuie să fi simţit victimele tatălui meu.

— Laşi ca defectele tatălui tău să apese prea greu asupra ta. Îndrăznesc să spun că majoritatea celor escrocaţi de el erau indivizi de categoria lui Art Moss Kinley, aşadar banii pe care-i pierdeau nu erau proveniţi din surse foarte morale. Dacă nu vrei fotografiile, sunt sigur că le va păstra contesa cu mare plăcere. Cât despre fotografia aceea a ta, cu tentă uşor lascivă, o voi păstra în continuare. Adăugă el, făcând-o să roşească.

— Mă duc să iau micul dejun; în curând va trebui să-ncep să lucrez.

— Mai bine iei micul dejun cu mine – mai avem ceva de discutat. Îl chem pe Laurence.

— Da? Despre ce?

— Acum, după ce ţi-am explicat de ce am considerat necesar să scăpăm de Murray, credeam că vrei să ştii dacă a avut motive să te avertizeze împotriva mea; mă refer la aluzia la Tosca Martinez.

— Mi-a spus că a fost ultima ta iubită, dar aluzia din

biletul lui este, evident, un atac plin de ură la adresa ta, din cauză că l-ai expediat. Presupun că, neştiind natura relaţiei dintre noi şi considerând că principiile mele sunt exagerate, spera să mă sperie.

— Poate că spera chiar să te sperie atât de mult, încât să te refugiezi în braţele lui. Contrar aşteptărilor lui, pari foarte calmă.

— Nu cred nimic.

— De ce?

Annabel se simţea din ce în ce mai stingheră sub privirile lui cercetătoare.

— Nu, n-am văzut-o niciodată pe domnişoara Martinez, dar presupun că este foarte frumoasă şi talentată. Ar însemna să fiu foarte încrezută să mă gândesc că aş putea fi comparată cu ea.

— Nu poţi compara un covor mongol de vânătoare cu unul turcesc de rugăciune, dar le am pe amândouă în colecţia mea. Frumuseţea are multe faţete.

Spre uşurarea ei, intră Laurence, aşa că profită de ocazie pentru a se eschiva.

— Trebuie să plec, Nicolas. Încă n-am apucat să-mi fac duşul de dimineaţă. Îmi voi bea cafeaua în timp ce lucrez. Laurence, am să te rog să mi-o aduci în camera contesei.

— Cum doreşti.

Nicolas se ridică, iar ea ieşi, fără a fi nevoie să vadă efectiv că ochii aceia cenuşii o priveau amuzaţi de încurcătura în care acel subiect delicat o pusese.

După o jumătate de oră, Annabel era deja la lucru.

— Oare unde m-am oprit? Ah, da, la sfârşitul războiului. Cred că voi sări, totuşi, peste câţiva ani. În 1952 am fost invitată de un prieten să stau la minunata lui vilă de la ţărmul Mediteranei. Nu voi menţiona locul exact. Se pare că, în acest capitol, multe din informaţiile pe care le dau nu

vor fi foarte precise.

Contesa intercala anumite comentarii pentru ea însăşi, sau pentru Annabel, pe acelaşi ton cu care dicta povestea propriu-zisă, dar Annabel se obişnuise de acum cu acel stil şi rareori i se întâmpla să greşească şi să confunde o astfel de discuţie liberă cu textul naraţiunii.

— *Prietenul meu era un artist plastic de renume,* continuă contesa*. Cât timp am stat acolo, m-am gândit să încerc şi eu să pictez şi, deşi n-aveam talent aproape deloc, mi s-a părut un mod foarte plăcut de a-mi petrece timpul şi stăteam ore în şir pe un scaun pliant pe străzile înguste, în pantă abruptă ale celui mai apropiat sat de pescari, încercând să imortalizez lumina, umbrele, bogăţia de culori care dădeau imaginilor acel ceva care te făcea să doreşti să le porţi mereu în suflet.* Făcu o pauză. Paragraf nou, te rog*. Într-o zi mă înapoiasem la vilă după ce petrecusem câtva timp în faţa şevaletului şi, la un moment dat, am trecut pe lângă o tabără de ţigani care nu se instalase la primul meu drum. Mă înconjurară câţiva copilaşi murdari, cerşind bani. Nu aveam bani la mine şi, observând un băieţel mai mare rezemat de o căruţă, l-am chemat şi i-am promis că-l plătesc dacă mă ajută să car şevaletul şi pânza până la vilă. Cum urcam dealul unul lângă celălalt, m-a frapat faptul că înfăţişarea lui era total diferită de a celorlalţi. Mi-a spus cum îl cheamă, dar când l-am întrebat câţi ani are, a ridicat din umeri, nu ştia. Apreciam că avea în jur de şapte ani, dar era foarte subnutrit. Când am ajuns la vilă, am rugat-o pe bucătăreasă să-i dea ceva de mâncare. Aceasta a dezaprobat gestul meu de a-l aduce în casă, pe motiv că putea avea păduchi şi că, fără îndoială, va fura ceva. Intoleranţa ei m-a deranjat. Ştiam foarte puţine despre ţigani, în afara faptului că, la fel ca evreii, fuseseră persecutaţi în timpul războiului. Consideram că nu trebuie judecaţi ca fiind toţi necinstiţi din fire. În timp ce băiatul*

mânca, a venit şi gazda mea şi i-a schiţat portretul. Apoi l-am trimis acasă sătul şi cu câţiva bănuţi în buzunar şi aici părea să se încheie întregul incident.

Contesa făcu o pauză ca s-o sune pe Lucinda, pentru a o ruga să-i aducă un album din una din camerele de la parter.

— Am păstrat desenul făcut atunci – ţi-l voi arăta mai târziu, poate tu vei putea să-i ghiceşti naţionalitatea.

— Înseamnă că aţi avut dreptate când aţi presupus că nu făcea parte din acea familie de ţigani.

Contesa zâmbi, fără să răspundă şi continuă să dicteze.

După câteva zile, m-am întâlnit din nou cu băiatul, de data aceasta în piaţa unui oraş mult mai mare. Fusese bătut rău. Când l-am întrebat cum se întâmplase, mi-a spus că asta era pedeapsa pentru că refuzase să fure din obiectele preţioase pe care le văzuse în vila în care eram găzduită. Am spus că auzisem că ţiganii nu-şi maltratau copiii, iar el a confirmat, adăugând, însă, că el nu aparţinea acelei familii şi nu-şi permiteau să-l hrănească, aşa că nu-i rămânea decât să cerşească sau să fure. Cum doar femeile şi fetele cerşeau, el prefera să fure.

I-am oferit un prânz şi l-am întrebat cum de ajunsese să trăiască alături de ei, dar nu-şi mai amintea. M-a rugat să-i arăt cum să-şi scrie numele, iar eu, înainte de a ne despărţi, i-am dat creionul meu de argint, deşi eram sigură că avea să-l vândă.

Spre surprinderea mea, însă, după două săptămâni a venit din nou la vilă, oferindu-se să-mi fie slujitor. Încă avea creionul şi încă ştia să-şi scrie numele. Era chiar în ultima zi a vizitei mele. Gazda mea m-a prevenit că era pur şi simplu o nebunie şi să mă gândesc numai să adopt copilul, pentru că aceasta ar fi însemnat proceduri juridice interminabile. Deşi am fost convinsă că avea dreptate, hotărârea mea era deja luată.

Vino şi te uită la el, spuse ea deschizând albumul.

Văzând portretul băieţelului cu păr negru şi obrajii supţi, Annabel îl recunoscu imediat, încă înainte de a vedea pe pagina alăturată a albumului hârtia pe care scria cu litere de tipar stângace NIKO.

— Nicolas?

— Chiar el. E greu de crezut, nu-i aşa, că bărbatul pe care-l cunoaştem şi-a început viaţa în zdrenţe, având totuşi un ceva anume care m-a convins asupra inteligenţei sale. A fost imposibil să-i aflu originea, dar pesemne că s-a născut în anii imediat după război. Cine ştie, poate că mama lui a murit la naştere, poate că tatăl lui o părăsise, dar indiferent cine i-au fost părinţii, au dat viaţă unui copil deosebit.

— Mă-ntreb ce s-ar fi întâmplat cu el dacă nu l-aţi fi ajutat.

— Sunt sigură că ar fi răzbit şi singur, căci nu este numai inteligent, ci şi tenace. Primii doi ani l-am crescut aici şi i-am adus profesori particulari. Era extraordinar de isteţ. În urma testelor la care a fost supus, s-a constatat că indicele său de inteligenţă era cu mult deasupra mediei. Apoi a mers la o şcoală în Anglia, unde mulţi elevi erau din India şi Africa, aşa că originea lui străină nu-i dădea un statut aparte. A fost întotdeauna un copil care se supunea greu regulilor şi deloc amator de jocuri de echipă. Dar rezultatele lui erau atât de strălucitoare, încât profesorii îi treceau cu vederea multe năzbâtii.

— Dar ce făcea?

— De obicei, ieşea noaptea să pună capcane în pădure. A fost prins odată făcând mâncare de iepure la un aragaz de camping în biroul lui. Gătea iepurele în vin roşu ieftin – o jumătate de sticlă, căci pe cealaltă o bea în timp ce fuma un trabuc – două păcate capitale în ochii profesorilor, comentă amuzată contesa. Delictul peste care n-au putut trece însă cu vederea, a fost faptul de a fi făcut dragoste cu fiica directorului. Ea avea nouăsprezece ani, iar el

şaptesprezece şi, deşi au existat dovezi că iniţiativa i-a aparţinut ei, mi s-a cerut să-l mut de la acea şcoală. Din fericire, dăduse deja examenul de admitere la facultate.

— Probabil că acum directorul regretă că n-a cultivat acea legătură.

— Foarte posibil. Englezii sunt foarte ipocriţi în privinţa atitudinii faţă de sex sau cel puţin aşa erau. Faptul că Nicolas şi-a luat toate măsurile ca fata să nu rămână gravidă a fost considerat o dovadă în plus a depravării sale. Poate că, având în vedere comportamentul lui ulterior, s-ar zice că aprecierile acelea au fost justificate. Ce pot să spun? Nu are sentimente, dar nici nu-i de mirare, gândindu-ne la primii lui ani de viaţă.

— Are o mare afecţiune pentru dumneavoastră.

— Aşa e, dar asta e altceva! Vorbesc despre faptul că n-a avut niciodată niciun fel de sentiment faţă de numeroasele femei care s-au perindat prin viaţa lui. Este foarte atent şi curtenitor faţă de ele, dar de îndată ce se termină idila – ceea ce se-ntâmplă cu viteză foarte mare – le uită. Mi-e milă de oricare femeie care s-ar îndrăgosti de el – în afara cazului în care sentimentele ei ar fi împărtăşite, fapt de care mă-ndoiesc, cu cât înaintează în vârstă.

Contesa vorbea pe un ton detaşat, dar Annabel nu putea să nu recunoască un subtil avertisment cu care încerca să fie prevenită.

— Şi procesul de adopţie a fost chiar atât de anevoios?

— Da, a durat mult, pentru că nu i se putea stabili identitatea. Presupun că unul din părinţi era de naţionalitate greacă, dar rămâne o simplă presupunere. Când l-am luat sub protecţia mea, vorbea romani, franceza şi italiana şi cunoştea un număr mare de cuvinte din alte cinci sau şase limbi.

— Înţeleg că familia de ţigani care-l adoptase până atunci era deja departe.

— Ba nu, i-am găsit şi i-am întrebat, dar nu m-au putut lămuri. Era la ei de optsprezece luni – li se alăturase când treceau prin Lyon, unde se pare că băiatul locuise la un bătrân care murise. Niko voia să părăsească oraşul, dar era conştient că nu putea călători singur. Familia de ţigani îl adoptase după ce băiatul făcuse dovada calităţilor sale de hoţ desăvârşit. Desigur, ţiganii au insistat foarte mult asupra faptului că se ataşaseră enorm de copil, în speranţa obţinerii unei despăgubiri de la mine. Următorul pas a fost să merg la Lyon şi să încerc să aflu cum îl chema pe acel bătrân. Dar, între timp, mahalaua în care locuise acesta împreună cu Niko fusese demolată în cadrul unui program de reconstrucţie postbelică, cei ce locuiseră acolo fuseseră împrăştiaţi peste tot, iar în arhive se menţionau nu mai puţin de douăzeci şi trei de bătrâni care muriseră în timpul iernii friguroase care, de fapt, grăbise sfârşitul şi celui pe care-l căutam. În cele din urmă, mi-am dat seama că nu aveam altceva de făcut decât să-i creez o nouă identitate: Nicolas Casimir. Am ales numele de familie al singurului bărbat din viaţa mea care ar fi acceptat şi ar fi fost demn să-i fie tată.

În seara aceea, la cină, în timp ce contesa şi Nicolas discutau despre ceva ce n-o implica şi pe ea, Annabel profită de ocazie pentru a studia bărbatul sofisticat, cu o ţinută întotdeauna extrem de îngrijită, încercând să-şi imagineze puştiul pe care contesa îl luase sub ocrotirea ei.

Capitolul 8

A doua zi, Annabel primi o scrisoare de la Suzette. Îi fusese adusă de Nicolas, deoarece plicul, având ca destinatar iahtul lui şi fiind direcţionat spre biroul din New York al companiei cu care avea relaţiile de afaceri cele mai apropiate, i-a fost înmânat lui.

— De la franţuzoaică, presupun, spuse el după ce Annabel termină de citit scrisoarea.

— Da; altcineva nu ştie unde sunt.

— Ce mai face?

— E bine; locuieşte la New York.

— Îţi cere ceva?

Intuiţia lui o uimi, cu atât mai mult cu cât avusese mare grijă să nu lase să se observe nicio urmă de nelinişte cât citise scrisoarea.

— Da… mă întreabă dacă pot s-o ajut.

— Ai vrea s-o ajuţi?

— Nu pot.

— În schimb, pot eu.

— Nu, n-ar fi corect. Oricum, ar putea fi tentată să exagereze.

— Încă mai eşti supărată pe ea?

— Nu, dar nu mai am încredere.

— Un cec de câteva sute de dolari nu va însemna chiar o nenorocire. Dă-mi adresa ei şi mă voi ocupa eu.

— Suzette n-are niciun fel de pretenţii de la tine. Dacă o ajuţi, îmi creezi mie obligaţii.

— Te asigur că nu voi profita.

— Ştiu că nu, dar… Se părea că trebuia să fie sinceră cu el. S-ar putea ca povestea să nu se oprească aici. Este posibil să ceară în continuare ajutor. Nu cred că e chiar şantaj, pentru că, dacă şi-ar pune în practică ameninţările, nu ne-ar afecta aproape deloc. Totuşi, nu-mi place să devin

subiect de discuţie, mai ales când ceea ce se spune nu e adevărat.

— Mai bine mi-ai da să citesc.

Annabel îi întinse scrisoarea şi-l privi cum îşi strânge buzele citind post-scriptum-ul în care Suzette scria că o mulţime de ziarişti de la gazetele de scandal de pe ambele părţi ale Atlanticului ar fi dispuşi să plătească sume serioase pentru informaţii legate de ultima dragoste a domnului Casimir, dar că ea ezită să-şi rezolve problemele financiare în acest mod dacă Annabel nu doreşte publicitate asupra relaţiei ei cu el.

Spre surprinderea ei, nu urmă o explozie de furie din partea lui Nicolas, ci un comentariu mai degrabă calm.

— Cred că ar trebui să-l rog pe avocatul meu din New York s-o cheme pe mademoiselle Suzette şi s-o facă să înţeleagă că încercarea de a obţine bani prin ameninţări este un delict grav. Dacă are într-adevăr dificultăţi materiale, poate că ar trebui ajutată să fie capabilă să rezolve ea însăşi problema.

— Credeam că voi asista la o adevărată criză de mânie, dar văd că ai o atitudine foarte tolerantă.

— Dacă înţelegi, poţi ierta, ştii cum se spune. Iar eu înţeleg mai bine decât foarte mulţi alţii cum este să n-ai nimic, pe când alţii par să aibă totul. Lasă-mă pe mine să rezolv şi nu-ţi mai face griji.

O mângâie uşor pe obraz, apoi plecă, lăsând-o să se gândească la cât de bun şi îndatoritor putea fi atunci când renunţa la aroganţă.

* * *

— Numele Fortuny îţi spune ceva, Annabel? o întrebă contesa după câteva zile.

— Nu, nu cred.

— Mariano Fortuny era spaniol, dar şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în Veneţia, unde l-au supranumit Vrăjitorul, pentru multele lui talente. Tatăl lui fusese un pictor renumit, dar Mariano făcea gravură, sculpta, proiecta decoruri pentru teatru. Dar, mai presus de orice, era creator de modă. În anii ’20 şi ’30 orice femeie visa să aibă o rochie creată de Fortuny. Creaţiile sale vestimentare n-aveau nimic în comun cu ceea ce se purta atunci, ci erau adevărate opere de artă, vândute şi astăzi ca atare. Fortuny era mult mai în vârstă decât mine şi căsătorit cu o franţuzoaică încântătoare, aşa că nu mi-am îngăduit să mă îndrăgostesc de el, deşi era un bărbat adorabil. Era un aristocrat şi lucrul acesta se vedea imediat, deşi era deosebit de modest şi-i trata pe toţi la fel, ceea ce, pentru vremea aceea, era un lucru rar. Cumpărasem câteva rochii de la el şi purtam una din ele în seara în care l-am cunoscut pe cel de-al doilea soţ al meu. Cred că, de fapt, rochia a fost cea care l-a făcut să mă remarce.

— Dar eraţi frumoasă, contesă.

— Da, eram frumoasă, dar şi el era obişnuit cu femei frumoase şi era mai tânăr ca mine. Aşa că, fără să fi avut rochia Fortuny, cine poate şti? încă o mai am şi în seara aceasta vreau s-o porţi tu. Dacă tu şi cu Nicolas mă veţi ajuta, vreau să refac atmosfera acelui moment deosebit, deşi s-a petrecut acum peste patruzeci de ani. Vino sus să vezi rochia. Christian Dior, un alt mare designer devenit faimos imediat după cel de-al doilea război mondial, a încercat să descopere metodele de vopsire şi plisare ale lui Fortuny, dar n-a reuşit – nici el, nici alţii. Presupun că tocmai în aceasta constă magia, în faptul că niciodată nu se va mai putea face ceva asemănător.

Când ajunseră în camera ei, contesa luă rochia dintr-o comodă italienească aurită.

— Rochiile Fortuny nu se ţin pe umeraş, explică ea, ci,

răsucite pe lungime, în sertar; le scuturi puţin şi, în câteva ore, îşi revin complet.

După câteva ore, Annabel coborî îmbrăcată în rochia aceea simplă, în stil grecesc antic, dar care la fiecare pas se revărsa într-o mare de mătase unduitoare ale cărei textură şi culoare dădeau impresia puternică de apă în care soarele pusese giuvaieruri de sclipiri.

Contesa şi Nicolas tăcură la apariţia ei şi toată teama sa de a nu se fi ridicat la înălţimea calităţii şi frumuseţii rochiei se risipi când le văzu zâmbetul aprobator.

— „Căci era într-adevăr frumoasă, făcând ca-n jurul ei, orice altceva să pălească şi să intre într-un con de umbră… Cita contesa, făcând-o să roşească de plăcere.

În clipa aceea, ştia de asemenea că, dacă ar fi fost altundeva, la o petrecere simandicoasă, poate, şi dacă Nicolas ar fi văzut-o pentru prima dată, cu siguranţă că întâlnirea lor n-ar fi rămas fără urmări. Privirea lui era, categoric, cea a unui bărbat care vede o femeie pe care şi-o doreşte cu orice preţ. Era sigură că în seara aceea avea s-o sărute din nou, dar de data aceasta nu în glumă, ci la limita rezistenţei ei, fapt ce-i dădea o oarecare nervozitate şi neliniște.

Până şi Nicolas, întotdeauna atât de atent faţă de contesa, acum părea uşor distrat, concentrat asupra unei alte priorităţi.

— Aş vrea să dansaţi pentru mine, propuse contesa după cină, conducându-i în sala de bal şi nu în salon, ca de obicei. Îmi plăcea la nebunie să dansez când eram tânără, fără să obosesc niciodată. Privindu-vă, voi reînvia acele timpuri.

— Bine, dar nu ştiu paşii, se plânse Annabel.

— Nici nu trebuie – e suficient să vă mişcaţi în ritmul muzicii. Laurence va pune discurile pe care le-am ales şi, în timp ce voi doi veţi dansa, imaginaţia mea va face restul.

— Cred că Annabel se sfieşte puţin. Să stingem lampadarul şi să lăsăm doar lumina lunii.

— Mi se pare o idee excelentă, încuviinţă contesa, aşezându-se pe o canapea, cu un pahar cu şampanie în mână.

Primele două discuri au fost cu muzică antrenantă în ritmul căreia Annabel se relaxă complet, pierzând orice urmă de reţinere şi trăind din plin bucuria muzicii.

— Ce minunat arată această mătase în lumina lunii, comentă contesa, chemându-i să se odihnească puţin lângă ea la terminarea celui de-al doilea disc. Dansezi superb, draga mea. Se vede că-ţi place tot atât de mult cum îmi plăcea şi mie.

Pe cel de-al treilea disc, muzica era lentă şi visătoare, iar Annabel simţea că pluteşte în braţele lui. Erau, de altfel, pentru prima dată obraz lângă obraz, inimă lângă inimă.

— Ai obosit? şopti Nicolas la un moment dat.

— Nu, dar tu?

— Deloc, dar cred că Laurence moare de somn. Ar fi mai bine să-l trimitem la culcare şi să ne mutăm în încăperea alăturată, unde discul se schimbă automat.

Abia atunci observă locul gol de pe canapea.

— Când a plecat contesa?

— Doar cu câteva minute înainte.

În sala de bal, Annabel se simţea oarecum protejată de prezenţa contesei şi a lui Laurence; aici însă, singură cu Nicolas, trebuia să se bazeze numai pe puterea ei de a rezista.

— Ar trebui să fii imortalizată într-o pictură, cum eşti acum, îmbrăcată cu această rochie, spuse el zâmbind, cuprinzând-o uşor în braţe şi începând să danseze. „Fata cu rochia Fortuny”.

Annabel zâmbi, gândindu-se la un titlu mai potrivit: „Fata care-l iubea pe Nicolas Casimir”.

Se-ndrăgostise prosteşte de acest bărbat al cărei interes pentru ea avea să dureze, poate, în cel mai bun caz, şase luni.

Nicolas o strânse şi mai tare în braţe, trăgând în mintea ei semnalul de alarmă că e timpul să se retragă. Dar conspiraţia muzicii şi a şampaniei o făcu să mai prelungească vraja momentului până la terminarea melodiei.

— Trebuie să plec, spuse ea când cântecul se sfârşi.

— Chiar trebuie?

O ţinea la fel de strâns şi o privea în ochi: era clar că o dorea să rămână, fără însă a face nimic pentru a-i influenţa decizia – dacă rămânea, trebuia să fie decizia ei.

Niciodată nu-i fusese mai greu lui Annabel să ia o hotărâre, dar, în cele din urmă, raţiunea învinse.

— Da, e târziu şi am obosit.

Nicolas îşi retrase imediat braţele şi făcu un pas înapoi.

— Cum doreşti. Noapte bună, Annabel.

— Noapte bună.

Tot drumul până în camera ei se consolă cu ideea că procedase corect, dovadă fiind lipsa oricărui regret din privirea lui. Când ajunse să se aşeze în pat, deja siguranţa de până atunci făcuse loc regretului: scrupulele ei prosteşti o făcuseră să rateze o experienţă de care şi-ar fi amintit întreaga viaţă. Nicolas n-ar fi preluat niciodată iniţiativa fără un cât de mic semn de încurajare din partea ei…

Târziu în noapte, o trezi un zgomot de paşi. După rumoarea din camera de alături, îşi dădu seama că era ceva în neregulă şi primul ei gând a fost ca nu cumva să i se fi întâmplat ceva contesei. Îngrijorată, se dădu jos din pat şi ajunse la uşă tocmai când Nicolas ieşea din camera lui, încheindu-se la cămaşă, urmat de Hilaire.

— Ce s-a întâmplat?

— Îi e rău Lucindei. Îmbracă-te şi vino cu noi.

Lucinda şi Hilaire locuiau într-o căsuţă nu departe de cea pe care contesa o repartizase lui Jacob şi familiei sale.

Când Annabel ajunse acolo, Jacob încerca să-l liniştească pe Hilaire, Nicolas nu se vedea nicăieri, iar în dormitor Martha avea grijă de Lucinda, care părea într-o stare îngrijorătoare.

— De câteva zile îi e rău, dar n-a spus nimic, domnişoară Annabel. Domnul Nicolas s-a dus să caute ajutor – spune că trebuie să meargă imediat la spital.

— Bine, dar ce-i cu ea?

Pielea ciocolatie a Lucindei căpătase acum o nuanţă cenuşie, iar ea, deşi deschisese ochii când intrase Annabel, părea epuizată, incapabilă să vorbească.

— E ceva în neregulă cu sarcina.

Păru o veşnicie până se întoarse Nicolas.

— Are nevoie rapid de o transfuzie şi probabil de operaţie, explică el lui Annabel. Hilaire şi cu mine o luăm cu barca-navetă până la pista de avion, de unde va fi dusă la spital în Barbados. Cu siguranţă, şi contesa va dori să fie acolo. Du-te, te rog, şi spune-i ce s-a întâmplat, apoi ajut-o să-şi facă bagajul. O aştept pe iaht şi pornim imediat cum ajunge.

— Cum ajungeţi în Barbados? Cu un avion-ambulanţă?

— Da. Ne vedem mâine.

— Se va face bine Lucinda?

— Sper. Doi oameni au mare nevoie de ea.

Contesa primi vestea cu un calm dincolo de care Annabel simţi totuşi îngrijorare greu stăpânită. Ajunseră într-o oră pe iaht şi imediat porniră spre Barbados.

— Lucinda nu mai e în pericol, le anunţă imediat Nicolas, dar va rămâne zece zile la spital, iar convalescenţa va dura câteva săptămâni. Fireşte, Hilaire vrea să rămână alături de ea. Vă propun să rămâneţi şi voi pe iaht până veţi putea să vă-ntoarceţi acasă cu ea.

— Excelentă propunere, Nicolas.

— Lucinda a pierdut sarcina? întrebă Annabel.

— Nu, nu aceasta a fost cauza hemoragiei, dar se pare că, după operaţie, va avea şanse mai mari să păstreze sarcina.

În zilele care urmară, Annabel simţi clar că atitudinea lui faţă de ea se schimbase; nu mai glumea cu ea şi nici măcar n-o mai necăjea şi, deşi îi sugera diverse locuri pe care să le viziteze în oraşul de pe ţărm, Bridgetown, nu se oferi s-o însoţească. Pusese la dispoziţia contesei o maşină cu şofer şi, când aceasta nu-şi vizita prietenii, o încuraja pe Annabel să se folosească de ea.

Cu fiecare zi care trecea, Annabel era tot mai convinsă că nu atât prudenţa, cât laşitatea îi dictase hotărârea în seara aceea, dar era imposibil să-i dea de înţeles lui Nicolas că se răzgândise.

După operaţie, Lucinda se simţea foarte bine, astfel încât era puţin probabil să fie ţinută în spital mai mult de o săptămână, deşi avea să mai dureze până la restabilirea totală.

În una din seri, Nicolas anunţă că imediat ce le va duce înapoi la vila contesei, se va întoarce în Europa, unde urma să rămână o lună, sau poate chiar mai mult, la Lyon şi Marseille.

Annabel simţea că pierde ultima şansă de a intra, fie şi efemer, în viaţa lui. Presiunea timpului crease o stare de urgenţă – părea o chestiune de timp. Deşi nu avea dispoziţia necesară, înainte de culcare răsfoi una din cărţile de poezii împrumutate de la contesă; poemul „Dă totul dragostei” îi captă imediat atenţia. După ce-l citi şi reciti, ştiu că hotărârea era luată.

* * *

A doua zi după-prânz, când ştia că Nicolas era în birou cu secretara, aşteptă până când aceasta ieşi, după care intră ea.

— Aş putea discuta cu tine undeva unde să nu fim întrerupţi?

— Nu ne va întrerupe nimeni aici, spuse el apăsând pe un buton. Acum s-a aprins o lumină în exteriorul uşii şi, atâta timp cât rămâne aprinsă, nu vom fi deranjaţi. Ce problemă ai, Annabel?

— N-aş spune că e o problemă.

Încercă să-şi întoarcă faţa de la el, sperând că-i va fi mai uşor să vorbească astfel, dar, după câteva secunde, nu rezistă să nu-l privească în ochi şi, aşezată pe un fotoliu lângă biroul lui, încercă să explice.

— De multe ori de când ne-am cunoscut, ai făcut în glumă aluzii la scrisoarea trimisă de Suzette şi la o posibilă relaţie a noastră după ce voi termina de lucrat pentru contesa.

Făcu o pauză, timp în care Nicolas nu schiţă nici măcar un gest, aşteptând cu aceeaşi expresie atentă, plină de politeţe, să continue.

— Mai mult sau mai puţin direct... ai spus că... vrei... că ai putea... că s-ar putea să avem o legătură.

— Da, am dat uneori de înţeles acest lucru, recunoscu el, fără însă a i se putea citi gândurile.

— Ştiu că spuneai aceasta ca să mă necăjeşti, pentru că reacţiile mele te amuzau. Dar am simţit întotdeauna că nu era chiar în totalitate o glumă. Uneori vorbeai serios, nu-i aşa?

— La vremea aceea, da.

— Şi acum te-ai răzgândit?

— Încerci să-mi spui că tu te-ai răzgândit, Annabel?

— Da... dar poate e prea târziu.

Nicolas se aplecă spre ea, sprijinindu-şi coatele de birou.

— Cred că ar trebui să fii mai explicită. Vrei să spui că planul pus la cale de Suzette pentru noi nu-ţi mai repugnă?

— Nu, nu asta. De fapt, este cu atât mai respingător acum, când…

Se opri, îngrozită de cât de aproape era de a-şi striga în gura mare sentimentele cele mai intime.

— Acum, când…

— Acest fel de relaţie nu poate decât să-mi displacă. Dar, dacă vrei să trăim împreună un timp, pe poziţii egale, ar fi cu totul altceva.

— Cum adică, pe poziţii egale?

— Încerc să-ţi spun că, dacă încă mă mai vrei, mă poţi avea – aşa, ca un dar, ca şi cum eu aş fi bogată, iar tu sărac şi niciunul din noi să nu aibă nimic altceva de câştigat, decât câteva săptămâni de fericire.

— Înţeleg…

Nicolas rămase nemişcat, privind-o mult timp fix, până când, nemaiputând suporta, Annabel continuă, stânjenită.

— Sigur, poate am întârziat şi ai pe altcineva în vedere. Înţeleg şi te rog să uiţi ce ţi-am spus.

Cu o mişcare atât de bruscă, încât o făcu să tresară, Nicolas îşi reluă poziţia iniţială, rezemat de spătarul fotoliului, cu braţele încrucişate la piept.

— Nu am pe nimeni în vedere, Annabel, dar dacă dau impresia că reacţionez lent la oferta ta, aceasta este pentru că încă nu înţeleg.

— Nu ştiu cum aş putea explica mai clar. Uite, continuă ea după o scurtă pauză, roşind; voi face dragoste cu tine, cu condiţia să nu-mi faci cadouri scumpe şi să nu se ştie de relaţia noastră. Evident, cei de pe iaht vor şti, dar nu vreau să afle toată lumea, aşa cum s-a întâmplat cu Tosca Martinez şi cu celelalte iubite ale tale.

— Dacă îţi e ruşine de această relaţie, de ce o propui?

— Nu mi-ar fi ruşine de adevăr, dar cine l-ar crede? Doar

nu trebuie să faci paradă de cuceririle tale – sunt convinsă că nu e important pentru tine ca toată lumea să afle de noua ta victimă.

Deşi în ochii lui sclipi un licăr de mânie, tonul îi rămase la fel de calm.

— Dacă mă consideri un astfel de lăudăros lipsit de caracter, mă surprinde că faci totuşi această propunere.

— Nu, nu asta cred despre tine, doar că… ei bine, nu-mi uşurezi deloc situaţia.

— La ce te aşteptai? Să-ţi accept oferta fără ezitare?

— Nu… da… nu ştiu. Nu m-am aşteptat să fii atât de suspicios, ca şi cum ar fi vorba de cine ştie ce capcană ascunsă.

— Sunt încă mirat. Ai făcut propunerea şi ai pus condiţiile clar, dar n-ai explicat de ce crezi că ar trebui să facem dragoste?

Pentru că te voi iubi toată viaţa şi pentru mine nu va mai exista un alt bărbat. Pentru că nu văd de ce mi-aş păstra trupul pentru altcineva, din moment ce inima îţi aparţine şi-ţi va aparţine întotdeauna. Pentru că mai bine mor decât să trăiesc tot restul vieţii fără să ştiu cum e s-adorm în braţele tale şi să mă trezesc cu capul pe umărul tău.

— Pentru că te consider mult mai interesant decât tineri ca Rollo. Nu vreau ca prima mea relaţie să fie o dezamăgire şi, cu tine, nu cred că va fi, răspunse cu voce tare.

— Cum rămâne cu legătura psihică despre care spuneai cândva că este atât de importantă? Cum rămâne cu dragostea?

— M-am maturizat mult de la acea discuţie; nu mai sunt atât de naivă ca atunci.

— Oare…

Se ridică şi înconjură biroul, apoi se aşeză pe marginea acestuia, sprijinindu-se într-un picior. Strălucirea ciudată din ochii lui cenuşii îi făcea privirea şi mai greu de interpretat,

iar zâmbetul dădea chipului său expresia tipică unei feline aşteptându-şi, sigură pe sine, prada.

— Vino aici.

Annabel ştia că urma să fie supusă unui test pentru care nu i se va mai oferi niciodată o a doua şansă.

Fuseseră suficienţi doar doi paşi pentru a ajunge lângă el. Nicolas nu se clinti şi nici nu schiţă vreun gest pentru a o atinge, rămânând cu mâinile la spate.

— Mai aproape.

Annabel se apropie uşor, pradă unei tensiuni aproape dureroase. Următoarele cuvinte pe care le rosti erau într-o limbă necunoscută ei, poate greacă, sau poate o limbă slavă, de undeva din trecutul lui, dar Annabel le citi înţelesul în ochii cenuşii care o fixau. Sărută-mă.

Câteva secunde rămase pe loc, ca paralizată de importanţa deciziei pe care trebuia s-o ia. Parcă era pe marginea unei trambuline, temându-se de a face saltul, dar jenată să se întoarcă. Înghiţi cu greutate şi, adunându-şi tot curajul, îşi puse braţele în jurul gâtului său şi-şi apropie buzele de ale lui. În clipa în care-l atinse, totul se schimbă. Începu să tremure şi nu se linişti decât când simţi braţul lui puternic strângând-o la piept, imobilizând-o în faţa acelei demonstraţii de măiestrie şi rafinament. De fapt, nici n-ar fi fost necesară această măsură de precauţie din partea lui, căci Annabel primea şi răspundea săruturilor lui cu toată fiinţa. Era convinsă că, în braţele lui, ar fi trăit momente unice de fericire, iar ea i-ar fi făcut singurul dar pe care el nu-l putea cumpăra: dragostea. Poate că, pentru prima dată în viaţa lui, ar fi fost în braţele unei femei care nu voia decât dragostea lui. Ar fi fost darul ei secret pentru el şi cu timpul poate că şi-ar fi dat şi el seama şi l-ar fi preţuit.

Eliberată de orice inhibiţie, ameţită de plăcere, Annabel îşi dădea totuşi seama că nu numai inima ei bătea cu putere, dar şi a lui, şi că era la fel de dornic de a face

dragoste cu ea pe cât era ea să fie iubită. Ori, tocmai în aceste momente, ceea ce urmă veni ca un şoc.

Nicolas o împinse destul de brutal înapoi pe fotoliu, iar el rămase în picioare, cu spatele la ea, încercând fără îndoială să-şi recapete controlul şi să stăpânească acele dorinţe care, odată descătuşate, erau greu de controlat.

— De ce, Nicolas?

Când se întoarse să-i răspundă, fiecare trăsătură a feţei sale, brusc înăsprite, trăda cât de mult îl costase să pună capăt îmbrăţişării lor.

— Pentru că bărbatul e ca un vânător – sau, cel puţin eu sunt aşa. În ţările mediteraneene, regiune unde am şi eu originea, nu se consideră a fi un gest nesportiv să vânezi păsări mici, cum sunt vrăbiile şi prihorii. Fiind însă educat în Anglia, eu unul nu pot face aşa ceva. Tu, draga mea, eşti o astfel de ţintă şi, deşi sunt convins că ne-am simţi bine împreună un timp, povestea s-ar termina cu lacrimi în ceea ce te priveşte şi cu mustrări de conştiinţă din partea mea. Nu pot decât să-mi cer scuze că am lăsat puţin ca încântătoarea ta ofertă să-mi întunece raţiunea.

— E absurd. Din moment ce vreau ca tu să fii primul meu iubit, de ce ai avea scrupule? Nu mă seduci, Nicolas – eu mă ofer.

— Iar eu te refuz, Annabel.

— De ce? Ştiu că mă doreşti.

Se ridică din fotoliu şi se-ndreptă spre el cu braţele întinse, dar el o opri, ţinând-o cu mâna de umăr la o oarecare distanţă.

— Nu cu tine. Cu orice altă femeie, Annabel. N-am fost niciodată un ascet şi mai ales acum, după abstinenţă de câteva luni…

— Nu… nu te cred, bâigui ea, roşind. Dar, dacă e adevărat, de ce brusc această atitudine de cavaler medieval?

— Doar ţi-am spus de ce. Pentru Dumnezeu, nu mai insista. Peste câţiva ani, îmi vei fi recunoscătoare. Acum, aranjează-te puţin şi fugi în cabina ta.

În privirea lui rece era o expresie de hotărâre implacabilă dincolo de care Annabel ştia că este imposibil de trecut. Încercând să-şi stăpânească lacrimile de furie şi dezamăgire, se grăbi s-ajungă în cabina ei.

Capitolul 9

Trecuse aproximativ o oră când auzi o bătaie uşoară în uşă, apoi vocea lui Elizabeth.

— Annabel, pot să intru?

Annabel se dădu imediat jos din pat, unde pur şi simplu zăcea de câtva timp. Se pieptănă repede şi se rujă uşor, încercând să-şi recapete aspectul normal.

— Bună, Elizabeth. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Sinceră să fiu, draga mea, nu ştiu. Poate că-mi închipui în mod nejustificat tot felul de lucruri, dar ştiind că ai stat destul de mult în biroul domnului Casimir, iar acum văzându-l cu o atitudine absolut glacială şi într-o stare de spirit îngrozitoare, m-am gândit că poate s-a întâmplat ceva... V-aţi certat... Annabel, te rog să-mi ierţi indiscreţia, dar ştiu ceea ce simţi pentru el, iar el. Ei bine, n-ar trebui s-o spun, dar nu pot fi de acord cu atitudinea lui faţă de femei. Sigur, cele mai multe îşi merită soarta, dar cu tine este altceva. Mi-ar părea foarte rău să suferi.

— Cum adică, ştii ce simt pentru el?

— Eşti îndrăgostită de el. Cine n-ar fi, la vârsta ta? Este pe cât de fermecător, pe atât de insuportabil câteodată. Am impresia că ai plâns. S-a purtat ca o brută cu tine?

— Nu, dimpotrivă. Ah, Elizabeth, ce mă fac? îl iubesc atât de mult!

— Îţi va trece, după un timp. Nu este bărbatul potrivit pentru tine, draga mea. În primul rând, vă despart prea mulţi ani, nu atât ca vârstă pur şi simplu, cât în ceea ce priveşte experienţa. Apoi, este un om dur. Are un numai strălucirea, dar şi duritatea unui diamant.

— Poate că nu este blând, dar ştiu că este bun. Contesa mi-a spus cât de generos este.

— În acţiuni caritabile, dar nu în viaţa intimă. Da, e adevărat, face iubitelor sale daruri superbe, numai că nu el

le alege, ci eu. Poate n-ar trebui să-ţi spun toate aceste lucruri, dar am văzut că începi să-l idealizezi şi de multe ori am vrut să te opresc.

— Nicolas însuşi a făcut-o. Trebuie neapărat să plec. Nu mai pot continua să rămân sub protecţia lui, pentru că de fapt asta se-ntâmplă acum, deşi lucrez pentru contesa. Dacă aş putea s-ajung în Anglia!

— Asta nu e o problemă. De fapt, am pus la cale un plan înainte de a veni la tine, numai că nu ştiam dac-ai să vrei să-l accepţi. Îţi pot împrumuta eu banii de drum, iar Joan Drummond, sora soţului meu, te poate găzdui până reuşeşti să te descurci singură. Are o inimă foarte bună şi de fapt casa ei e mereu plină cu tot felul de oameni care, din diferite motive, au nevoie de adăpost.

— Nu pot împrumuta bani de la tine, Elizabeth – cine ştie când ţi-i voi putea da înapoi. Şi apoi, dacă află Nicolas, cred că s-ar înfuria atât de tare, încât n-ar fi exclus să te concedieze.

— L-am rugat deja să-mi găsească un înlocuitor, pentru că intenţionez să renunţ la serviciu şi să mă căsătoresc.

— Cu căpitanul McLean?

— Da, cum ai ghicit?

— Am observat cu cât drag vă priveaţi uneori.

— Se pare că e greu să-ţi ascunzi complet sentimentele, chiar şi la vârsta noastră. Da, ţin la Roderick de câtva timp, dar abia de curând am fost sigură că şi el îmi împărtăşeşte sentimentele. Şi el a mai fost căsătorit şi are doi copii mari. Soţia lui l-a părăsit pentru un altul, pe motivul îndelungatelor sale absenţe din cauza călătoriilor pe mare. Când m-a cerut în căsătorie, intenţiona să se retragă din marină şi să-şi găsească o altă ocupaţie, dar l-am convins că, după atâţia ani de singurătate, voi supravieţui absenţelor sale.

— Dar de ce să renunţi la serviciu? Aţi putea continua

amândoi ca şi până acum.

— E adevărat! De altfel, şi domnul Casimir ne-a propus asta. Ideea este că, după toţi aceşti ani cât m-am considerat o femeie de carieră, aş vrea acum să fac o schimbare şi să-ncerc să devin casnică.

— Mă bucur mult pentru tine. Meriţi din plin să fii fericită. Şi unde veţi locui? Sau încă nu v-aţi gândit?

— Neapărat undeva lângă mare, pentru Roderick. Domnul Casimir s-a oferit să aranjeze să ni se construiască o casă pe Cone Island.

— Credeam că insula e a contesei.

— Este, dar o va moşteni el. Deşi ţin enorm la bătrâna doamnă, poate aş fi preferat Barbados, unde aş fi putut să-mi fac cu timpul prieteni. Ei, dar n-am venit aici să discut despre viitorul meu, ci mai degrabă să te ajut să te organizezi. Dacă vrei, pot aranja să pleci imediat spre Anglia, chiar în seara aceasta, dacă există vreun loc liber în avion.

— Imposibil! Contesa n-a terminat de dictat şi cumnata ta, în eventualitatea că ar fi de acord să mă găzduiască un timp, nu poate fi luată pe nepregătite.

— Lucrând pentru domnul Casimir, m-am obişnuit să acţionez rapid. Putem afla imediat dacă Joan are o cameră disponibilă pentru tine, telefonându-i. Cât despre contesă, sunt sigură că, după ce va afla în ce stare de tensiune te afli, va fi imediat de acord cu plecarea ta. Domnul Casimir îi va cumpăra un dictafon şi va putea lucra mai departe la memorii, aşa cum de fapt intenţiona s-o facă. El a convins-o să te lase să lucrezi pentru ea pentru că... îl interesa persoana ta. La un moment dat, şi eu şi Roderick am fost tentaţi să credem că o face din bunătate, fără a urmări nimic. Iată, însă, că mobilul lui a fost acelaşi ca de fiecare dată. În orice caz, din moment ce ţi-a făcut avansuri şi tu l-ai refuzat, va fi foarte bucuros să nu te mai vadă. Niciunui

bărbat nu-i place să fie respins, cu atât mai mult unuia obişnuit cu cuceriri uşoare.

— Nu asta s-a întâmplat, Elizabeth! îi era foarte neplăcut să recunoască adevărul, dar în niciun caz nu putea lăsa să planeze asupra lui nedreptatea acelei interpretări greşite. Mă… Mă tem că a fost exact invers… Eu am făcut avansuri, iar el m-a respins.

— Tu? Draga mea, ce vrei să spui?

— M-am aruncat în braţele lui, iar el nu m-a vrut, încercă ea să fie mai explicită, cu vocea tremurând.

— N-aş fi crezut! Probabil că e prima dată-n viaţa lui când se comportă corect cu o tânără atrăgătoare. I-ai spus că-l iubeşti?

— Ah, nu! N-aş suporta să ştie!

— Ai pretins că e pur şi simplu un capriciu?

— Da. De ce zâmbeşti aşa?

— Mă gândeam că, dacă te-a crezut, înseamnă că nu e chiar atât de versat precum se spune. Oricum, nici n-a prea avut de-a face cu fete ca tine, ci doar cu oportuniste pe care le părăseşte când vrea. Discutăm degeaba; cel mai bun lucru este să mergi să discuţi cu contesa, iar între timp voi vedea ce se poate face cu biletul de avion.

Contesa citea pe punte, dar puse imediat cartea deoparte când Annabel se apropie şi se aşează lângă ea.

— Pari tulburată. Ce s-a întâmplat?

— Când v-aţi gândit să vă scrieţi memoriile, intenţionaţi să folosiţi un dictafon, nu-i aşa?

— Nu aveam alternativă, până când Nicolas te-a adus. Contesa tăcu, dar, cum Annabel nu-şi găsea cuvintele, continuă tot ea.

— Dar acum eşti nefericită şi vrei să pleci.

— Da…

— Am prevăzut asta; am ştiut de la bun început că se va ajunge aici. Nicolas este irezistibil pentru o fire romantică,

dar m-am gândit că, aici, vei avea mai puţin de suferit. În ceea ce-l priveşte pe el, m-am gândit că-i va face bine prietenia cu o fată pură, atât de diferită de cele care se află în mod obişnuit în compania lui. Eram sigură că nu te va seduce – aşa lipsit de moralitate cum e, are totuşi principii. Dar ai fi vrut s-o facă, nu-i aşa? De obicei este dornic de acele plăceri despre care ai citit, dar pe care nu le-ai trăit niciodată. Pe timpul meu, intrai în adolescenţă fără să ştii nimic, ba chiar având oroare de partea fizică a dragostei, parte din cauza ignoranţei şi, mai târziu, parte din cauza soţilor. Şi prima mea căsnicie a fost un coşmar, dar apoi, citind diverse romane franţuzeşti, mi-am dat seama că experienţa mea nu era universală. Apoi, când am întâlnit marea dragoste a vieţii mele, eram nebună de dorinţa de a trăi clipe de extaz. Dar crede-mă, draga mea, durerea pe care o simţi acum nu înseamnă nimic faţă de agonia cumplită când, după ce ţi-e dat să trăieşti maximum de fericire, rămâi fără nimic. Iubitul meu a fost ucis. După cum ţi-am spus, era mai tânăr decât mine şi, când a început al doilea război mondial, s-a înrolat ca pilot de avion de luptă. Când a fost omorât, nu eram decât de patru ani împreună. După cum îl ştiu pe Nicolas, n-ai avea nici măcar atât – poate trei sau patru luni, după care iadul de a şti că totul s-a terminat, că nu vei mai simţi niciodată braţele lui cuprinzându-te.

— Dar aţi regretat vreodată că l-aţi cunoscut, aţi regretat anii aceia chiar dacă puţini?

— Nu, dar eram mult mai în vârstă decât tine, cu multe resurse. Aveam bani, prieteni, cunoşteam câteva limbi străine, ceea ce mi-a dat posibilitatea să fac o muncă interesantă… Asta până când s-a terminat războiul şi am putut călători. Pe când tu, draga mea, n-ai avea nimic care să te susţină în clipele de nefericire, când ai începe să observi cum pasiunea lui pentru tine începe să se stingă.

Sau crezi că lucrul acesta nu se va-ntâmpla, că spre deosebire de celelalte vei reuşi să-l păstrezi? Aici e marea greşeală a femeilor: naivitatea că pot schimba un bărbat.

— Elizabeth e de părere că ar trebui să plec imediat, chiar în seara aceasta, dacă se poate. S-a oferit să-mi împrumute bani şi mi-a spus că pot sta la cumnata ei.

— Elizabeth e o femeie bună şi înţeleaptă – ascultă-i sfatul. Îmi vei lipsi, nu ca secretară, ci pentru farmecul tău. Mi-ai amintit de tinereţea mea, deşi nu aceea a fost perioada cea mai fericită a vieţii, ci mai târziu. Va veni şi pentru tine vremea când vei cunoaşte fericirea. Cel puţin, prima ta dragoste a fost un bărbat plin de distincţie, nu unul de care mai târziu să te miri că ţi-a trezit cel mai mic interes.

— Dar el… îşi va aminti oare de mine, sau mă va şterge din minte, ca pe toate celelalte?

— N-ai fost ca toate celelalte.

— Vă rog să nu-i spuneţi că m-am îndrăgostit de el. Promiteţi-mi că nu-i veţi spune niciodată.

— Poţi conta pe discreţia mea. Sper că-mi vei scrie din când în când. Aş vrea să ştiu ce mai faci.

— Totul e aranjat, Annabel, spuse Elizabeth, venind. Ai o jumătate de oră să-ţi faci bagajul, după care te duc la aeroport.

— Atunci, draga mea, e timpul să ne luăm rămas-bun. Întotdeauna mi-au displăcut despărţirile. Sărută-mă, apoi du-te şi pregăteşte-te.

— La revedere şi mulţumesc pentru toată amabilitatea dumneavoastră.

Când îşi apropie obrazul de al contesei, ochii acesteia strălucind de lacrimi erau o dovadă certă că bătrâna doamnă regreta plecarea ei.

— I-ai spus lui Nicolas că plec? întrebă Annabel în timp ce se-ndrepta spre cabină, însoţită de Elizabeth.

— Da. A zis că, având în vedere situaţia, e cel mai bun lucru.

— Ar trebui să merg la el să-mi iau rămas-bun.

— Nu. M-a rugat să-ţi transmit scuzele lui, dar trebuie să meargă la ţărm şi nu se va întoarce decât foarte târziu. Poţi să-i scrii un bilet dacă doreşti, dar grăbeşte-te.

Annabel vârî în traista de agăţat la şaua cămilei tot ce-i aparţinea, lăsând doar şoricelul pe care el i-l admirase în prima ei zi la bordul iahtului, apoi scrise un bilet.

„Dragă Nicolas, te rog să păstrezi acest obiect ca pe o amintire. Mulţumesc pentru tot. Annabel”.

Puse şoricelul şi biletul într-un plic pe care-l duse înapoi în camera lui, pe masa de lângă pat. Oare când va veni în seara aceea, avea s-arunce biletul la coşul de gunoi şi şoarecele undeva în fundul unui sertar, ca apoi să uite definitiv de el, sau îl va aşeza pe o masă şi, privindu-l din când în când, avea să-şi amintească de ea?

— Să nu-ţi faci niciun fel de griji, îi spuse Elizabeth înainte de a se despărţi la aeroport. Joan va trimite pe cineva să te ia de la aeroport şi nu peste mult timp vei fi deja în bucătăria ei, în faţa unei prăjituri uriaşe, înconjurată de persoane prietenoase, gata să te ajute să-ţi faci un rost.

— N-am cuvinte să-ţi mulţumesc pentru tot.

Călătorise de atâtea ori cu avionul, încât nimic din pregătirile pentru decolare nu-i mai puteau abate gândurile de la Nicolas. Indiferent cât de dureroasă ar fi fost despărţirea mai târziu, tot ar fi fost preferabil să rişte. Amintirea săruturilor lui era atât de puternică, încât şi-ar fi amanetat tot viitorul pentru prelungirea acelor clipe de plăcere nebună în prezent.

— Vă simţiţi bine, domnişoară Broderick? auzi vocea îngrijorată a stewardesei.

— Da, mulţumesc; sunt doar puţin ameţită.

Singură în noapte, mai vulnerabilă ca oricând, nu putea decât anticipa cu durere răspunsul la întrebarea ce i se strecura perfid în minte şi în suflet: cât timp avea să treacă până când numele lui va fi din nou legat de cel al cine ştie cărei frumuseţi a lumii mondene?

* * *

Annabel petrecu primele şase săptămâni din Anglia în Chiswick, la periferia Londrei, în marea familie, fericită şi gălăgioasă, a lui Joan Drummond. Împărţea o mansardă împreună cu Henriette, o franţuzoaică venită în primul rând să-şi perfecţioneze engleza şi care urma să locuiască acolo şase luni.

Desigur, era recunoscătoare pentru ospitalitatea familiei Drummond, dar tare mult simţea lipsa unui spaţiu cât de mic în care să poată fi singură. Din păcate, acest lucru era imposibil – nici măcar în baie, mai mult de zece minute – în condiţiile unei locuinţe în care erau zece persoane. Un alt inconvenient era distanţa mare faţă de centrul Londrei, unde găsise de lucru într-un magazin şi, prin urmare aglomeraţia şi inconfortul călătoriei cu metroul, plus costul transportului.

Tocmai când perspectiva închirierii unei cămăruţe mai aproape de locul unde lucra i se părea mai depărtată, Lucy Drummond veni cu o veste grozavă: una din colegele ei de serviciu ştia de un apartament liber la doi paşi de Marble Arch, cu o chirie incredibil de mică, pentru că proprietăreasa casei, o văduvă, nu voia altceva decât să aibă pe cineva în preajmă.

— Du-te neapărat să vezi, chiar azi în pauza de masă. Uite adresa. Succes, scumpa mea.

Strada Albion se dovedi a fi o străduţă liniştită cu case mici dar elegante, iar când Annabel văzu apartamentul mic

şi cochet, îi veni greu să creadă că era atât de norocoasă. Lucy îi împrumutase banii pentru a-şi plăti chiria pe prima săptămână şi în prima duminică se şi mută. Chiar dacă nu era mai fericită, cel puţin se simţea mai în elementul ei şi, deşi, la insistenţele familiei Drummond, mergea la ei la masă din două în două săptămâni, duminica, prefera săptămânile când era singură şi putea merge la muzee şi galerii de artă.

În următoarele trei luni învăţă stenografia şi cum să utilizeze echipamentele moderne de birou, după care se înscrise la un curs de perfecţionare de limba franceză şi la unul de germană pentru începători. Îşi făcu primii prieteni printre colegii de la aceste cursuri – persoane fără nicio legătură cu viaţa ei dinainte.

Madame Razslo se dovedi proprietăreasa ideală – discretă, lăsându-i lui Annabel deplină libertate de mişcare, invitând-o uneori la un pahar cu coniac în faţa şemineului, sau la un program interesant de televizor.

Cu puţin timp înainte de Crăciun, madame îşi anunţă intenţia de a merge undeva la ţară, la o pensiune, împreună cu nişte prieteni.

— Care sunt planurile dumitale, domnişoară Broderick? încă i se adresa pe un ton formal.

— Merg la prietenii mei din Chiswick.

— Bun! Crăciunul nu e deloc momentul potrivit de a fi singur, chiar şi pentru cei solitari.

Se întâmplă însă ca planurile să le fie dejucate şi amândouă să rămână în casa din strada Albion. Cu două zile înainte de Crăciun, Annabel află că madame era bolnavă, cu temperatură mare şi, îngrijorată, chemă medicul, apoi rămase în continuare lângă ea.

— Aş vrea să mergi la prietenii tăi azi, spuse madame în dimineaţa zilei de Crăciun. Nu trebuie să mai stai cu mine.

— Dacă vreţi să ştiţi adevărul, prefer să stau aici. Nu mă

simt chiar în elementul meu într-o familie mare, zgomotoasă. Voi citi şi, mai târziu, mă voi uita la televizor. Pentru dumneavoastră, desigur, e mult mai rău că v-aţi stricat planul.

Înainte de prânz, fiul cel mare al soţilor Drummond şi logodnica lui veniră încărcaţi cu cadourile pe care toată familia le pregătise pentru ea. Chris şi Emma nu intraseră decât în vestibul, de teamă să nu ia gripă, şi tot acolo aşteptară până când Annabel le aduse, la rândul ei, cadourile pentru toţi cei de acasă. Îi găsi sărutându-se şi fericirea din privirea lor îi confirmă încă o dată faptul că poate niciodată durerea din sufletul ei nu va fi înlocuită de o astfel de privire fericită.

În după-amiaza aceleiaşi zile, în timp ce madame dormea, iar ea citea, primi o nouă vizită: de data aceasta, un tânăr, care se recomandă drept doctorul James – lucra în tandem cu medicul curant al madamei şi prelua, în zilele de sărbătoare, când asociatul lui era împreună cu familia, cazurile lui.

— Ce noroc are madame că ai grijă de ea. Nu multe fete s-ar fi oferit să-şi petreacă ziua de Crăciun astfel.

— Ar fi făcut acelaşi lucru şi ea pentru mine şi n-a trebuit să sacrific cine ştie ce distracţie. Vă pot servi cu un pahar cu coniac şi pateuri, domnule doctor James?

— Prefer un ceai, pentru că sunt de serviciu până mâine dimineaţă.

Rămase cam o jumătate de oră, timp în care Annabel află că părinţii lui muriseră şi singurele lui rude locuiau foarte departe.

A doua zi de Crăciun veni din nou, ceea ce o surprinse pe Annabel, căci madame primise deja vizita colegului său.

— Credeam că nu mai sunteţi de serviciu.

— Aşa este. Am aflat, însă, că pacienta noastră se simte mult mai bine şi, pentru că ştiu un restaurant în apropiere

care e deschis, mă gândeam să te invit la cină.

Când Annabel povesti mai târziu scena doamnei Razslo, adăugând că acceptase invitaţia, aceasta se arătă încântată.

— Te vei distra bine, draga mea. Am discutat doar odată cu doctorul James, dar mi-a făcut impresia unui bărbat foarte plăcut.

Annabel putea spune că, oarecum, se simţise bine în compania lui Peter James. Existase un singur moment neplăcut, când văzuse din spate, aşezat la o masă, un bărbat care la prima impresie semăna, cel puţin ca statură, cu Nicolas. Pe tot parcursul acestor luni, Annabel îşi impusese să nu se mai gândească la el şi, ori de câte ori era luată prin surprindere de o amintire, reacţia era cu atât mai dureroasă.

Când o conduse acasă, Peter propuse o nouă întâlnire. După ce se eschivă cât putu, Annabel cedă în cele din urmă insistenţelor lui, pentru a nu părea prea nepoliticoasă – lansând o invitaţie la o petrecere la ea acasă, la care se gândi pe moment să cheme mai mulţi cunoscuţi: două colege de la cursurile de limbi străine şi familia Drummond.

— Dacă Peter insistă să rămână să mă ajute să spăl vasele, îi voi spune că le las pe mâine; vă rog să mă susţineţi şi dumneavoastră, o rugă ea pe madame, una din cei şapte invitaţi.

— Categoric vrei să-l descurajezi pe acest tânăr, deşi mie mi se pare încântător.

— Este, într-adevăr, dar prioritatea mea este acum să-mi fac o carieră.

— Sigur, eşti foarte tânără ca să te gândeşti la căsătorie, dar cei mai mulţi medici sunt soţi excelenţi. Şi apoi, e foarte bine să ai o carieră care să te susţină în caz că rămâi văduvă sau divorţezi, dar nu cred că există multe cariere care să-ţi aducă atâta satisfacţie cât ai când faci un bărbat

fericit… Dar poate că ideile mele sunt demodate. Soţul meu mi-a reţinut toată atenţia timp de treizeci de ani şi când a murit, m-a lăsat cu o situaţie materială bună, deşi nu ştiu cât timp n-am să-mi mai fac griji, cu inflaţia asta îngrozitoare. Dar trebuie să fim recunoscători pentru ce avem atât timp cât avem şi să nu ne facem prea multe griji pentru ziua de mâine.

Petrecerea a fost reuşită şi, contrar aşteptărilor, Jane, colega de la cursul de franceză, a fost cea care s-a oferit s-o ajute pe Annabel la spălatul vaselor, Peter fiind ocupat s-o conducă pe o alta, Liz Baldwin, acasă.

— Problema s-a rezolvat de la sine, comentă madame după plecarea musafirilor.

— Cred că am dat dovadă de îngâmfare nejustificată.

— N-am deloc impresia că te-ai înşelat. Un bărbat, însă, îşi dă seama când nu prezintă interes pentru o fată.

Annabel povesti despre petrecere în următoarea scrisoare către contesă. Îi scria o dată pe lună şi primea, la rândul ei, răspunsuri lungi în care nu amintea niciodată nimic despre Nicolas.

Într-o seară spre sfârşitul lui februarie, Annabel coborî la madame, să vadă un film la televizor. Filmul se terminase şi începea o dezbatere politică.

— Să-nchid?

— Da, draga mea. Nu cred că ne interesează aşa ceva de fapt, aceleaşi minciuni repetate an de an.

Deodată, Annabel se opri la mijlocul gestului, hipnotizată de chipul cu trăsături puternice de pe ecran.

„Astăzi îl avem în studio pe domnul Nicolas Casimir, preşedintele Consiliului…”

Annabel nu mai auzi prezentarea obişnuită şi uită complet că madame intenţionase să închidă televizorul.

Ceea ce urmă se transformă în scurt timp într-o dezbatere care, având în vedere numărul mare de apeluri

telefonice din partea telespectatorilor, se dovedi la fel de captivantă ca un film poliţist. De la bun început se vedea clar că moderatorii aveau să facă destul de greu faţă minţii sclipitoare a lui Nicolas, care spuse imediat că nu intenţionează să se lase manipulat sau să admită să i se vorbească pe un ton superior. De asemenea, anunţă telespectatorii că dorise să apară în direct pentru că unul din interviurile trecute cu unul din managerii săi fusese cenzurat, practică pe care o acuză ca făcând, prin dezinformare, un deserviciu imens ţării.

— De fapt, nici nu sunteţi englez, domnule Casimir, nu-i aşa? ţinu să remarce unul din moderatori, cu satisfacţia de a-i fi găsit punctul sensibil.

— Nu ştiu unde m-am născut, în schimb ştiu bine ce înseamnă loialitatea faţă de ţara de adopţie şi nu pot să nu mă întreb dacă dumneavoastră cunoaşteţi conceptul de loialitate. Am învăţat ce înseamnă adevăr şi cinste de la cetăţeni englezi ale căror standarde înalte de conduită sunt subminate de programe de televiziune care fac rabat de la corectitudine. Dacă mi-aţi fi pus această întrebare din pură curiozitate, şi nu insinuant, pentru a mă discredita în faţa celor ce vă împărtăşesc prejudecăţile, v-aş fi răspuns că mă consider european şi că nu poate exista speranţă de pace şi prosperitate fără o Europă puternică, unită.

La terminarea emisiunii, madame Razslo aplaudă.

— Un adevărat tur de forţă! exclamă entuziasmată aceasta. De ce nu sunt şi în guvern oameni de asemenea calibru?

Capitolul 10

Annabel plăti cu o noapte de nesomn şi de chin imprudenţa de a se lăsa sedusă de farmecul personalităţii lui; nici noaptea următoare nu se anunţa prea liniştită după ce, venind acasă, văzu un ziar îndoit astfel încât să atragă atenţia asupra unui articol despre el.

„Milionarul Nicolas Casimir care, ori de câte ori se afla în Londra, era în compania unei femei superbe şi al cărui nume e legat de cele ale multor din frumuseţile râvnite de toţi bărbaţii îşi nedumereşte, chiar contrariază prietenii cu noul său stil auster de viaţă. Client fidel nu al cazinourilor şi localurilor de noapte, ci al restaurantelor rafinate, de la masa sa nelipsind niciodată o prezenţă feminină strălucitoare, Casimir este văzut acum luând masa împreună doar cu partenerii săi de afaceri. Posesorul unei fabuloase colecţii de picturi şi covoare orientale, apare totuşi rar la licitaţii; cu toate acestea, ieri a participat la o astfel de vânzare de obiecte de artă în cadrul Casei Sotheby şi, licitând el însuşi, a achiziţionat pentru suma de două mii de lire un set format din colier şi cercei din aur cu diamante şi perle

— Bijuterii de colecţie din secolul al XVIII-lea, din sudul Germaniei, care totuşi n-ar fi pe placul niciuneia din fostele lui iubite, obişnuite să primească de la el diamante în monturi moderne. Este posibil ca bijuteriile să fie un cadou de nuntă pentru Elsa Rombauer, fiica unui important industriaş german, pe care o cunoaşte de la diverse petreceri cu caracter exclusivist”.

Annabel făcu o copie xerox a paginii de ziar la o bibliotecă din apropiere, apoi tăie fotografia lui şi o lipi pe un carton pentru a o păstra în sertarul noptierei, deşi nu făcea decât să-şi întreţină astfel chinul.

Lucra în cadrul unei agenţii care plasa personal pe

termen scurt, şi, deşi datorită eficienţei ei, angajatorii ei temporari încercau de multe ori s-o convingă să rămână la ei pe baza unui contract permanent, Annabel prefera să-şi îmbogăţească experienţa schimbând serviciul la expirarea perioadei stabilite.

Din când în când lua cina, sau mergea la teatru cu câte un bărbat din cei cunoscuţi la serviciu, dar, comparându-i involuntar cu Nicolas, toţi păreau şterşi şi neinteresanţi. Când, în sfârşit, îşi impuse să nu mai facă astfel de comparaţii şi se străduia să-l găsească pe Michael, un arhitect, acceptabil, acesta îi spuse clar că nu intenţiona să se căsătorească, pentru că o relaţie putea exista foarte bine şi neoficializată, avantajul fiind că-i scutea pe parteneri de neplăcerea unui divorţ.

— Pentru mine, este totul sau nimic, Michael. Prima probă a dragostei este siguranţa ambilor parteneri că va dura. Unde sunt atât de multe îndoieli, nu mai e loc de dragoste.

— Eşti naivă şi romantică.

— Sunt, într-adevăr, romantică.

Se despărţiră la începutul lui decembrie, iar Annabel îşi petrecu Crăciunul cu madame Razslo. Restul iernii, îşi perfecţionă germana şi începu să înveţe italiana. Se părea că moştenise talentul pentru limbile străine de la tatăl său. În plus, fiecare nouă limbă străină cunoscută îi deschidea noi perspective, aducându-i şi o mărire de salariu.

Într-o dimineaţă, primi o scrisoare de la contesă, dar nu par avion, ca de obicei; era un plic din hârtie scumpă, care fusese trimis chiar din Londra. Îi scria că stă acolo câteva zile, în drum spre Lima şi că o aşteaptă la Hotelul Ritz pentru a lua masa împreună, a doua zi la prânz.

Deşi garderoba ei era destul de limitată, Annabel reuşi să improvizeze o ţinută simplă, a cărei eleganţă în stil clasic putea fi uşor confundată cu amprenta rafinamentului unei

case mari de modă. Singurele lucruri cu adevărat scumpe pe care le avea, cu preţul unor serioase economii şi sacrificii erau ciorapii gri, marca Dior şi parfumul „Le Dik” de la Casa Balenciaga.

Annabel merse la recepţia hotelului şi-şi anunţă numele şi scopul vizitei, după care imediat cineva o preluă şi-o conduse într-un salon cochet şi elegant, unde anunţată ca „Invitata contesei Leopardi”, a fost dusă la o masă pentru două persoane. Cum se aşează, un alt chelner îi aduse un plic pe care contesa scrisese numele ei.

„Draga mea, a trebuit să fac unele modificări de ultimă clipă în programul meu. Îţi voi explica şi-mi voi cere scuze diseară, când sper să luăm cina împreună. Te rog rămâi aici la prânz. Nu există loc mai minunat unde să stai într-o zi frumoasă de primăvară, decât la o masă lângă fereastră la Ritz”.

Încă de când citea biletul i se aduse un pahar cu şampanie şi pe masă apărură farfurioare cu măsline şi alune. Desigur, nu era foarte plăcut să se afle acolo singură, dar, cel puţin, putea savura un prânz deosebit.

Majoritatea celor de la mesele alăturate păreau a fi oameni de afaceri, în general străini. Deodată, îşi dădu seama că unul din ei o privea insistent, ridicând discret paharul în cinstea ei. Îşi întoarse privirea, uşor amuzată, uşor contrariată, gândindu-se fără să vrea că oricum figura aceea n-o interesa. Cine ştie, poate până la urmă va exista un bărbat care s-o atragă, deşi... Elizabeth Brill aşteptase douăzeci şi cinci de ani până să mai poată iubi încă o dată.

— Domnul din colţ, din spate, întreabă dacă poate veni la masa dumneavoastră, îi spuse chelnerul aducându-i meniul.

Ce-l face să creadă că nu aştept pe cineva? se întrebă ea. Doar nu vii la Ritz, şi mai ales la ora aceasta, ca să fii acostată.

— Domnul se pare că vă cunoaşte, pentru că v-a

menţionat numele.

Abia atunci Annabel întoarse capul şi, văzând cine era în spatele ei, mâna cu care încă mai ţinea paharul cu şampanie îi tremură atât de tare, încât vărsă câteva picături. După doi ani lungi, pustii, privea din nou ochii cenuşii ai lui Nicolas.

Se ridică şi veni spre ea cu braţele întinse.

— Annabel!

Se ridică şi ea, iar el îi luă amândouă mâinile şi i le sărută.

— Eşti mai frumoasă ca oricând.

— Să fie o pură coincidenţă, sau tu şi contesa aţi vrut să-mi faceţi o surpriză?

— Am conspirat. M-am gândit că s-ar putea să mă refuzi dacă te invit eu. Ultima dată când am discutat, m-am purtat îngrozitor.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Este şi soţia ta aici, în Londra?

— Nu sunt căsătorit.

— Cred că am citit undeva că urma să te căsătoreşti cu o nemţoaică, Elsa… nu mai ştiu cum.

— Elsa Rombauer. O cunosc de mulţi ani, pentru că tatăl ei este unul din partenerii mei de afaceri. Este logodită cu un editor neamţ.

— Aşadar, colierul cumpărat nu era un cadou de nuntă pentru ea.

— L-am cumpărat să-l ofer contesei de Crăciun. După cum vezi, nu poţi lua drept bun tot ce scrie în ziare.

— Categoric. Acolo mai scria că nu mai eşti văzut în compania femeilor. Presupun că nici asta nu era adevărat.

Înainte ca Nicolas să poată răspunde, veni chelnerul pentru a lua comanda, după care merseră în restaurantul propriu-zis.

Pentru moment, Annabel nu voia decât să se bucure că

putea sta puţin aproape de el, refuzând să se gândească la golul imens pe care nimic şi nimeni nu-l va umple când, după o oră, drumurile lor se vor despărţi pentru totdeauna.

— Aveam doisprezece ani când am venit aici prima dată, începu el să povestească. Eram la şcoală, în primul trimestru. Contesa mi-a trimis o telegramă prin care mă invita să mă întâlnesc cu ea. Pedagogul mi-a dat nişte bani, dar avea instrucţiuni din partea ei să mă lase să mă descurc singur şi să nu-mi spună cum pot ajunge.

— Sunt sigură că te-ai descurcat uşor, chiar dacă aveai doisprezece ani.

— N-a fost greu. Apoi, după ce ea şi prietena ei, o prinţesă din Europa Centrală care locuia aici, gustaseră ceva uşor în timp ce mă priveau cum mă îndop, m-a trimis să explorez Londra.

— Unde ai mers?

— În Camera Groazei şi la Grădina Zoologică – aveam interese normale pentru vârsta mea. Abia mai târziu am descoperit plăcerea de a vizita muzeele. Ţi-a povestit contesa de unde m-a cules?

— Mi-a spus cum şi unde te-a găsit şi că şi-a dat imediat seama că nu făceai parte din lumea aceea.

— Aşa spune ea, dar fapt este că nu mi-a putut afla niciodată originea. Aş putea fi fiul unui criminal, sau al unei prostituate.

— Puţin probabil, după cum ai evoluat.

— Nenorocirile înscrise în codul genetic pot scuti o generaţie.

— Doar nu te deranjează că nu ştii cine au fost părinţii tăi…

— Personal, nu. L-ar fi putut deranja pe Kurt Rombauer, de exemplu, dac-aş fi vrut să mă însor cu fiica lui.

— Mă-ndoiesc. Compensezi prin multe altele. În cazul meu, nu e aşa. Părinţii mei păreau foarte respectabili, dar

eu ştiu că tata nu era.

— Uitasem de tatăl tău. Să nu-mi spui că nu eşti logodită. Chiar dacă tatăl tău n-a fost foarte cinstit, nu e cazul să-ţi faci griji în privinţa genelor.

— Nici nu-mi fac. Nu sunt logodită, pentru că nimeni nu mi-a propus.

— Sunt convins că asta este din cauză că i-ai descurajat pe toţi care-ar fi încercat s-o facă.

— Eşti foarte amabil! râse ea, cu o expresie pe care o dorea nepăsătoare. Spune-mi ce mai face contesa.

Nicolas acceptă schimbarea subiectului şi, în restul timpului, discutară despre grădinile de la vila contesei, despre o carte nouă tratând despre covoare orientale, pe care Nicolas o cumpărase, iar ea o împrumutase, şi despre o piesă văzută – ea, la Londra, el la New York.

Annabel încheie prânzul cu o prăjitură irezistibilă cu ciocolată, dar era din ce în ce mai conştientă că totul n-avea să mai dureze decât încă zece minute, după care trebuia să se întoarcă la serviciu şi la viaţa dinaintea acestui episod semănând mai mult a vis.

Deodată, fără niciun fel de introducere, Nicolas readuse discuţia în punctul din care o deviase.

— Acum doi ani mi-ai făcut o propunere pe care am refuzat-o. Annabel, vrei să te căsătoreşti cu mine?

I se păru că nu auzise bine. Cum putea să-i facă, în acel loc public, fără să-şi schimbe tonul sau expresia, acea minunată propunere simplă, romantică şi demodată?

— Să… mă căsătoresc cu tine, Nicolas?

— După ce-ai plecat, mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de tine – o constatare destul de neplăcută şi tulburătoare la vârsta mea. Nu eram sigur că va dura şi, pe de altă parte, eram convins că tot ce ai simţit pentru mine nu putea fi decât trecător. În ceea ce mă priveşte, a durat şi am motive să cred că nici sentimentele tale nu s-au

schimbat. De când ai fugit de mine, în viaţa mea n-a mai existat nicio femeie şi, dacă accepţi să-mi fii soţie, nici nu va mai exista.

Annabel se simţi copleşită de o fericire imensă. Ochii i se umplură de lacrimi şi, pe moment, nu găsi altă soluţie decât să-şi ascundă faţa în şerveţelul de damasc.

— Pot să consider asta drept un răspuns afirmativ? îi şopti el la ureche, apropiindu-şi scaunul de al ei.

— Da, Nicolas, da, de o mie de ori, da! spuse ea uitând de tot ce-i înconjura.

Buzele lui îi atinseră uşor obrazul încă ud de lacrimi.

— Să mergem să ne plimbăm puţin în parc.

Abia când se aşezară pe o bancă Nicolas o sărută pe buze şi, în momentul în care îşi retrase capul, privirea îi era plină de nerăbdarea de a continua cu aceeaşi pasiune îmbrăţişarea întreruptă atât de brutal cu doi ani în urmă.

Deocamdată nu era nici momentul, nici locul potrivit, şi multe întrebări îşi aşteptau răspunsul.

— Nicolas, ai spus că ai motive să crezi că sentimentele mele au rămas aceleaşi. Ce te-a făcut să crezi asta? în scrisorile mele către contesă, n-am spus niciodată că încă te iubesc, iar ea şi-a dat cuvântul că nu-ţi va spune că te-am iubit.

— S-a ţinut de cuvânt. Dar de câteva ori a spus că n-ai niciun iubit, ceea ce e destul de curios la vârsta ta. De asemenea, din informaţiile mele reieşea că aveai uneori întâlniri, dar nu era nimic serios.

— Mă urmăreai? Cum?

— Draga mea, doar nu-ţi închipui că, ştiind cât de pură şi de vulnerabilă eşti, te puteam lăsa să fugi aşa, lipsită de protecţie, într-o lume plină de rechini!

— Având în vedere că tu însuţi ai fost tentat să mă seduci – deşi n-ai făcut-o când ai avut ocazia – n-aş fi crezut să te îngrijoreze soarta mea după ce-am plecat, mai ales în

condiţiile în care am făcut-o. Sper că n-ai angajat detectivi…

— Nici chiar aşa. Întâmplător, madame Razslo este văduva unui vechi prieten de-al meu şi m-a ţinut la curent cu ceea ce faci. Dacă ai fi fost mai versată, ai fi bănuit imediat ceva – apartamente ca acela nu apar disponibile la comandă.

— M-am gândit că e un noroc fantastic, dar nu putea să-mi treacă prin minte că e mâna ta. Ce s-a întâmplat cu tinerii care locuiau acolo înaintea mea? Am întrebat-o pe madame, dar mi-a răspuns destul de vag, că găsiseră undeva mai convenabil.

— Le-am cumpărat un apartament în apropiere de locul unde lucrează soţul. Fireşte, la început s-au arătat suspicioşi, dar avocaţii mei au reuşit să-i convingă că n-au de ce se teme.

— Nu cred că mă voi obişnui vreodată cu ideea că ai atâţia bani încât îţi permiţi să faci astfel de gesturi fără nicio ezitare. Oarecum, mă sperie. Presimt că zeilor nu le place şi cine ştie cu ce boală îngrozitoare ne vor pedepsi.

— Prostii, draga mea.

Lumina unui bliţ îl făcu să se-nfurie. Neobişnuită cu asemenea scene, Annabel nu-şi dădu seama decât după câteva minute că era vorba de un ţânc cu un aparat de fotografiat pe care-l strângea la piept, speriat în faţa privirii mânioase a lui Nicolas.

— Ce ziar murdar te-a trimis?

— Sunt liber profesionist, domnule. Vă rog, nu-mi stricaţi aparatul! Vă dau filmul, dacă insistaţi… Căutam o pereche de îndrăgostiţi şi, întâmplător, v-am recunoscut.

— După care te-ai gândit că e ziua ta norocoasă, nu-i aşa?

— Da… domnule.

— Ei bine, pentru că este şi ziua mea norocoasă, n-am să

ţi-o stric pe a ta.

— Aş putea să ştiu numele doamnei, vă rog?

— Annabel şi, în cel mai scurt timp, va fi soţia mea. Să mergem, scumpa mea.

Ieşiră din parc şi urcară în primul taxi care trecu.

— N-ar fi trebuit să spun nimic. Acum, vom fi urmăriţi de o armată de ziarişti.

— De ce se temea că-i vei sparge aparatul? S-a mai întâmplat să faci asta?

— O dată, când mi-am pierdut controlul. I-am cumpărat altul acelui reporter, bineînţeles. Uneori, însă, devine insuportabil să fii permanent urmărit.

Adresa pe care Nicolas o dădu şoferului se dovedi a fi cea a unui magazin de bijuterii, de unde îi cumpără un inel cu un topaz flancat de două diamante, în montură de aur. Următoarea escală a fost la un magazin specializat în covoare orientale, iar Nicolas, care era un vechi cunoscut al patronului, o prezentă pe Annabel nu numai ca pe viitoarea lui soţie, dar şi ca pe o cunoscătoare, lăsând-o să-şi aleagă exemplarul dorit.

— Şi acum, vreau să văd unde ai locuit în tot acest timp, spuse Nicolas, făcând semn unui alt taxi.

— Tu unde locuieşti când vii la Londra? Sau stai la hotel?

— Am un apartament la etajul superior al unui depozit. E locuinţa mea secretă – foarte puţini ştiu de ea, altfel aş fi asaltat de ziarişti şi acolo.

— Crezi că aceştia vor începe să-mi cerceteze trecutul şi să publice tot felul de date despre tatăl meu? Nu vreau să ai de suferit din cauza mea.

— Este posibil. Comentariile răutăcioase nu vor întârzia să apară. Dar trebuie să înveţi să trăieşti cu ele, sau mai bine să le ignori. Indiferent ce-ar scrie, nu mă interesează decât în măsura în care te afectează pe tine.

— Cum eu nu citesc astfel de ziare, nici nu voi şti ce s-a

scris.

— Te avertizez şi împotriva ziarelor cu pretenţii... Dar care nu ezită să-ncerce să dea la iveală tot ce-i mai urât. Ah, cum aş vrea să te pot scuti de astfel de experienţe.

— Femeile nu sunt ca bărbaţii. Nu ne interesează câte au fost înaintea noastră, atâta timp cât nu avem rivale în prezent sau în viitor. De fapt, asta este ceva ce nici pe bărbaţi nu-i mai deranjează.

— Pe mine m-ar deranja, deşi îmi dau seama că nu e nici raţional, nici drept. Cred că, în adâncul sufletului său, fiecare bărbat îşi doreşte o femeie care să-i aparţină numai lui.

Ajunseră acasă la ea şi intrară.

— Doamna Razslo merge să joace bridge în fiecare joi după-amiază, aşa că nu-i vei putea mulţumi pentru servicii. Şi acum, am să fac un... Ah, Doamne!

Exclamaţia ei îngrozită îl nelinişti.

— Trebuia să fiu la serviciu! Am uitat complet! Trebuie să telefonez. Cobor în apartamentul doamnei Razslo – îmi permite să folosesc telefonul ei. Vin imediat.

Când se-ntoarse, Nicolas făcuse deja ceaiul.

— Ei, ce scuză ai inventat?

— Le-am spus adevărul: bărbatul care m-a invitat să iau prânzul cu el m-a cerut în căsătorie şi, din clipa aceea, orice altceva mi s-a şters din minte.

În seara aceea, Nicolas dădu o mică petrecere într-un apartament la hotel şi trimise o maşină pentru a le aduce pe Annabel şi pe madame Razslo.

— Mă bucur nespus pentru tine, draga mea, îi spusese aceasta din urmă la aflarea veştii. Dar... Îmi vei lipsi foarte mult.

Contesa veni cu prietenii la care stătea – un istoric şi soţia lui, romancieră, amândoi în jur de şaptezeci de ani,

dar plini de vitalitate. Invitaţii lui Nicolas erau o familie tânără de prieteni de încredere.

După cină, când ceilalţi se retraseră în salon, contesa mai rămase puţin la locul său de la masă, făcându-i semn lui Annabel să vină lângă ea.

— Oare am să pot să-l fac fericit, contesă? întrebă Annabel când rămaseră singure. Este un bărbat excepţional. Oare nu sunt prea lipsită de experienţă, prea comună pentru el?

Se bucură când contesa nu răspunse imediat cu o frază standard de tip „Sigur că poţi, draga mea”, ci rămase puţin pe gânduri.

— În aceşti doi ani, te-ai schimbat deja mult. Ţi-ai folosit timpul cu înţelepciune, după cum am aflat de la madame Razslo. Există două lucruri pe care Nicolas nu le poate cumpăra: sănătatea şi dragostea. Până acum, o singură femeie l-a iubit pentru ceea ce este ca om.

— Dumneavoastră.

— Da. E fiul meu, cel puţin spiritual. Întotdeauna am dorit pentru el o fată care, dacă el ar renunţa la tot ce are şi s-ar retrage undeva în vârful muntelui, într-o colibă, l-ar urma. Cred că tu ai face-o. Apoi, mai există ceva ce vă uneşte – interesul pentru covoarele orientale. Colecţionarea de obiecte rare este o pasiune pe care numai dragostea o poate întrece, capabilă să creeze o legătură indestructibilă. Acum, trebuie să mergem lângă ceilalţi, dar te asigur, draga mea, că ziua în care te vei căsători cu Nicolas va fi o zi fericită pentru mine.

După o săptămână, când Annabel deschise ochii dimineaţa, îşi văzu imaginea reflectată în oglinda de deasupra patului roşu în stil veneţian în care-şi petrecuse noaptea. Lângă ea, cuprinzând-o cu un gest posesiv al braţului, era bărbatul care o transformase din mireasa uşor

nesigură pe ea, într-o soţie al cărei chip strălucea de fericire.

Imediat după nuntă merseseră la castelul lui din Burgundia. Se redescopereau unul pe celălalt, dând dragostei lor ceva din dimensiunea infinitului.

Puteau să existe, sau nu, castelul, casa de pe malul Tamisei, iahtul; privilegiul ei era să ştie că-şi avea oricând şi oriunde locul în inima lui Nicolas. Aceasta era cea mai mare fericire la care Annabel visase vreodată.

Sfârşit